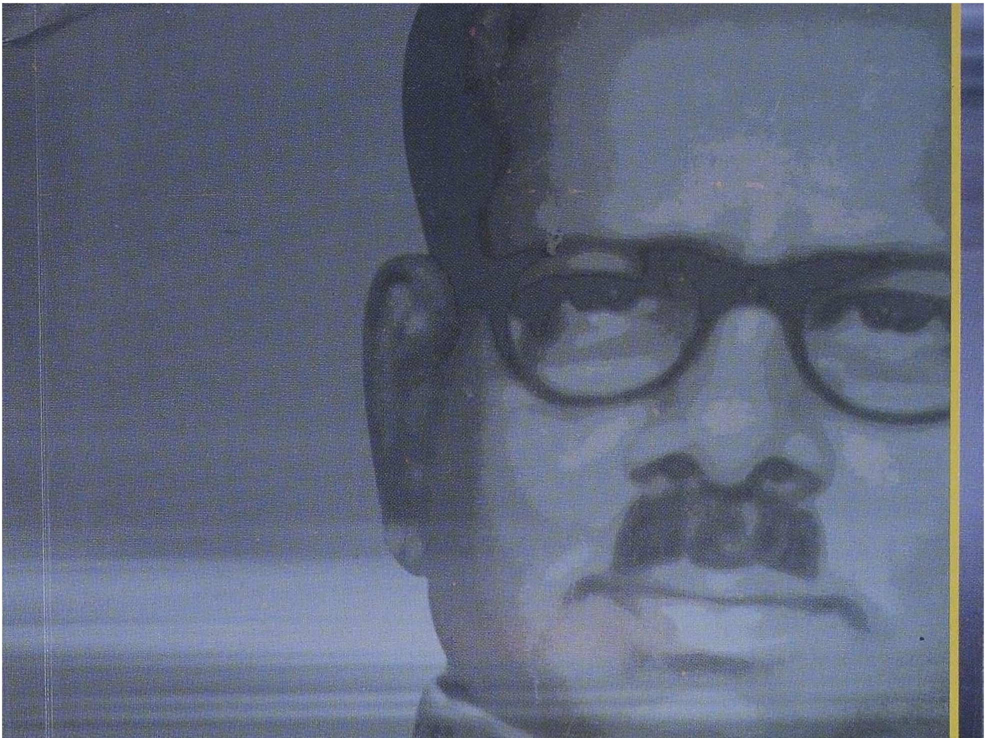

Pāratitāca<u>n</u>'s

LOVE or DUTY

(Kātalā Kaṭamaiyā?)

Translated by

Dr. A. Dakshinamurthy

Pāratitāca_n_'s

LOVE OR DUTY?

Kātalā Kaṭamaiya?

Translated by

Dr. A.Dakshinamurthy

Bharathidasan University
Palkalaiperur, Thiruchirappalli - 620 024. Tamil Nadu

Pāratitācan's
Love or Duty?
Kātalā Kaṭamaiya?

Translated by
A.Dakshinamurthy

© : Bharathidasan University
Palkalaiperur
Tiruchirappalli - 620 024.
Tamil Nadu.

First Edition : April, 2006

Paper : N S Maplitho

Size : Demy 1/8

Pages : 184

Price : 90

Laser Typeset : printmagic,
84c, Court Road,
Thanjavur - 613 001.
✆ 04362 - 277208

Layout : M.Balamurugan,
Chennai - 600 014.

Printed at : Ponni Achagam,
Chennai - 600 091.

Bharathidasan University

Dr. C.Thangamuthu
Vice - Chancellor

Palkalaiperur
Tiruchirappalli - 620 024

Foreword

The poetry of Bharathi and Bharathidasan is divine, regenerating and socially inspiring. While some poets wrote with *an amount of self consciousness, these two great poets* were almost free from it. Since the earth for us is the proper field for progression of evolutionary advance, it follows that even the pursuit of supraphysical knowledge need not involve a withdrawal or escape from here. It has been rightly said that India has become the symbol representing all the diversities and difficulties of modern humanity, and hence India will be the land of resurrection of humanity, a resurrection to a higher and truer life. By serving India better and by serving humanity one can hasten its resurrection to a higher and truer life. No doubt the heavens beyond are great and wonderful, but greater and more wonderful are the heavens within you. It is these Edens that made Bharathi and Bharathidasan as divine poets. It is in this context that translations of their works acquire a universal significance.

The world is now preparing for a big change. Will you help me? This is the basic question that the two poets, Bharathi and Bharathidasan raise. Both of them had a

tremendous sense of affirmation given to the meaning of life, each one answering it with an objective exactitude. Thomas Jefferson wrote that all men are created equal and independent and from that equal creation they derive rights inherent and inalienable among which are the preservation of life, liberty and the pursuit of happiness. They fought for truth. No wonder then, Bharathi and Bharathidasan revolted and became revolutionary poets refusing to accept at its face value 'the truths' enunciated or broadcast so loudly during the pre-independence days.

Though cast in the same mould as his mentor, Bharathidasan stands as a cult figure. What was lighted as a 'brief candle' by Bharathi became a flaming torch in the hands of Bharathidasan who acquired all the raw materials from his master and mastered the art of using them heuristically. All his poems bear witness to his uncanny power off observation, his sensitivity to nature. He is a Tamil Wordsworth, and with full-throated ease he sings on the essential goodness of man, the underprivileged, the have-nots of society, the widows, the labourers, a service which Ezra Pound did for his land. The encyclopaedic range of his subjects, his prolific writings, his biting satires, his concern over the human condition, his denunciation of social atrocities, follies, superstitions, his thunderbolts on the silence and complacency of society, and, above all, his concept of 'world unity' have raised his stature to be ranked with the great universal poets. Above all, not only thematically, but also equally proficient was he in the stanza forms and metrical patterns in Tamil, proving that he has a unique poetic form for the relevant content.

This is where the difficulty of the translator begins. Since form and content cannot be dichotomized, the translator has to scale a mountain which is very attractive but slippery. A good translator has to enter into the hinterland with perfect mastery of both the languages.

Dr. A.Dakshinamurthy, born with a poetic instinct, bred in scholarship under an eminent Professor like Dr. T.P.Meenakshisundaram, and trained in the nuances of explication as a teacher became ultimately a translator of not only Ancient Sangam Classics, but also of modern poets like Bharathidasan. It is needless to say that he has been acclaimed as one of the best translators. He has already rendered into English Puratcikkavi, Canjeevi Parvatattin Caral, Irunta Vitu and Nalla Tirppu of Bharathidasan and they have all been well received. By this he justifies his being the recipient of the prestigious Bharathidasan Award of the Government of Tamilnadu for 2003.

Prof. A.Dakshinamurthy deserves our congratulations for his achievement of rendering into English, these three works of Bharathidasan, namely Katala Katamaiya, Tamilacciyin Katti and Katalmel Kumilikal on the occasion when the Bharathidasan university celebrates its Silver Jubilee.

Trichy
14.04.2006

C. Thangamuthu

(C.Thangamuthu)

Introduction

After Makākavi Pāratiyār, Pāratitācan̲, who is hailed as Puraṭcikkaviñar and Pāvēntar stands as a colassus among the modern Tamil poets. As his name suggests, he belongs to Pārati's school. He started writing even when he was a eleven year old boy and continued to contribute to the enrichment of Tamil until his death in 1964. His meeting with the Makākavi in 1908 and his close association with him till 1918 resulted in his embarking on entirely a new style of writing. He who was writing in the traditional style, started writing in a very simple style that would reach even the common man. The influence of Pārati on him was so remarkable that he felt proud of calling himself Pāratitācan̲. Pārati admitted him into his fold and published one of his early compositions which glorified the Celestial Mother in the Swadesamithran with the note, "Composed by Kan̲aka Cuppurattin̲am belonging to Pārati's Kavitā Mantalam" Pāratitācan̲ who was endowed with a long span of life substantially contributed to Tamil. He left behind him not only his poems running to a few thousands but also a long line of his followers. Curatā, Vāṇitācan̲, Kaṇṇatācan̲ and Tamiḻan̲pan̲ are a few among them. It is worth recalling in this context the words of Putumaippittan̲. He wrote, "Pāratiyār has left behind him several things for us. Among them, we should mention his Ñān̲aratam,

Kuyilpāṭṭu, Pāñcālicapatam and Kaṉaka Cuppurattinam alias Pāratitācaṉ."

Besides being a gifted poet of the first order, he was a profound scholar. His skill of employing every Tamil prosodical form is well-known. His early writings were traditional both in form and content. He had written many hundred poems before he met his mentor. He was a believer and had composed a number of poems in glory of his favourite deities. Among them, his Sri Mayilam Cuppiramaṇiyar Tutiyamutu Mālai merits special mention. Such an ardent devotee of God turned into an atheist under the powerful influence of the great revolutionary leader Periyār E.V. Rāmacāmy whom he met in 1928. The revolutionary ideas propagated by that leader bewitched him so profoundly that he became an integral part of the Self-Respect Movement. He began to use his poetry as a powerful tool to give poetic expression to Periyār's ideas. Periyār held him in high esteem and hailed him as the organ voice of his movement. He came forward to unveil the poet's portrait at a state level conference of his party at Kancheepuram.

The themes of Pāratitācaṉ are varied. As a great lover of Tamil he has written a number of poems glorifying it and for its future progress. In the words of Prof. T.P. Mīṉaṭcicuntaraṉār, Tamil is his religion. He looks Tamil from the universal point of veiw. He calls her the world mother. His constant themes are love, place of women, Tamil, Tamilians, children, and Democracy which gives man his rightful place. The inspiration, here also, may be traced to Pārati, but Pārtitācaṉ goes beyond his master in his depth of force, in the breadth of his vision, in the length of his range and in the height of his poetry.

As an ardent follower of Periyār he was against all meaningless rituals and ceremonies. He expressed his

cherished wish for establishing an egalitarian society free from discriminations of caste, creed and economic status. He wanted a *socialistic pattern of society* in which all should live as equals. It is to be noted that in many of his narrative poems, monarchy is abolished and people's rule is established.

He stood for abolition of child marriage and the remarriage of young widows. It is held that he was the first Indian poet who welcomed family planning and composed *poems on that theme. His women characters* are chaste, well educated and valourous in spirit. Āttāḷ and An̲n̲am in the Pāṇṭiyan̲ Paricu, Amutavalli in the Puraṯcikkavi, Vijaya in the Vīrattāy, Vañci in the Cañceevi paṟvataṯin cāral and Cuppammā in the Tamiḻacciyin̲ Katti are some of the *immortal women characters* created by him. His sympathy for the working class is significant. The speech made by Utāran̲ in the Puraṯcikkavi and the poem entitled Nīṅkaḷē Colluṅkaḷ (speak yourself) are ample evidence.

He longed for a Tamilnadu in which every man and woman was educated to be envied by others. In his opinion, an illiterate woman is equal to a barren land which yields nothing. The Kuṭumpa Viḷakkau and the Iruṇṭa Viṭu very effectively describe the role of literacy and the evils of illiteracy in nation-building.

Love is one of his cherished themes. "Love is embedded in the very nature of living beings. That should never be curtailed. The world devoid of love is void" declared the poet. He believed that love marriage could help in a significant way to establish a casteless society. He advised young girls to choose their own mates boldly. This is well described in his poem entitled 'Peṇṇukku Nīti' (Advice to a girl).

His beautiful poems on nature will stand in comparison with the best poems of the English poets like Shelly, Keats and Wordsworth. "The Smile of Beauty" is a rich treasure of such poems. His songs set to music go by the name 'Icai Amutu' (Ambrosia of Music) which are available in more than one volume. It is to be remembered that the poet himself was a good singer. It was his magical voice that brought him close to Makākavi Pārati when he recited some of his compositions in 1908 in a wedding function in Pāṇṭiccēri.

It is to be remembered that he was not a narrow minded poet whose interest was confined to Tamilnadu alone. He has given expression to his universal outlook in many of his compositions. The poem 'Ulakam U<u>n</u> <u>n</u>uṭaiyatu' (The world is yours') is a testimony to his broad outlook. The following is a part of that poem :

Demolish the wall between thy home and that of your neighbour.
Remove the curtains amidst the streets.
Unite the nations together and move forward.
Ascend the mountain sky-high without break!
Ascend higher and higher!
Climb high and cast thy eyes in all directions!
Behold everywhere the people of this earth!
Behold the vastness of thy kind!
Behold the battalion of thy brothers!
Feel elated on the sight of the human ocean
That declares thee its close kin!
Expand thy wisdom! Let it embrace the entire world!
Swallow the human kind with thy broad vision!
Embrace and mingle thyself inseparably with it!"

(A. Dakshinamurthy)

It is in the fitness of things that the great poet of our times was honoured by the government of Panticcēri

and Tamiḷnāṭu in more than one manner. In 1965, the Municipality of Paṉticcēri erected a memorial maṉṭapam. In 1969 the late lamented Chief Minister of Tamiḷnāṭu Aṟiñar Aṉṇā unveiled his full size statue at the Marina Beach. In 1970, the Sahitya Academi, New Delhi made a posthumous award of Rs. 5,000/- for his poetic drama Picirāntaiyār. In 1971, the Paṉticcēri government celebrated his birth day when the house in which he lived became a national property. It now houses a library and a museum in memory of the poet. In 1978, the government of Tamiḷnāṭu instituted the Pāvēntar Award to honour deserving Tamiḻ scholars every year. In 1990 the then Chief Minister Dr. M. Karuṇaniti inaugurated the Pāratitācaṉ University in Tirucciräppaḷḷi when a life-size statue of the poet was unveiled at the university campus. The poet's birth centenary was observed in a grand manner when distinguised poets and scholars were honoured with cash awards and certificates of merit. In 1994, the government of Tamiḷnāṭu created endowments in his name in nine universities.

Hundreds of books have been published by scholars, and universities have awarded to many sholars the degrees of M.Litt, M.Phil and Ph.D.

One of the dreams of the poet was that Tamiḻ language and Tamiḻ literature should be recognized by the entire world. For this, he exhorted scholars to translate Tamil works into world languages. In his beautiful poem glorifying his mentor Pāratiyār he wrote thus :

"Pārati is a world poet endowed with love at heart
And light of wisdom, vast and lofty!
Of narrow confines of land or locality
He never had thoughts!"

He sincerely felt that the above truth would be realised once Pārati's poems were rendered into world languages. He also longed very much to see the day when the world at large would know the greatness of Tamil and enjoy the sweetness of Her poems through translations in a thousand tongues.

Where is the day
When the honey river
Will pour into my ear
incessantly
the news of this world's wish
to see Mother Tamil,
My Tamil's poems
in a thousand tongues?

(Tr. Prof. P. Marutanāyakam)

In fulfilment of the wishes of Pāratitācan the immortal poems of the Makākavi were translated into English by many distinguished scholars like Cēkkiḻār Aṭippoṭi Dr. T.N.R., Dr. Prēma Nantakumār, Prof. K.G. Seshadhri and a host of others. As a result, the Makakavi has been acknowledged world over as one of the greatest poets of the world. But it is strange to see that no serious efforts were made either by individuals or institutions until recently, to introduce Pāratitācan to the world at large, in spite of his significant contribution to Tamil. It is gratifying to note that individuals and institutions have started taking interest in translating his poems since 1991, when his birth centenany was celebrated in a grand manner. It is worth mentioning here the services of some of the scholars who have contributed to this field. The renowned poet, scholar and critic, Prof. Ma.Le. Taṅkappā of Panticcēri merits our respect and admiration for his venture to render into English, many of the poet's

beautiful poems even in the late forties. Late Dr. P. Parameswaran published a volume of translated poems many years ago.

The present writer published a small volume entitled, "Poems of Bharathidasan - A Translation" in 1990. It contains the literal translations of *Puraṭcikkavi* and 'The Cañcivi Parvatattin Cāral'. This humble work won a certificate of merit from the government of Tamilnāṭu during the poet's Centenary Celebrations. In 1991, Dr. S.N. Kantacāmi, one of the meritorious Tamil Scholars published his work, 'Bharathidasan - A Romantic Poet' which contains the translations of many interesting poems. Prof. Ma.Le. Taṅkappa's translation of 24 selected poems was published by the Marxist Periyarist Communist Party in 1992.

Thiru M.S Venkaṭacalam, a close associate of late lamented Aṟiñar Aṇṇā, and a senior advocate deserves our respect and *admiration for his outstanding* contribution to this field. His 'Selected Poems of Bharathidasan' (1992), 'That Kiss Most Unexpected (2004) and Pāṇṭiyaṉ Paricu (1999) have won the appreciation of scholars. His translation of 'Kuṭumpa Viḷakku' and *Iruṇṭa Vīṭu are now ready for publication.*

The monthly journal 'The Scholar Miscellanist' which has Dr. S. Raman as the editor, published in 2001, the English rendering of Iruṇṭa Vīṭu by the present writer. His first English translation of the 'Tamilacciyiṉ Katti' and, 'Nalla Tīrppu' are now ready for publication. Dr. Venkatachalapathy published his English translation of 'Amaiti' in 1987.

The Bharathidasan University Tiruccirāppaḷḷi deserves our respect for its efforts in publishing a good volume, 'Selected Poems of Bharathidasan' in April 1991.

Thirty scholars have contributed to this volume. Dr. M. Ramalingam, professor of Tamil deserves our respect for this work.

The International Institute of Tamil Studies, Chennai, has contributed in a significant way. This institute selected one hundred pieces from the poet's works and got them rendered into English as well as Telugu, Kannaṭam and Malayalam. This attempt should be emulated by other institutes. The translators were Prof. B. Murukan, Prof. C.R. Carmā, Prof. Pacumalai Aracu, Prof. Paṭmanāpa Nampi, and Dr. Tēcamaṅkalam Rāmakrishnan. These volumes were published in 1994 and were released in 1995 by Dr. J. Jayalalitha, the honourable Chief Minister of Tamilnadu during the 8th International Tamil Conference.

In 1996, The Pondicherry Institute of Linguistics and Culture published an excellent volume containing 200 selected pieces of the poet, rendered into English by thirteen scholars. The major contributors are Dr. R. Kaṇapati and Prof. Lenin Taṅkappa. The credit goes to Dr. R. Kōtaṇṭarāmaṉ, Dr. S. Arōkiyanātaṉ, Dr. C.V.S. Rāmarāo, Dr. L. Ramāmūrti and Dr. P. Marutanāyakam who took pains to complete this programme with success.

We should appreciate the Institute of Asian Studies, Chennai for publishing the translation of Pāṇṭiyaṉ Paricu by Thiru M.S. Venkaṭaccalam, Tiruccirāppaḷḷi in 1999. We many expect that more and more scholars will take efforts to translate the other works of our poet in the future.

The present volume is my translation of 'Kātalā Kaṭamaiya?' a poetic drama published by the poet in 1948. As far as my knowledge goes, this is the first time that this drama is rendered into English.

This is the story of a country in subjugation whose leaders struggle for its freedom. This drama has seven important characters, six men and one woman. It has thirty eight chapters. The poet has employed the most popular Tamil AKAVAL meter throughout. The main theme of the drama is that one's duty to one's mother country is more important than one's love. The hero Makiṉaṉ decides to kill his sweetheart Kiḷḷai, thinking that she is a stumbling block to attain freedom for the country. Kiḷḷai also is prepared to die for the sake of her land.

This drama portrays the ideal Tamiḷnāṭu the poet wanted to see. Koṉṟaināṭu seems to be an imaginary name given by the author to the present day Tamiḷnāṭu. The poet shows that the people of Koṉṟaināṭu have forgotten even the names of the five castes which existed in the distant past and they have poured boiling water at the very root of the Varna system. (Chapter 18)

The court of law in this land punishes a husband who failed to respect his wife and gave the property to another women against the wishes of his wife. The Court orders the husband to give equal share to his wife and also make provision for her remarriage. (Chapter 19)

In chapter 20 of the drama, the poet assails the society for all its superstitious beliefs and meaningless ceremonies. He attacks the practice of worshipping deities with offerings and sacrificing animals to get relief from every pain they face in their life. The people of this land do not like th northerners staying in their country in the name of business. They fear that the exalted culture of the Tamils will be adversely affected by their continued stay here.

A warrior-lover requests the mother of his sweetheart to cut her tongue as a punishment for her

making a remark despising Tamil. The girl develops deep love for the warrior instantly and the mother marks the next day for their marriage.

The daughter of a simple farmer demands deep knowledge in Tamil and a mind to serve the poor people for reciprocating the love of a lad.

The princess of the country chooses Makiṇaṉ as her spouse knowing well that he comes from the poorest section of the society. The readers can realise that the poet has cumposed this drama only to drive home these precious ideas. It clearly shows that for our poet, the slogan 'Art for Art's sake' is meaningless and he held that poetry was a powerful weapon to clease the existing society of its evils and establish an egalitarian society in which all are equal.

I have tried to be as faithful as possible to the original. I know that I have not succeeded fully. The flaws in this work will be rectified in a future edition of the author or a competent scholar who will produce his own translation. If this work evokes in the reader interest in this drama in particular and in the writings of the poet in general, then I should say that I have not laboured in vain.

Gracias

I place on record my sincere thanks to my best friend Dr. S. Raman, a profound scholar, critic, translator and journalist, who is responsible to a great extent for my entry into the field of Translation; It is he who magnonimously responded to my request to go through my work and render it readable and flawless.

I also thank from the depth of my heart my beloved Guru Dr. T.N. Rāmaccantiraṉ who is a scholar of very

great erudition and also an outstanding translator of many Tamil classics, for his valuable suggestions, and continued guidance.

I thank profoundly Dr. C. Taṅkamuttu, the Vice-Chancellor of the Bharathidasan University and the Registrar Prof. V. Raṭākiruṭṭiṉaṉ for having come forward to honour me by publishing this humble work.

I thank Dr. S.S. Rāmar Iḷaṅko, the Director, Centre of Pāratitācaṉ Advanced Studies, Bharathidasan University who is always interested in my welfare. But for his encouragement I would not have ventured to translate the present work.

My sincere thanks are due to my well-wisher and friend Prof. Dr. B. Masilamani, former professor of Tamil, A.V.V.M. Sri Pushpam College, Poondi, for his encouragement and timely help of providing me with a copy of the work 'Kātala Kaṭamaiya'.

My sincere thanks are due to M/s Printmagic, Thanjavur for the neat and flawless typesetting of this volume.

I will be failing in my duty if I do not thank my devoted wife Thirumathi D. Jayakumari and my beloved daughter Selvi Er. D. Eeranila whose continued support and co-operation helped me a lot in the successful completion of this work.

- A. Dakshinamurthy

The Characters in the Drama

Māl̲aippēraracu	: The King of Māl̲ainaṭu
Oḷḷiyōn̲	: The Ruler of Kon̲r̲aināṭu. (The regent)
Makiṇan̲	: The Leader of the people of Kon̲r̲aināṭu.
Vāṭpor̲ai	: The grandson of the former king of Kon̲r̲aināṭu.
Tārōn̲	: The uncle's son of Vāṭpor̲ai.
Taṅkavēl	: The grandson of the former minister of Kon̲r̲aināṭu.
Kiḷḷai	: The sister of Vāṭpor̲ai and the *sweetheart of Makiṇan̲.*
Others	: The people and the members of the King's office.

✿

The Story

Konrainātu is in bondage. Warriors of the land interested in its freedom gather in a place and deliberate on the ways and means of attaining their goal. At that juncture a letter comes from the king of Mālainatu, the victor of Konrainātu carrying the message that he intends to grant freedom after five days.

This message fills the entire population with limitless delight. But Makinan, hailing from a poor family who toils hard for the land's freedom says that freedom is not a thing to be given by others but it is the produce from the field of victory. On hearing his words, his sweetheart and the grand daughter of the erstwhile ruler of the country supports his view. Her name is Kiḷḷai. Yet, a group of people there opines that it is wisdom to accept whatever comes first and they can plan for its progress later.

This news is conveyed to the country through drum beat. The people feel happy and celebrate it by singing and dancing. The king of Mālai with his regiments visits Konrainātu. The people give him a rousing reception. He goes in procession and stays in the public forum.

The people surround him. Makinan narrates in detail, the past glory of Konrainātu. He speaks at length

the sufferings of the populace as citizens of a land in bondage and welcomes the decision of the king to declare freedom to their land.

The king feels happy and says to the people that the king of Kōḻināṭu was a wicked fellow and he may at any moment rise against him and that Ko<u>nr</u>ai and Māḻai should cooperate in meeting the challenge. They enter into a treaty. He promises to declare freedom soon.

The next day he happens to see Kiḷḷai who is bathing in a tank with her friends. He falls a prey to her extraordinary beauty. He wishes to make her his queen. He learns from his minister that she is the lady love of Makiṇa<u>n</u>. Yet he says that only if she becomes his wife he will declare freedom to Ko<u>nr</u>ai.

Oḷḷiyō<u>n</u>, the regent of the king of Māḻai asks Vāṭpo<u>r</u>ai, the brother of Kiḷḷai to persuade his sister to give her consent to the king's proposal. Taṅkavēl is the grandson of the minister of the erstwhile king of Ko<u>nr</u>ainātu. Makiṇa<u>n</u> is telling him how he laboured for the freedom of Ko<u>nr</u>ai. Taṅkavēl says, 'Kiḷḷai will be the future queen'. Makiṇa<u>n</u> replies that this should he agreeable to all.

The minister approaches Makiṇa<u>n</u>. He lets him know of the desire of the king and asks him to cooperate. Makiṇa<u>n</u> tells him of his humble birth, his service to the land, and his love for Kiḷḷai. The minister leaves with confused mind.

Vāṭpo<u>r</u>ai meets his sister and says, 'If you wed the king the country becomes free. If you refuse, it brings ruin!" But Kiḷḷai is strong in her decision.

Taṅkavēl meets the minister and asks him when the country will become free. He tells him of the king's intention. Taṅkavēl favours the idea for the sake of freedom. 'It is unethical to interfere in the love affairs of youngsters' says the minister.

The people are agitating for freedom. Taṅkavēl persuades them to disperse saying that freedom is fast approaching. Then he meets the king and advises him to meet Kiḷḷai and try to win her heart. The king follows his advice but gets disappointed. Kiḷḷai is relentless. After this the king plans to achieve his end through despotic measures.

The king and Oḷḷiyō<u>n</u> plan to accuse the people of Ko<u>nr</u>ainātu and imprison important leaders. The king disguises himself as an old man and Oḷḷiyō<u>n</u> disguises himself as his wife. They visit many places and falsely find fault with the people and hold the leaders responsible for their faults.

On the order of the king, Makiṇa<u>n</u>, Vāṭpo<u>r</u>ai, Tārō<u>n</u> and others are arrested. Free movement of the people is restricted. The king sends Taṅkavēl to persuade Kiḷḷai to accept his proposal. Taṅkavēl's attempt fails. She calls him a coward and sends him out.

The king takes as prisoners more people. He orders closure of shops and industrial houses. The leaders in the jail are much worried. The people suffer for want of food. They are lamenting pitiably.

On Oḷḷiyō<u>n</u>'s suggestion, the king frees the leaders from the prison. He makes them approach Kiḷḷai and appraise her of the state of affairs. The people appeal to

Kiḷḷai to accept the proposal of the king. Kiḷḷai and Makiṇa<u>n</u> are in a critical situation. The people are given enough food. Vāṭpo<u>r</u>ai promises them to take appropriate action the next day.

The king is strong in his decision. Kiḷḷai also is strong in her decision. That night the minister meets Makiṇa<u>n</u> in the grove. He produces to him a letter sent by Taṅkavēl. The letter suggests that Makiṇa<u>n</u> should kill Kiḷḷai and that alone will bring freedom to the land. He had expressed his resolve to kill himself. Makiṇa<u>n</u> gets a sword from the minister and rushes toward Kiḷḷai. His conscience does not permit him to kill his beloved. Yet, impelled by his sense of duty he lifts his sword to kill her. But the sword slips down. Kiḷḷai wakes up. Makiṇa<u>n</u> narrates to her the purpose of his visit and asks her to allow herself to be killed. Kiḷḷai, tries to kill herself. Makiṇa<u>n</u> prevents her from doing so. Yet she again tries to kill herself. At that moment, the king, who is in the disguise of the minister prevents her death.

The king is surprised at the duty consciousness of the lovers. He praises them heartily. He gladly hands over the document of freedom. Makiṇa<u>n</u> and Kiḷḷai hail the king. They feel extremely sorry for the sad end of Taṅkavēl and go to their respective places.

The next morning the king meets the people and lets them know what had happened. He says to them,

"This freedom is not given by us.
It was won by your own efforts."

He hands over the administration of the country, to Makiṇa<u>n</u> and Kiḷḷai and takes leave with his army and officials. The people hail the king.

Makiṉa<u>n</u> visits his parents with Kiḻḻai. The elderly parents bless the couple. The father complains to his son about the poor condition prevailing in the land. Makiṉa<u>n</u> promises that every essential need will be satisfied. He promises to give a house, a piece of land, a pair of oxen and a business to every citizen. On hearing this promise, the grand old mother of Makiṉa<u>n</u> expresses her wish to immediately go and get these benefits but complains that she has no proper garments to wear!

The Scheme of Transliteration

அ	-	a	க	-	k
ஆ	-	ā	ங	-	ń
இ	-	i	ச	-	c
ஈ	-	ī	ஞ	-	ñ
உ	-	u	ட	-	ṭ
ஊ	-	ū	ண	-	ṇ
எ	-	e	த	-	t
ஏ	-	ē	ந	-	n
ஐ	-	ai	ப	-	p
ஒ	-	o	ம	-	m
ஓ	-	ō	ய	-	y
ஔ	-	au	ர	-	r
			ல	-	l
			வ	-	v
			ழ	-	l̲
			ள	-	ḷ
			ற	-	r̲
			ன	-	n̲

காதலா கடமையா?

இயல் 1

இடம் : கொன்றை நாட்டின் ஒருபுறத்து வெளி
உறுப்பினர் : கிள்ளை, மகிணன் முதலியவர்

நாட்டினை முன்னின்று நடத்தும் மறவர்,
கூட்டம் கூடினர்;
"அன்று நாட்டுக் காவன என்ன"
என்று தம்மில் எண்ணி இருந்தனர்.

அப்போது,
"மாழை நாட்டின் மாப்பே ரரசன்
தந்த திருமுகம் இந்தா" என்று
தந்தான் வந்தொரு தலைப்பாகைக் காரன்.
தலைவனின் இருகை தாங்கின அதனை.

படித்தான் :
"கொன்றை நாட்டின் தலைவர்க்கு
மாழை நாட்டின் மாப்பே ரரசன்
இயம்புதல் என்னெனில்,
ஐந்துநாட் பின்னை நாம் அங்கு வருவோம்
வந்து விடுதலை வழங்குவோம் நன்றே."

என்றது கேட்டு,
மறவர் மகிழ்ந்தனர்; மலைத்தோள் விம்மினர்.
"இறைவனை வாழ்த்துவோம்" என்றனர் சில்லோர்.
"நாட்டுக் குழைத்தோம் நற்பயன் கண்டோம்
ஆட்பட்டோம் எனும் அல்லல் இல்லை"

Love or Duty?

Chapter - 1

Place : An open space in Konrai Nāṭu

Characters : Kiḷḷai, Makinan and others

The distinguished warriors
At the helm of affairs of Konraināṭu
Gathered and deliberated on matters
Relating to the well-being of the country.

At that time
Came there a turbaned officer,
And extended a letter
Saying, 'This is the letter from the emperor of Mālainaṭu!'
Which this leader received respectfully.

He read it out :
"This is the message of the king of kings of Mālainaṭu
To the chief of Konraināṭu.
I will visit there after five days,
When freedom will be declared to Konraināṭu."

Hearing this message all the leaders felt immensely happy,
And their hill-like shoulders swelled.
"Let us hail God!" said a few.
"We laboured for the country
And now we will enjoy the fruit.
Gone is for ever, the state of our bondage!" rejoiced a man!

என்றான் ஒருவன். எழுந்து விழுந்து
சிரித்தான் ஒருவன். செங்கை கொட்டி ஆர்ப்
பரித்தான் ஒருவன். பாடினான் ஒருவன்.
அவர்களில் ஒருத்தி அறிஞன் எழுதிய
ஓவியம் போன்றாள்; ஒன்றும் உரையாமல்
ஆவிநேர் தலைவன் அறைவது கேட்கும்
விருப்பால் சும்மா இருப்பா ளாயினாள்.

தலைவன் சாற்றினான் :
“தோழமை உள்ளீர் தோழமை உள்ளீர்;
மாழை நாட்டின் மாப்பே ரரசன்
உரிமை தருவதாய் உரைத்தான்;
தருவதோர் பொருளோ உரிமை?
தருவதோர் பொருளெனில், மீண்டும்
பறிப்பதோர் பருப்பொருள் அதுவே யன்றோ.
வென்ற தோளோடு, மீண்டும்நம் தோள்எனும்
குன்று, சாடிய குருதி தோய்ந்த
வெற்றி நிலத்தில் விளைவ தாம் விடுதலை.
மற்றது கெடுதலை மறவர் மாட்சிக்கே.”
இது கேட்டுக் கிள்ளை என்னும் அவ்
அழகியோள் “ஆம் ஆம்” என்றாள்.
ஆயினும்,
பிறர், பெருமூச்செறிந்து பேசலுற்றார் :
ஒருவன், “தலைவரே, ஒன்று கேட்பீர்.
வருவது வருக; மறுத்தல் வேண்டா,
ஆட்சிநாம் அடைவோம்; அதன்பின்,
நாட்டுக் காவன நன்று முடிப்போம்!”
என்றான்.
“மாழை நாட்டு மக்கள், இந்த
ஏழை நாட்டின் இருப்பை யெல்லாம்
குந்தித் தின்று கொழுத்திருக் கின்றனர்.

Another man got up, jumped in joy and laughed explodingly!
He clapped his red hands and clamoured!
Another man expressed his delight by singing.
Among them was a dame
Who was verily a portrait drawn by an accomplished painter.
She kept quiet and eagerly waited
For the words of her soul-like lover.

The hero said,
"Comrades! Dear Comrades!
The king of kings of Māḻainaṭu
Has promised to declare freedom!
Is freedom a thing to be given by some one?
If so, does not it mean that it is equally a thing to be taken back?
Genuine freedom is the produce from the land of victory
Soaked in the blood that flowed,
When once again our shoulders struck against the
shoulders of our victor!
The freedom attained by other means is nothing but
disgrace to the warriors."
Hearing these words
The parrot - beauty said "Yes! yes!!"
Yet there were others who spoke with hot sighs.
One of them said,
"Our Chief! A word to you!
Whatever comes now, let us accept it.
Let us first accept the right to rule.
Subsequently we will do all that is needed for its progress."
The people of Māḻainaṭu have exhausted all the wealth
Of this poor country.
They wallow in prosperity after sucking the sap

காதலா கடமையா?

அந்தமிழ் நாட்டுக் காவன செய்யப்
பொருளும் போத வில்லை"
என்றுமற் றொருவன் இயம்பினான்.
அங்கிருந் தஅவ் வழகின் பிழம்பு,
தங்கப் பாவை, தையல்மின் னிதழில்
அச்சம் அரும்பிற்று;
"மறுக்க வில்லை மறுக்க வில்லை;"
என்று தலைவன் இயம்பிய அளவில்
அஞ்சிய இதழ்கள் ஆங்கே
கொஞ்சின, "வெல்க கொன்றைநா"டென்றே.

✿

Of this lovely Tamil country without sweating!
We don't have sufficient wealth
To spend for the developmental works of the country."
said a second man.
The embodiment of beauty and an image wrought of the
purest gold
Showed a sign of fear in her trembling lips.
When her lover emphatically said
That he subscribed to that idea,
The trembling lips began to lisp," Hail to Konraināṭu!"

✿

இயல் 2

இடம் : கொன்றை நாட்டின் தெருக்கள்.
உறுப்பினர் : முரசறைவோன், பொதுமக்கள்.

வானேற்றும் மீசை வள்ளுவன், யானைமேல்
தானே றிக்குறுந் தடியால் இடியென
முழக்கிய பெரியதோர் முரசொலி, மக்களை
அழைத்தது; செவியில் ஆவல் வார்த்தது.

வள்ளுவன் சொன்னான் :
"தெள்ளுதமிழ்க் கொன்றைத் திருநா டுள்ளீர்,
மாழை நாட்டின் மன்னர் மன்னன்
வாழநாம், விடுதலை வழங்கும் நோக்கோடு
பொதுத்திரு மன்று போந்திடு கின்றான்
புதுக்குக நகரைப் பொன்புதுக் குதல்போல்.
தோளை இப் பணியில் தோய்ப்பீர் நன்றே
நாளை விடியலில் நடக்கும் இச்சிறப்பே"
என்னலும்,
மக்கள் மகிழ்ந்தார் வரையறை யிலாது!
"தக்கது தக்கது தக்க" தென்றார் சிலர்;

ஒல்லென ஒலித்தனர் சில்லோர்;

பாடினர் சில்லோர் பழம்பெரு நாட்டினை!

ஒருவன் தன்உயிர் ஒப்பான் 'வாழும்
தெருநோக்கி ஓடிச் செப்பினான் மகிழ்ச்சியை!

மரத்தில் ஏறி மகிழ்ச்சியால் குதித்துச்
சிரித்தான் கால்வலி தெரியான் ஒருவன்.

Chapter 2

Place : The streets of Konrainātu.

Characters : The Valluvan (Drummer), The people.

The Valluvan with his twirled and upturned moustache
From the elephant's back sounded the huge drum!
The thunderous roar of the drum
Filled the ears of the people with eagerness!

The drummer proclaimed thus :
"O people of Konrainātu
With your sweetest mother tongue Tamil!
The king of kings of Mālainatu
Pays his royal visit to our public forum
To grant freedom to our land
And make our life prosperous.
Let our town glitter like newly molten gold!
Let your arms get fully involved in this task!
This event will take place here on the morrow!"
On hearing the news,
The citizens of Konrainātu were boundlessly happy.
"It is good! Really good!" said a few.

Some people raised a big noise of cheer!

Some of them sang in praise of their ancient land!

One lad ran toward his beloved's street
To report this news to her!

Another fellow got to the branch of a tree
And jumped down and did not feel any pain!

இப்படி "ஒன் றுவை" என்றான் ஒரு சேய்;
அப்பாவை முத்தம் அளியா திருந்தாள்.
"நமக்கு விடுதலை நல்க அரசன்
வருகின்றானே தெரிவையே!" என்னலும்,
இருபது முத்தம் எண்ணா தளித்தாள்.

பல்லிலாக் கிழவி கல்லுரல் தன்னில்
மெல்லிலை காயினை மெல்ல இடிக்கையில்
விடுதலைச் செய்தி விளம்புதல் கேட்டதால்
தடதட என்றே இடிபட் டதுகல்.
எடுத்தவாய் கொழ கொழ என்னும்; அதன்பொருள்
அயலான் நம்மைப் படுத்தியபாடு
பறந்ததென்பதாம்.
கூரைவேய்ந் திருந்த கூலியாள் அங்கிருந்து -
ஆரையோ விரல்நொடித் தழைத்துப் "பார் இனி
ஒருபணத்துக் கொருகலம் அரிசி
தருவார்" என்று சாற்றி, முன்னிலும்
விரைவாய்த் தன்பணி ஆற்றினான்.
பெரியதோர் மகிழ்ச்சியைத் திருநாடு மணந்ததே.

✿

A lad said to his beloved, "Delight me with a kiss!"
She who did not respond at once,
Then showered twenty kisses in succession
As he asked her, "Don't you know
That the king comes here to grant us freedom?"

A grand old woman, toothless, was pounding
Betel leaves and arecanut in a stone mortar.
She began to pound it in an alarming speed
The moment she came to know of the news!
Her opened mouth babbled something which others interpreted
That she meant, "We are freed from the agonies of the alien rule!"

A worker on a roof-top summoned somebody nearby
With the snap of his fingers
And said, "See, hereafter we will be paid a wage of one Kalam*
Of rice for a wedding" and worked
With redoubled enthusiasm.
The land was thus steeped in such a great joy!

✿

* A measure of capacity

இயல் 3

இடம் : கொன்றை நாட்டின் முன்னாள் அரண்மனை.

உறுப்பினர் : கிள்ளை, தோழி.

கொதிக்கும் நெஞ்சையும் குளிர்விக்கும் மாலை
மறைந்தது! வந்தது மாய்க்கும் இரவு.
புல்லெனப் போர்த்தஎன் புறவுடல் காண்பவர்
அல்லலிற் புதைந்தஎன் அகத்தை அறிவரோ!"
கிள்ளைஇவ் வாறு கிளத்தினாள்.
தோழி நடுங்கிச் சொன்னாள் :
"என்கடன் யாதோ? என்கடன் யாதோ?
பொன்கடைந் தெடுத்த புத்தொளிப் பாவையே,
உன்நெஞ்சும், இளைத்த உடற்கு மருந்தும்,
பின்னாள் விரும்புமுன் பெருவாழ்வின் நோக்கமும்,
தன்னுளம் நாட்டுக்குத் தந்த தலைவன்பால்
சொல் எனில் சொல்வேன்,"
என்னலும்,
"ஏசினேன் தோழி யான்உனை,
மறந்துவிடு,
பிறந்தோர் எல்லாம் பிழைசெயல் உண்டு.

Chapter 3

Place : *The former palace of Konrainātu*

Characters : Kiḷḷai, Her friend.

"Past is the eventide that adds coolth
Even to boiling hearts and now advents the murderous night!
Can the people who see my body realise
The nature of my innermost heart,
Which wallows in suffering?" asked Kiḷḷai,
When her confidante responded thus in trembling voice :
"What is my duty now?
Tell me what I should do for you!
You are verily an image wrought of the purest gold
Emitting a new radiance!
Your lover Makiṉaṉ has set apart
His entire heart for the service of our land.
If you bid me, I will at once
Report to him of your heart's desire.
I will let him know
That you need a medicine
To regain your lost strength?
I will also pass on to him
Your cherished dream for a prosperous
And useful life in the future
I am ever ready to carry out your command!"
In reply, the heroine spoke thus :
My dear confidante! I am sorry!
I scolded you the other day.
Pray forget it! It is but natural
For all human beings to err!

பொய்கைதன் நீரால் புன்செய் காத்தல்போல்
ஐயன் உள்ளத் தன்பெலாம் நாட்டுக்
காக்கினான் தோழி, ஆம் ஆம். ஆயினும்
என் செய்வேன்?
உன்னை ஒன்று கேட்பேன் :
நினைவும், தொண்டும் நிழலும் உடலுமாய்ப்
பிழையாது பிறழாது பெருநாடு காப்பவன்
ஆயினும் ஆகுக.

மோப்பதும் பார்ப்பதும் முடுகலும் குட்டியைக்
காப்பதற் கென்னும் கருவரிப் பூனைபோல்
கொன்றை நாட்டின் குடிகட் கென்றே
என்றும் உழைப்பான் இம்மியும் தாழன்
ஆயினும் ஆகுக.

கைவிரைந் தில்லம் காப்பவள், தெருவில்
ஐயம் என்றால் அளிக்க அணுகல் போல்,
என்நிலைக் கிரங்கி என்பாற்
சிறிது பொழுது, சிறிது பேசி
நிறைய என் நெஞ்சில் நறவு பெய்து
போனால் என்ன? புகல்வாய்" என்றாள்.

"உன்னவரும் முகத்தில் ஒளியும் குறைந்ததே"
என்றாள் தோழி.

"திங்கள் ஒளிபெறல் செழுங்கதிர் வரவால்"
என்றாள் கிள்ளை.

அதே நேரம்,
கள்ளிருந்த மொழியாளின், அன்னை
உள்ளிருந் தழைக்க, ஓடினாள் பறந்தே

Like the tank which with its water
Protects the dry lands, my dear has set apart
All his love for the motherland!
Yes! Yes! Yet what shall I do?
I ask unto you this!
Let him grow into a leader
Who will look after his territory without lapses!
Let him take it on righteous path!
Let his kingship with his land be
Akin to that of the body with its shadow!

Like a cat with black stripes on its body,
Whose smelling, seeing and running
Are meant for the protection of its kitten,
Let all his efforts be set apart
For the well-being of the citizens of Konrai!

Like a housewife busy with her domestic duties
Hurries to give alms to someone in the foreyard,
Why not he too have some sympathy for poor me?
Why not he spare a little of his time to spend in my company?
Why not he chat with me for a few minutes
And thus fill my heart with abundant delight?
Tell me my friend?" asked Kiḷḷai!

"Alas! The glow of your pretty visage is gone!" pitied her friend!

"The moon ows its glow to the rising sun!" said the heroine.

The mother of the dame of nectarine speech
Summoned her from within the house and she flew at once.

இயல் 4

இடம் : கொன்றை நாட்டின் தெருக்கள்.
உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, மக்கள்.

"புலர்ந்தது புதுநாள் புதுநாள்," என்றனர்.
மலர்ந்தன முகங்கள், மலர்ந்தன உள்ளம்,
எங்கணும் ஆர்வம், எங்கணும் எழுச்சி,
கொன்றை நாடு கொள்ளா மகிழ்ச்சியில்
அன்று குளித்தது,

காற்சி லம்பு கைவளை குலுங்க,
மேற்பொன் னாடை விண்ணில் மிதப்ப,
இல்லம் புதுக்கினர் மெல்லியர்; அழகின்
செல்வம் விளைத்துச் சிறப்புச் செய்தனர்.

வாழையும் தெங்கும், வளர்தரு கமுகும்,
தாழைப் பெருங்குலை தாங்க வரிசையாய்
அடர்ந்தன. வானை அளாவும் பந்தர்கள்
தொடர்ந்தன, இடைவெளி தோன்றா வண்ணம்.
மணியுடை மணியிழை மக்கள் அணிந்தே
அணிபெறத் தெரு அனைத்தும் நின்றனர்.
வீட்டு வாயிலில் வேந்தன் வரவெண்ணிக்
காட்டி மறைவன காதல்மின் னார்முகம்.

தெருவில் அமைந்த திருமன்று தோறும்
உருவில் அமைந்த ஒண்டொடி மாதர்
ஆடினர்; பாடினர்.
நீடிசைக் கருவிகள் நிறைத்தன அமுது.
முரசம் அதிர்ந்தன.

Chapter - 4

Place : The streets of Konrainātu

Characters : The Emperor of Mālai, The citizens

The citizens welcomed the dawn
Of a new day with rejoice!
Yes! It was a new chapter in their life!
Smile in every face! Joy in every heart!
A new enthusiasm marked every corner of the country!
A new upsurge all over!
That day, Konrainātu bathed in the ocean of immense joy!

Their anklets tinkling and bracelets jingling
and their golden saree ends floating in the air,
The soft-miened beauties added to the wealth of
beauty in the town!

Banana, coconut, arecanut with their heavy
bunches of fruits
Were planted in regular rows!
Sky-high pandals were erected!
People stood in rows sporting costly garments and jewels!
The comely faces of lovely maidens
Appeared and vanished in every house
To get a glance of the visiting monarch!

On the stages erected in the streets,
Comely maids richly bangled
Sang and danced with delight!
Huge drums roared and musical instruments poured out
their ambrosial melody.

"அரசன் வந்தான், அரசன் வந்தான்"
என்றசொல் கடலென இரைதல் ஆனது.

தேன்நிறை மலர்க்காடு செலும்வண் டுகள்போல்
யானை வரும்வழி ஏகின விழிகள்.

எள்ளும் விழாவணம் இருந்த கூட்டத்தில்
குள்ளன் ஒருவன் குதித்துக் குதித்து
மன்னன் ஆங்கே வருவது பார்த்தான்.
கமழ்பொடி இறைத்தன கைகள்; வாயெலாம்
தமிழ் மலர்ந்தது "தமிழகம் வாழ்"கென.

நிரல்பட நின்ற நெடுங்குன் றங்கள்
வரல்என வந்தது மாக்கா லாட்படை;
காலடி போல்இசைக் கருவிகள் முழங்கின.
சாலடி நீலத் தலைப்பா கையினர்,
வாளொடு சுமந்து வருங்குதி ரைப்படை
தாளத் திற்குத் தாள்ஒத்து வந்தது.
கையலைத்து யானைக் கடற்படை வந்தது.

வையத்தில் காலும் வானத்தில் முடியுமாய்த்
தேர்ப்படை வந்தது.

சிம்புள் வடிவின் அம்பாரி மீதில்
செம்பரிதி போலத் திருமாமைப் பேரரசு
வீற்றிருக்க, விரிகருங் கடல்போல்
தோற்றஞ்செய் யானை சுமந்து வந்தது.

"The king comes! The king comes!!"
These words filled the air like the roar of the sea!

The eyes of men and women rushed toward the royal elephant
Like the bees that rush toward honey-rich flowers
in the forest.

A dwarf from among the dense crowd of people
Very often jumped to have a look at the king.
Hands many strew sweet scented powders!
Every mouth issued the sweet smell of Tamiḻ-flower!
Yes! They hailed, "Long live Tamiḻakam!"

Huge infantry marched out as though regular rows of high
hills were in motion!
Musical instruments roared resembling the noise of their
rhythmic steps.
The cavalry came with warriors
Wearing blue turbans on their heads and holding swords
in their hands!
The steps of the horses sounded in unison with the
instruments.
Sea-like force of trunk-swaying elephants followed the
cavalry.

The chariot force followed it, their tops kissing the sky
And their wheels rolling on the earth.

Seated majestically, inside the Ampāri[1], shaped like the
Cimpuḷ bird[2]

The emperor of Māḻai came in his royal procession.
He resembled the ruddy sun and the elephant resembled
the dark blue sky.

1. Howdah with a canopy set on elephant
2 A fabulous eight-legged bird

பெருமக்கள் கூட்டம் பெருவானம் போன்றது.
திருமிக்கான் முகம் செழுநிலவு போன்றது.

செவியெலாம் இன்னிசை, செழுமணம் மூக்கெலாம்
தவழ்ந்தன.

திருவுலாப் போந்த மன்னன்
ஒருபொது மன்றில் உற்றிருந் தனனே.

✿

The crowd of the citizens resembled the expansive skies
And the king's face glowed like the moon.

Every ear overflowed with the sweetest melodies
And every nose enjoyed the richest smells!

The emperor who went in procession
Reached the Public forum!

✿

இயல் 5

இடம் : கொன்றையில் ஊர்ப் பொதுமன்று

உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, கொன்றைத் தலைவர்கள், மக்கள்.

ஊர்ப்பொது மன்றில் மாப்பே ரரசன்
சீர்ப்பெரு மேடையிற் சென்றமர்ந்தான்.

அமைச்சன் அருகில் இருந்தான்.

கொற்றவன் பேரால் கொன்றை நாட்டில்
உற்றர சாளும் ஒள்ளியோன் இருந்தான்.

நாட்டை முன்னின்று நடத்து கின்ற
வாட்பொறை இருந்தான், மகிணன் இருந்தான்,
தாரோன் இருந்தான், தங்கவேல் இருந்தான்.
தலைவன் மகிணன் எழுந்தான்.

பொலந்தார் மன்னற்கு நலம்பல புரிந்து
தலை வணங்கிச் சாற்றுவ னானான் :
“ஆழிசூழ் வையத் தழியாப் பெரும்புகழ்
மாழை நாட்டு மாப்பே ரரசே!
வாழிய!
கொன்றையை வெற்றி கொண்ட ஏந்தலே!
நன்றுநும் செங்கோல், நாளும் வாழிய!
பன்னா ளாக இந்நாட்டு மக்கள்
நன்னிலை நோக்கி நடப்பார் ஆயினர்;
செந்தமிழ் என்னும் தேனாறு பாயாத
உள்ளம் ஒன்றும் இல்லை.
கல்வியைக் கண்ணும் கருத்துமாய்க் கற்றனர்.

Chapter - 5

Place : The Public forum in Ko<u>nr</u>ai

Characters : The emperor of Mā<u>l</u>ai, The leaders of Ko<u>nr</u>ai citizens

In the public forum of the town
The king of kings was enthroned
On the well-decorated dais set for the occasion.

Next to him was seated the minister.

The regent of the emperor who ruled Ko<u>nr</u>ai was there.

Vāṭpo<u>r</u>ai who was in the helm of the affairs of Ko<u>nr</u>ai was present.
Makiṇa<u>n</u> Tārō<u>n</u> and Taṅkavēl were present.
Makiṇa<u>n</u> the chief gave the king

The traditional respects and submitted to him bowing his head thus :
"King of Mā<u>l</u>ainaṭu of everlasting fame in the sea-girt world!
Victor of Ko<u>nr</u>ai! May your rule flourish for ever!
The citizens of this land are marching
Toward a life of prosperity for a pretty long time.
There is no heart here into which chaste Tamil has not flowed!
They paid their best attention to education.

அதனால்,
இந்நாட்டில் பிறரால் இறக்குமதி பெற்ற
சாதி, நினைப்பிலும் தங்கா தகன்றது.
பெண்கள் விடுதலை பெற்றனர்.
கைம்மை இல்லை.
சமயப் பிணக்கெனும் சழக்கும் இல்லை.
ஆனால்,
அன்புடை அரசே,
நிலத்தின் வருவாய் நிறைய உண்டெனினும்
உலைக்கரிசி மக்கள் உணவுக்குப் போதா.
பாலின் நுரைநிகர் பருத்திஉண் டெனினும்,
மேலுக்கோர் கந்தை மிஞ்ச வில்லை,
தேக்கும் பனையும் தென்னையும் இருக்கையில்,
மூக்குமுனை தரையில் முட்டக் குனிந்து
புகும் குடிசைகள் நகும்படி உள்ளன.

ஆதலின்,
பிணிகள் பெருகின.
மன்ன! நின் பேரால் கொன்றை நாட்டில்
நன்முறை ஆட்சி நடத்தும் ஒள்ளியோன்
இந்நிலை உம்பால் இயம்பிய தாலே
விடுதலை அருள விரும்பினீர்;
கெடுதலை நீக்கிடக் கேட்டோம் யாமுமே!"

✿

As a result, in this laud,
Casteism, an imported evil
Could not take roots even in their thought.
Women are free here!
No room for widowhood!
The evil of religious feuds could not thrive here.
But, beloved king!
Though we have ample income from lands,
It is hardly sufficient to this population.
We have the produce of milk-like white cotton.
But it does not suffice our citizen's need.
In spite of our wealth of teak, palmyra and coconut palms
We live in low-roofed huts
Into which we shamefully creep
Our nose tips touching the ground.

As a result, ills multiplied here.
Oḷḷiyōṉ who as your regent rules this land
Would have apprised you of our present woes!
So, you condescended to grant us freedom.
We now pray to you to free us from our suffering.

✿

இயல் 6

இடம் : கொன்றையில் ஊர்ப் பொதுமன்று
உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, கொன்றைத் தலைவர்கள், மக்கள்.

"வாழிய! கொன்றை நாட்டு மக்களே! அந்தக்
கோழி நாட்டான் கொடியவன் கண்டூர்.
அன்னோன் இந் நாட்டின் அருகில் வாழ்கின்றான்;
என் நாட்டின்மேல் எரிவுகொண் டுள்ளான்;
படை திரட்டுகின்றான்.

மாழை நாட்டை மாய்த்திட எண்ணினான்.

ஆதலின்,
மாழை நாடும் மாப்பெருங் கொன்றையும்
என்றும் போரில் ஒத்திருத்தல் வேண்டும்
அப்படி நமக்கும் ஓர்ஒப்பந்தம் தேவை.
எழுதுக இன்றே; இடுக கைச்சாத்தே"
என்றான் மன்னன். இதுகேட் டனைவரும்,

தப்பா தொப்பந்தம் தந்து முடித்தனர்.
விடுதலைப் பட்டயம் விரைவில் எழுதி
முடிப்பதாய் மன்னன் மொழிந்தான். மொழிந்தவன்
மன்றின் உயர்ந்த 'மேல் மாடியில்'
அன்றிரவு துயின்றான் அக மகிழ்ந்தே.

✿

Chapter - 6

Place : The Public Forum in Konṟai

Characters : The king of Māḻai, Leaders of Konṟai citizens

The king addressed the people thus :
"Long live citizens of Konṟaināṭu!
Know that the king of Kōḻi is a cruel man!
He lives very close to your territory.
He has grown envious of my country.
He is increasing his military strength.

His plan is to destroy Māḻainaṭu.

So Māḻai and Konṟai should be mutually helpful if war breaks out!
An accord to this effect is a must for us.
Let the document be prepared today itself.
Let it be signed duly." His wishes were fulfilled immediately.

The king promised to finish writing the document of freedom soon!
This done, he had a peaceful
Sleep in the upstairs of the lofty mansion in the public forum.

✿

இயல் 7

இடம் : மாடி நிலா முற்றம் சோலை.
உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு கிள்ளை.

மாடியில் துயின்ற மன்னன் எழுந்தான்.
பாடி வாழ்த்திய பலரையும் அனுப்பிக்
காலைக் கடனைக் கடிது முடித்தான்.
பாலில் நனைந்த பண்ணியம் அருந்தி
ஏட்டை எடுத்தான்; எழுதுகோல் தொட்டான்;
நாட்டுக்கு விடுதலை நல்குதல் எழுத
எச்சொல் புணர்ப்ப தென்று நினைத்தான்.
"அச்சொல் அமைக்க அமைச்சன் அறிவான்"
என்றான், எழுந்தான் இளங்கதிர் எழுந்து
பொன்னொளி கொழிக்கும் புதுமை காண
மாடிநிலா முற்றம் வந்து லாவினான்.

பாடின பறவைகள், பருகினான் செவியால்.
மலர்மணம் தூக்கி வந்தது காற்று.

நெடுவிழி போக்கினான் நேரில்ஓர் சோலை
அழகு பொழியக் கண்டான்.
கடிமலர்ச் சோலையின் நடுவில் ஒருகுளம்.
அக்குளம் நிறைய அழகிய தாமரை.
அம்மலர் பறிக்கும் கைம்மலர் பலப்பல.
சேலொடு சேலாய்த் திகழ்விழி பலப்பல.
மேலுடை நனைய மின்னுடல் பலப்பல.
தெள்ளுநீர் ஆடுவார்க் கண்டான்.
கிள்ளையைக் கண்டான் உள்ளம் இழந்தானே.

Chapter - 7

Place : The open terrace, The grove

Characters : The king of Māḻai, Kiḷḷai

The king got up from bed the next morn.
He gave leave to the bards
Who sang in praise of him!
He finished his morning routines.
He took his food soaked in milk.
He took up a palm leaf and a style to write the document of freedom.
He thought of the appropriate words to be used in the document.
But with the thought that his minister was an adept in that art,
He got up and reached the open terrace.
He loitered there longing to enjoy
The refreshing and golden effulgence of the rising sun!

The birds poured out their songs
Which he filled his ears with.
The gentle breeze carried with it
The fragrances of varied flowers!
He directed his glances toward a grove that overflowed with beauty!
There was a tank amid the grove rich in fragrant flowers.
It was thick with beauteous lotus plants.
Countless were the flowery hands of young maidens
Who plucked the lotus flowers!
Oh! Howmany were the eyes
That got mingled with the carps there!
Howmany were the flashing bodies of the maids
Whose upper garments got dampened!
He noticed the beauties sporting in the clear water
When he eyed Kiḷḷai and lost himself to her!

இயல் 8

இடம் : மாடி நிலா முற்றம் சோலை.

உறுப்பினர் : மார்ழைப் பேரரசு, நீராடியோர், மக்கள், அமைச்சன்

விண்மீன் எனப்பலர் விளங்க, நிலாமுகப்
பெண்ணாளைக் கண்ட பேரரசு வியந்து
கொடுத்ததை வாங்காக் கொடையா ளர்போல்
விடுத்த விழியை மீட்கா திருந்தான்.
நீரா டியபின் நீள்விழி மடந்தையர்,
நனைஉடை நீக்கி நல்லுடை உடுத்தனர்
கனியிதழ், கண்ணாடிக் கன்னஞ் சிவக்கச்
சிரித்தபடி சென்றார்; வியர்த்தபடி நின்றான்!

மன்னனின் பின்புறமாக
அமைச்சன் வந்தே "அரசே!" என்றான்
இமைக்காது பார்த்தவன் இப்புறம் திரும்பி,
"உள்ளம் கொள்ளை கொண்டு பிள்ளையன் னம்போல்
தெள்ளுநீர் ஆடிச் செல்கின்றாள் அதோ,
அவள்யார்? அமைச்சனே! அவள் யார்?" என்றான்.

"தவழ்முகில் போலும் தாழ்குழலுடன் அதோ
இடதுகை முடக்கி இடைமேல் ஊன்றித்
தடமலர்க் கையசைத்துத் தனி ஒருவஞ்சிக்
கொடிஇடை துவளச் சிலம்பு கொஞ்ச
நடையழகு காட்டும் நாடக மயிலா?

Chapter - 8

Place : Open terrace, The grove

Characters : The king of Māḻai; those who took bath; the minister

Among many a dame resembling a group of twinkling stars,
The king of kings beheld a girl, her face radiant like full-moon!
Her exemplary charm caused him stand wonder-struck.
He could not redeem his eyes
Which rushed to the lass and remained with her.
His plight was like that of a doner's
Who does not take back a thing from a donee!
After taking bath, the long-eyed dames
Shed their dampened garments and put on fresh ones.
They went away their faces blooming with smile
When their fruit-like lips and cheeks turned red!
The king stood his body sudating.

The minister who came from his back called, "My lord!"
The king who looked at the women unwinkingly,
Now turned toward his minister
And asked, "Having plundered my heart, the dame goes
After taking bath in the tank
Resembling a young swan!
Tell me my minister, who is she? Tell at once!"

"Do you mean the girl
Whose flowing hair resembles
The floating raincloud,
Who, bending her left hand and pressing it against her waist,
Swings her flowery hand,
Who resembles a solitary
Vañci creeper, and who walks her

அவள்தான்
மகிணன் உள்ளத்தில் வாழும் கிள்ளை,
அவனும் அவள்பால் அன்பு மிக்கவன்.
நேற்றுமாலை, நேரிழை, தென்றற்
காற்றினில் உலவுதல் கண்டு யாரென
ஒள்ளி யோனை உவப்புடன் கேட்டேன்.
வெள்ளையாய் அப்படி விளம்பினான் என்னிடம்
விண்ணோ நிலவால் விளக்கம் அடைந்தது.
தண்கடல் முத்தால் தனிச்சிறப் புற்றது.
தரையோ தானறிந்தது பிறர்க்குச் சாற்றும்
அருமை மக்களால் பெருமை பெற்றது.
மாண்புறு மக்களோ மங்கையர் தம்மால்
தள்ளொணாப் பெருமை சார்ந்தனர்-மங்கைமார்
கிள்ளை ஒருத்தியால் கெடாதசீர் பெற்றனர்;
யான்பெற்ற முதுமையும் இவள்போல் ஒருமகவை
ஏன்பெறா திருந்தேன் என்றவா வுற்றது!"

"பழி ஒன்று சொல்லப் படாத மேனி
அழகால் வையத் தாட்சி நடாத்தினாள்"
என்றான் அமைச்சன். இவ்வுரை வேந்தற்கு
நின்றெரி தீயில் நெய்யா யிற்று.

மன்னன் சொன்னான் :
"அன்புடை அன்னை என்னை வளர்க்கையில்
பொன்னுடை, மணி இழை, புதுச்சுவைப் பண்டம்
இவற்றால் நான்மிக இன்பம் பெற்றதாய்
நவின்றாள். பின்னர் நான் அரசு பெற்றே
இந்நிலம் வாழ்த்த இருக்கையில் நான்மிக
நன்நிலை உற்றதாய் நவின்றனர். பகைவரை
வென்ற போதில் என் வெற்றியை வியந்தனர்.

Waist swaying and anklets tinkling?
Do you mean that dancing peacock with its gentle movements?
She is none but the parrot-like one
Who lives in Makiṉaṉ's heart. He too reciprocates
her love.
Yester evening, I saw her taking her walk
Enjoying the cool southern breeze.
I enquired innocent Oḷḷiyōṉ about her
When he told me all about her.
The sky glows bright by the moon's radiance.
The cool sea owes its importance to its pearl-wealth!
The earth gains pride by its rare sons
Who educate their fellowmen
With the fruit of their learning.
Virtuous men have attained renown
By the greatness of their spouses.
But the women of the world have gained fame
By this parrot-like dame alone!
Even my ripe old age now grieves
For my failure to beget a daughter like her.

She reigns the world with the exemplary charm" said the
minister.
This encomium showered by the minister
Added fuel to his burning desire.

The king said :
My beloved mother said
That I derived much pleasure,
From my golden attire, diamond ornaments,
And eatables of novel tastes when she reared me.
When I attained kingship
The world praised me that I ascended to a high status.
When I subdued my foes
They praised my victory beyond measure.

அன்றுநான் மணந்த அழகிலா ஒருத்தியால்
இன்பம் பெற்றதாய் எண்ணினேன். இதுவரை
துன்பம் உற்றேன்இத் தோகையைப் பெறாததால்,
நெஞ்சு நெருப்பாயிற்று நேரில் கண்டதும்;
வஞ்சி எனக்கெனில் வாழ்வெனக் குண்டு;
மணமா காத மங்கை : மண்ணில்நான்
பிணமாகு முன்பு பெறத்தக்க பேறு!
சற்றுமுன் என்கண் பெற்றது கேட்பாய்,
சும்மா, கைப்புறம் தோழி தொட்டாள்,

அம்மங்கை,
செம்மாதுளை உடைந்தெனச் செவ்விதழ் மின்னிக்
கொடிமுல் லையெனக் குலுங்கச் சிரித்தாள்.
வைய விளக்கை, என் வாழ்வின் பத்தைநான்
கையோடு கொண்டுபோய் உய்யு மாறு
"செய்க அமைச்சனே!" என்று செப்பினான்.

அப்போது,
மன்றினை நோக்கி மக்கள் மொய்த்தனர்
இன்றுதான் விடுதலை என்று கூவினர்.
மாடியில் இருந்த மன்னன் உணர்ந்தான்.
ஓடி அங்கே உள்ளவரிடத்தில்,
"நாளை விடுதலை நல்குவேன்" இதனைக்
கூறுக என்று கோமான் கூறினான்.
அதனை அமைச்சன் கூற
புதுமை இதுஎன்று போயினர் மக்களே.

✿

Then I wedded a woman devoid of womanly charms.
Yet I thought that I enjoyed bliss even in her company.
As I did not have the fortune to attain this dame,
I feel that I have lived only a life of suffering hitherto.
My heart now burns at the sight of her!
If she becomes my spouse I will hold life.
This virgin is the boon
Which I should enjoy before I die.
Hear from me with what a bliss
My eyes were blessed with just a minute back!
Her confidente just touched her hand!

That lass laughed in her ringing voice
When her ruddy lips flashed like a split up pomegranate fruit.
She resembled a jasmine creeper
That suddenly broke into laughter with its white
blossoms for its teeth!
Will you my dear minister, do the needful!
She is the light of the world!
She is the bliss of my life!
I should take her with me now
And thus attain salvation!

At that time,
The citizens were rushing toward the public forum!
"*Today is the day of our freedom!*" they called aloud!
The king in the upstairs heard their call.
He rushed to those who were near to him and said,
"Tell the mass that I will declare freedom tomorrow!"
When the minister conveyed this to the surging crowd
The people dispersed saying, "This is strange!"

இயல் 9

இடம் : கொன்றை நாட்டு மன்று

உறுப்பினர் : ஒள்ளியோன், வாட்பொறை.

திருந்திய கொன்றைத் திருநாடு தன்னில்
இருந்தர சாளும் எழிலுடை ஒள்ளியோன்
தனக்கென அமைந்த தனிமணி மன்றில்
வனப்புற அமர்ந்து, வாட்பொறை வரவை
எண்ணி இருக்கையில் எதிர்வந்தான் அவன்;

"வருக வருக வாட்பொறை, அமர்க.
திருமணம் பற்றிய செய்தி கேட்பாய்,
நின்னருந் தங்கையை என்னரு மன்னன்
விரும்பினான். கிள்ளை விரும்புவாள் அன்றோ?
பார்புகழ் மாழையின் பட்டத் தரசியாய்ச்
சீர்பெறல் உனக்கும் சிறப்பே அன்றோ?"

என்னலும்,
வாட்பொறை உரைப்பான் :
"கிள்ளையை அன்றோ கேட்டல் வேண்டும்?
கிள்ளையின்,
உள்ளம் பறித்தவன் ஒருவன் உள்ளான்
அவனும் அவள்பால் அன்புளான் போலும்"

என்னலும்,
"வாட்பொறை, வாட்பொறை, கேட்பாய், கேட்பாய்.
ஆட்பட்ட நாட்டை மீட்டல் வேண்டும்நீ!
இணங்கா ளாயின் எத்தீங்கு நேருமோ!
மணந்திடச் சொல்க! வஞ்சி இதனை
மறுப்பது விடுதலை மறுப்ப தாகும்.

Chapter - 9

Place : The forum of Konrai

Characters : Oḷḷiyōn, Vāṭporai

Oḷḷiyōn the handsome regent
Of the king who ruled the all perfect Konrainātu
Was majestically seated
In the beautiful hall meant for him.
He was waiting for the arrival of Vāṭporai.

Vāṭporai arrived there. Oḷḷiyōn spoke to him thus :
"Welcome Vāṭporai! Take your seat!
Here is a wedding news!
Our rare monarch wishes to wed your rare sister!
Will Kiḷḷai accept the proposal?
Will it not be a honour to you too,
If your sister becomes the principal queen of
world-renowned Māḷai?

Vāṭporai replied :
This question should be put to Kiḷḷai.
But, there is a lad dear to her heart!
It seems he too reciprocates her love!

Oḷḷiyōn : Vāṭporai! Listen to me!
Listen with care!
You have to free your country from the hands of the king.
Who knows what harm will befall
If she does not give her consent?
Advise her to accept the proposal.
If she refuses the proposal
It amounts to opposing the land's freedom.

அதனால்
கொன்றை நாட்டினர் கொடுமை ஏற்பார்,
என்றும் உன்னையும் இளையாள் தன்னையும்
தூற்றுவ ரன்றோ? சொல்க அவட்கிதை"
என்றான் ஒள்ளியோன்.

நாளை விடுதலை ஏடு நல்குதல் உண்டோ"
என்று கேட்டான் எழிலுறும் வாட்பொறை.

"இன்று கிள்ளை இணங்குதல் உண்டோ"
என்றான் ஒள்ளியோன்.

"ஐயகோ மக்கள் அவாவும் விடுதலை
எய்தல் வேண்டுமே" என்றான் வாட்பொறை!

"என்றன் நாட்டுப் படையும் யானும்
கொன்றை நாட்டினின்று நீங்கிட,
அரசனோடு கிள்ளையை அனுப்புக, அனுப்புக,
விரைக" என்று விளம்பினான் ஒள்ளியோன்.
சாவுபடு முகத்தொடு வாட்பொறை
ஆவன செய்வதாய் அறைந்து சென்றானே.

✿

It will result in the people's suffering.
Will it not be enough reason
For the people to blame you and your sister for ever?
Insist her on this aspect" advised Oḷḷiyōṉ.

"Are you sure that the king will declare
Freedom tomorrow?" asked Vāṭpoṟai.

"Are you sure that Kiḷḷai will accept
The proposal tomorrow?" posed Oḷḷiyōṉ.

"Alas! The people should attain the long-cherished freedom!
Said Vāṭpoṟai with concern.

"If you wish me to leave from here
With my army, send without fail Kiḷḷai with the king!
Don't delay!" warned Oḷḷiyōṉ.
Vāṭpoṟai with his faded face
Left from there with a promise to do the needful.

✿

இயல் 10

இடம் : கொன்றை நாட்டில் ஒரு தனியிடம்.

உறுப்பினர் : தங்கவேல், மகிணன்

"நாளும் சொற்பெருக்கு நடத்தியும் அலைந்தும்
தோளும் உள்ளமும் துன்புறப் பெற்றேன்.
இன்றுதான் அமைதி எய்தினேன். மக்கள்
'என்று விடுதலை என்று விடுதலை'
என்று பன்னாளாய் இடரில் மூழ்கினர்,
இன்றுதான் மகிழ்ச்சி எய்தினர்" என்று
தங்கவே லிடத்தில் சாற்றினான் மகிணன்.

"நாட்டுக் கான நல்ல சட்டங்கள்
தீட்டுதல் வேண்டுமே. திருநாட்டி னின்று
மாழை நாட்டின் மாப்பெரும் படையும்,
ஆழக் குந்தி அலுவல் பார்க்கும்
ஒள்ளியோன் கூட்டமும் ஒழிந்தபின் இங்குக்
கிள்ளைக்கு மணிமுடி கிடைக்கும் வண்ணம்
முயலுதல் வேண்டும். மொய்குழல் தன்னினும்
அயலவர் பல்கலை ஆய்ந்தார் அல்லர்.
மேலும், பெண்கட்கு விடுதலை தருவதாய்
ஏலு மட்டும் இயம்பி வந்தோம்.
அதற்கடை யாளம் அமைத்தல் வேண்டும்.
இது என் எண்ணம்" என்றான் தங்கவேல்.

"ஓர்உளம் பெருநாட்டை ஓம்புதல் ஒண்ணுமோ?
சீருளம் ஒருநாள் தீயுளம் ஆகும்
ஆதலால்,
பல்லார் கூடி நல்லன நாடி
அல்லலை நீக்கும் ஆட்சியே ஆட்சியாம்"
என்று மகிணன் இசைக்கத், தங்கவேல்,

Chapter - 10

Place : A lonely place in Konrai

Characters : Taṅkavēl, Makinan

"I got my body and mind badly affected
Wasting my throat and roaming about hither and thither.
Only today my mind is at ease.
Eagerly expecting freedom
The people were for long steeped in sorrow.
Only today they feel happy."
Said Makinan to Taṅkavēl.

"We need to make laws anew for taking the country
On the path of progress.
We should work toward the end
Of crowning Kiḷḷai as queen
Soon after the exit of the huge army of Māḻai
As well as the men of Oḷḷiyōn
Who are deeply absorbed in their duty.
Kiḷḷai is far ahead of the foes in learning.
She is a master of many arts!
Moreover, we have been promising to our best
To give freedom to women.
We should create some proof
For the genuineness of our promise.
This is my mind" said Taṅkavēl.

Can a single mind protect a vast country?
A day may come when a noble heart will turn bad!
So,
That is the best governance in which
Many minds meet together
And wipe off the sufferings of the people
By the right means!"
Said Makinan when Taṅkavēl asked,

"பல்லார் கூடிப் பாங்குற அமைத்த
நல்லதோர் முடிவை நடத்து தற்கும்
மேல்ஒரு தலைவன் வேண்டு மன்றோ?
சேலினை நிகழ்விழித் தெரிவையைத் 'தலைவி'
ஆக்குதல் நன்றே அன்றோ" என்றான்.

"ஆக்குவோர் நீ, நான் அல்லோம், நாட்டினர்
அனைவர் ஒப்பமும் அதற்கு வேண்டும்.
இனிநாம் கூடிச் சட்டம் இயற்றுவோம்"
என்று மகிணன் கூற
"நன்"றெனத் தங்கவேல் நடந்தான் ஆங்கே.

✿

"Don't we need an able leader
Even to execute the good decisions
Arrived at by a group of wise men?
Is it not desirable to choose the carp-eyed damsel our leader?"

"It is not something to be achieved by you and I alone.
The whole land should be involved in this endeavour.
Now let us unite and make laws"
Said Makiṇa<u>n</u> which Taṅkavēl readily welcomed.

✿

இயல் 11

இடம் : கொன்றை நாட்டில் ஒரு தனியிடம்.
உறுப்பினர் : மகிணன், அமைச்சன்

தங்கவேல் போனபின் தனிமையில் மகிணன்
மங்கையை நினைத்து வாடலானான்.
அவன் கண்ணெதிரில்,
வெயில் தழுவியதோர் வெறுவெளிதனில், அவ்
வயில்விழிக் கிள்ளை அழகு காட்டினாள்.
மங்கா உடலெனும் மாற்றுயர் பொன்னையும்,
பொங்கும் சிரிப்புப் புத்தொளி முகத்தையும்
வகைபெறு கழுத்து வலம்புரிச் சங்கையும்
விழிநீ லத்தையும் மொழிஅமு தத்தையும்
இதழ்ப்பவ ழத்தையும் இந்தா என்றே
எதிரில் வைத்தே எழிலுறு கிள்ளைதன்
அன்பெனும் நீர்வார்த் தளித்து நின்றாள்
இன்பத்தை மகிணன் இருகையால் தாவினான்.
இருவிழி ஏமாந்து போக, இஃதவள்
உருவெளித் தோற்றமென் றுணரலானான்
ஏழையேன் அவட்கும் தாழ்குழல் எனக்குமாய்
வாழுகின்றோம் மணந்தின் பம்பெற
இன்றுநான் எண்ணினும் இயலும். ஆயினும்
கொன்றை நாட்டைமுன் னின்று நடாத்தத்
தலைமை ஏற்கச் செய்தனர்
நாடுதந்த நல்லதோர் புகழால்
தேடரும் கிள்ளையைத் தேடிக் கொண்டான்
என்று வையம் என்னை இகழும்
என்றே எண்ணி இருக்கையில்,
அமைச்சன் வந்தான்.

Chapter - 11

Place : A lonely place in Koṉṟai

Characters : Makiṇaṉ, Minister.

After Taṅkavēl had left Makiṇaṉ was alone.
His mind was assailed by his thoughts about Kiḷḷai.
The sun was fiercely burning
Wheh the spear-eyed lass was displaying
Her charm in the empty space!
Her body shone like the gold of the finest touch.
Her bubbling smiles gave a fresh radiance
To her face! Her beautiful neck
Resembled the right whorlled conch-shell!
Her eyes were verily blue lilies!
Her words were ambrosially sweet!
Her lips were pieces of ruddy coral!
She submitted all these before Makiṇaṉ
As gifts pouring the water of her love.
When he tried to grasp the embodied bliss
With his outstretched hands,
Alas, he got disappointed! He realised
It was but an illusory vision!
"We are made for each other!
If only I wish, I can wed her even today
And enjoy the bliss of wedded life.
But the onorous responsibility
Of leading Koṉṟaināṭu lies heavily on my shoulders.
The people may blame me saying,
"Exploiting the good name he earned from the people,
He got the rare dame Kiḷḷai as his wife!"
When he remained there
Worrying thus, the minister came there.

"விடுதலை அறிக்கை வெளிவந்ததுவோ"
என்று மகிணன் இயம்ப, அமைச்சன்
"கொன்றை, கிள்ளையைக் கொடுப்பின் அன்றே
மாழை, விடுதலை வழங்குமாம்" என்றான்.
கேட்டவன் யாரென்று கேட்டான் மகிணன்
வாட்படை கொண்ட மன்னன்என் றானவன்.

"பறித்தார் பெறுவது பாவை உளமலர் :
மறுத்தாள் என்னின் மன்னன் செய்வதென்?
பெண்தந்து விடுதலை பெறச்சொல் வதுவோ?
கண்ணிருக்க மேன்மைக் கருத்திழந் தானோ"
என்று மகிணன் இசைத்தான். அமைச்சன்,

"ஒன்றுகேள் மகிணனே உன்னால் ஒரு தடை
நேராது நடத்தல் நின்கடன்" என்றான்.

மகிணன் புகல்வான் :
"சூல்கா ணினும் கதிர்பால் காணாத
காலே அரைக்கால் காணி அளவில்
விளையா நிலத்தை வித்தி, அறுத்தும்
எளியார்க் கீந்தபின் எஞ்சிய நெல்லால்
தன்னையும் தன், உடல் தளர்மனை வியையும்,
என்னையும் காக்குமோர் ஏழை உழவனின்
மைந்தன் நான் :

ஒருநாள் களத்தில் ஒட்டிய நெல்லைத்
தருவோர்க்குத் தந்தபின் வருவாய் நோக்கினேன்.
செக்கேற்றம் இறைத்தவன் வைக்கோலைக் கூலியாய்க்
கைக்கொண்ட தால்வெறுங் கையொடு நின்றேன்.
நின்றஎன் அண்டையில் நீர்தேங்கி நின்றதால்
என்றன் உடல்நிழல் யான்அதில் கண்டேன்.

"Has the declaration of freedom been made?" asked Makiṇaṉ.
The minister replied,
"The day when Koṉṟai gives Kiḷḷai will be the day
When Māḻai will declare freedom."
"Who is the suitor?" posed Makiṇaṉ.
"The king who is a seasoned swordsman!" said the minister.

"The dame's flower-heart belongs to its plucker!
What will the king do if she does not consent?
Does it befit the king if he demands bride
To give freedom to the country?
I doubt he has lost his sense
Though *his eyes retain vision!" said* Makiṇaṉ.

The minister said, "Listen Makiṇaṉ!
It is your duty to see that you do not invite troubles
By your own lapses!"

Makiṇaṉ replied thus :
I am the son of a poor peasant
Who holds a tiny piece of dry land
Which yields nothing!
He ploughs it and raises crops
And sustains his wife, humble me, and himself
With the remnant paddy after helping the needy.

One day I measured the produce,
In the thrashing ground, less the dues
Paid to the creditors.
As the worker who baled water
Walking on the shadoof
Got the hay as his wage,
I stood empty-handed!
I *noticed my shadow in the water*
That stood stagnant near me.

கற்பாறை போலக் கண்டேன் என் தோளை,
நிற்கும் என்னுடலை நெடுநாள் ஓம்பிய
ஏழை யன்னையார் ஏழை அப்பர்,
கூழின்றி வாடும் கொடும்பசி யுடையார்,
அம்முதி யோர்க்கே இம்மலை யுடலதால்
இம்மியும் - பயனே இல்லை யன்றோ?
எங்கே நெல்லென எனைஅவர் கேட்டால்
இல்லை என்பதோ இருக்கும்இக் கொடியேன்
என்று வருந்தினேன்.
அன்றுதான் என்னருங் கொன்றைநாட் டன்பர்
மக்களுக் குழைக்க வா என்ற ழைத்தனர்
நான் அதைத் தந்தையார்க்கு நவின்றேன்,
தந்தையார்
கூனுடல் தாயர்பால் கூறினார்
தாயார் சாற்றினார் :
காலே அரைக்கால் காணியை விற்றும்
பாலே றியநம் பசுவை விற்றும்,
செம்புழுக் கலரிசி சேர்த்து வாங்கித்
தும்பைப் பூவெனச் சோறு சமைத்தே
எருமை முதுகெலும்பு பருமனில் கொல்லை
முருங்கை மரத்திற் பெருங்காய் பறித்துக்
குழம்பிட்டுன் தந்தைக்குக் கும்பிட்டுப் படைப்பேன்,
தொழும்பு பட்ட நாட்டுக்குத் தொண்டுசெய்,
என்றருள் செய்தார். நன்றென்று வந்தேன்.
தந்தை யார்க்கும் தாயார் தமக்கும்
எந்த நலமும் இல்லா என்னுடல்
எழிற்பெரு மக்களை ஈன்றநாட் டுக்கு
விழிப்பொடு சிறிது வேலை செய்ததாய்
இருப்பின், இன்பம் எனக்கதைப் பார்க்கிலும்
இராது கிள்ளை என்னை விரும்பினாள்;

I found that my shoulders resembled rocks!
To what avail is my hill-like body
If it fails to alleviate the burning hunger of my poor parents
Who took so much pains to bring me up all these years?
Shall I, like a wicked man show them my empty hands
When they ask me about the produce?
With these thoughts I grieved sorely.
It was the day when our rare patriots of Konrai invited me to work
For the welfare of the people.
When I informed my father of the invitation,
He passed the news on to my beloved mother of curved body.
She said thus :
"Disposing of the tiny piece of land
And the milch-cow, I bought boiled rice;
I cooked it; the cooked rice was as white as the Tumpai flower.
I worshipfully served the food to your father
Together with the curry
Prepared with drum-stick from our garden
Which was as thick as the back-bone of a buffalo.
You are free to serve our country which is in bondage now!"
This is the story of my joining the country's service.
Can there be a greater joy to me
Than to render a little service with care,
To my country which begot as sons great men of wisdom
Even though my body is of no use to my worthy parents?
Since Kiḷḷai loved me, my heart too defying my advice,

என் உளம் ஐயா என்சொற் கேட்காது
தென்னையின் வரியணில் புன்னையில் பாய்தல்போல்
கொடியிடைக் கிள்ளைபால் குடி போயிற்றே.
விடுதலை விரும்பாக் கொடியன் நானோ."
என்று பெருமூச் செறிய நின்றான்!
"இன்னல் என்ன எய்துமோ"
என் றுநல் லமைச்சன் ஏகினானே.

✿

Sought refuge in slender-waisted Kiḻḻai
Like a striped squirrel from a coconut palm
Springs upon a puṉṉai tree.
Am I a wicked person who is against the freedom of the
country?"
So thinking he stood heaving deep sighs.
Apprehensive of the possible difficulties
The goodly minister took his leave.

இயல் 12

இடம் : கொன்றை நாட்டின் முன்னாள் அரண்மனை.

உறுப்பினர் : கிள்ளை, வாட்பொறை.

“என்னருந் தங்கையே, எழிலுறு கிள்ளையே,
இன்னல் வந்ததே உன்னால்” என்றான்.

அண்ணன் இவ்வா றறைதல் கேட்ட
கிள்ளை, “என்னால் கேடோ விளைந்தது-
விளைந்த தெவ்வாறு விளம்புக” என்றாள்.

மன்றின் மாடியில் மன்னன் உலவினான்
அன்றுநீ நன்னீர் ஆடச் சென்றனை.
கண்ணாற் கண்டான் காதல் பொங்கினான்.
புண்பட மன்னன் புகல்வ தென்எனில்,
‘அவள்என் பட்டத் தரசி ஆனபின்
இவண் நான் விடுதலை ஈவேன்’ என்றான்.
என்று வாட்பொறை இயம்பி நின்றான்.
இவ்வுரை கேட்ட எழில் சேர் கிள்ளையின்
செவ்விதழ் துடித்தது, சேல்விழி எரிந்தது.
“மகிணனைக் கொண்டவள் மன்னனைக் கொள்வாளோ!
அகன்ற மார்பினன்; அடல்மலைத் தோளினன்;
பெருமக்கள் நலம் பேணும் ஆற்றலன்;
அருள்மிக்க விழியினன்; அன்புளான் என்பால்!
இதனை மன்னனுக் கெடுத்துரைத் தீரோ?”
என்று கிள்ளை இயம்பிய அளவில்

ஒன்று சொல்வேன் உற்றுக் கேள்என்று
வாட்பொறை சொல்வான் :
“நீ, இன்று
மன்னனை மணந்தால் வருவது விடுதலை,
மறுத்தால் வருவது கெடுதலை யாகும்

Chapter - 12

Place : The former palace of Ko<u>nr</u>ainātu

Characters : Kiḷḷai, Vāṭpo<u>r</u>ai

"My dear sister! Beauteous Kiḷḷai!
You are now a source of trouble!' said Vāṭpo<u>r</u>ai.

"Is it so? How is it? Explain in detail!" said Kiḷḷai.

The king was strolling in the upstairs
Of the mansion in the public forum.
That day you had gone for your bath.
Having seen you, he had lost himself to your beauty.
He says, '*If Kiḷḷai becomes my chief queen,*
I will grant freedom to Ko<u>nr</u>ai!'
This pains me so much" said Vāṭpo<u>r</u>ai.
At this, Kiḷḷai's rosy lips fluttered;
Her carp-like eyes emitted fire;
"Would she, who lost herself to Makiṇa<u>n</u>
Now transfer her love to the king?
Makiṇa<u>n</u> has broad chest;
His fighting shoulders are hill-like!
He possesses the ability to safeguard
The welfare of the people;
His eyes are graceful! He is full of love for me!
Did you tell the king about all these?" she asked.

Hearing these words,
Vāṭpo<u>r</u>ai said, "A word to you!
If you wed the king today
Freedom will dawn;
Your refusal will bring doom!

நனிபசி கொண்ட நாட்டு மக்கள்,
கிள்ளையால் வந்தது கெடுதலை என்று
விள்ளுவார், விழிநீர் வெள்ளமாக
அழுவார். ஏழையர் அழுத கண்ணீர்
கூரிய வாள்எனக் கூறினர் பெரியோர்.
மேலும் கேட்பாய்.
மன்னனை மணப்பதால் மாட்சிகுறையாது;
மகிணனை மணந்தால் நகுவர் உறவினர்!
வயிறொட்டிய நாயும் வெயில்கண்டு கூவாது
துயில்கின்ற சேவலும் பயில்சிற் றூரில்
காட்டா மணக்கும் கள்ளியும் மறைக்குமோர்
மோட்டு வளை சுரை மூடிய குடிசையில்
அரிசி கிடைப்பின் அடுப்பு மூட்டும்நாள்
திருநா ளாகக் கருதும் எளியோர்க்குக்
கந்தை சுமந்து கையாற் கசக்கி
வந்து மரவட்டை மண்ணில் உலர்த்தும்
நகுமகன் அன்றோ மகிணன்? கருதுவாய்,
தகுமகள் அன்றோ தையல்நீ" என்னலும்,

கண்ணீர் அருவி வெண்துகில் நனைத்து
மண்ணிற் சாய்ந்து வழியக், கைம்மலர்
முகமலர்க் கண்ணைமூட, விம்மி
அகமலர் மெய்ம்மலர் அதிரக் கிள்ளை
ஒய்எனக் கூறினும் ஓயா தழுதாள்

The famished people of Konrai
Will hold you responsible for their woes;
Their eyes will flood with tears.
'The tears of the poor will harm you like a sharp edged sword' say the wise.
Hear more!
Your honour will never he affected
If you consent to wed the king.
Our relatives will laugh at us if you wed Makiṇaṉ!
Is not Makiṇaṉ from a low section of the society?
His people earn their bread
By carrying bundles of rags,
Washing them and drying them on the sand full of millipede.
These are rags of the poor people
Who live in a tiny village
With famished dogs and cocks
That do not call but sleep even after sun rise.
Their huts are low-roofed;
Thy are run over by vines of bottle-gourd!
Their tops are hidden even by the plants of cactus and wild castor!
Their stoves burn if by chance they get some rice!
Such days are festival days for them!
Does it befit you to become the wife of such a one?
Are you not the daughter of respectable parents?"
When Kiḷḷai heard those words
Her eyes streamed with tears.

The tears dampened her dress and flowed down.
She covered her flowery face with her flowery hands!
She sobbed bitterly, causing her heart
As well as her delicate body shake!
No word of consolation stopped her tears.

சேயிழைக் குரிய செம்மல் மகிணனை
இகழ்ந்தது பற்றி அகம்கொதித் தாள்என
வாட்பொறை எண்ணினான். வஞ்சி, "ஐயகோ!
பொருளிலார் இழிந்தோர் என்று புகலும்
இருளுளம் படைத்தோர் இருக்கின்றாரே
அயர்ந்தார் அயர அகப்பட்டது சுருட்டப்
பயின்றார் கையிற்பட்ட பழிப்பொருள்,
இழிஞன்என் றொருவனை இயம்புமாயின்
அழிபொருள் இன்றே அழிதல் வேண்டும்.
அழிபடத் தக்க வழிதான் என்னெனில்
உண்ண உடுக்க உறைய நுகர ஆம்
மண்பொருள் சரிநிகர் மக்கட் பொதுவெனச்
சட்டம் செய்வதாம்.
அண்ணா நீவிர் என் அன்பனைப் பழித்தீர்
எண்ணிலாப் பெரும்பொருள் எனக்கும் உண்டு
மாயாது நான் உயிர் வைத்திருப்பதற்கோ
அகப்பொருள் காரணம் அல்ல அல்ல.
தக்க அம்மேலோன் மக்கள் நலத்திற்குத்
தொண்டு செய்து தொலைக்கும் நாட்களில்
ஒருநாள் ஒருபொழு தொருநொடி, என்னெதிர்
வருவான்; மின்என மறைவான் அதனால்
மாயாது மண்ணில் வாழுகின்றேன்,
ஒன்றுதான் என்றன் உறுதி : உயர்வுறு
குன்றினில் சுடர்படு கொடிபடர்ந்ததுபோல்
அவன்தோள் என்னுடல் ஆரத்தழுவுதல்"
என்றாள். வாட்பொறை நின்றான்
சென்றான் கீழ்நோக்குகின்ற முகத்தோடே.

Vāṭpoṟai thought, that his sister
Was angry with him
For his uncharitable comments about her dear lover.
But the lass grieved thus :
Alas! There are still in this world,
Some men, gloomy-hearted,
Who consider people low for their being poor!
The despicable wealth fell into the hands of those
Who were well trained in the art of swindling
The available possessions of men
When they were less vigilant!
Better that transient wealth goes to ruin at once!
The way to bring in this ruin
Is to bring in a legislation to that effect
That food, cloth, shelter and all other things
Of enjoyment are common to all!
My dear brother!
You despised my dear lover!
Remember that I too own
Hill-like wealth in numberless forms.
But that wealth does not keep me alive!
Do you know the secret of my being alive?
It is due to the worthy one's appearance before me
For the fraction of a second, like a flash of lightning,
Only once, in a single day
Among the countless days
He spends for the welfare of the people.
Only one is my cherished wish.
His arms should embrace me tightly
Even like a brilliant creeper which enfolds a lofty hill!"
Vāṭpoṟai stood for some time there
And then left from there hanging his head down!

இயல் 13

இடம் : கொன்றை நாட்டின் அரண்மனை
உறுப்பினர் : அமைச்சன், தங்கவேல்.

"செங்கதிர் இல்லையேல் திங்கட்குச் சீர்இலை
என்பது போல, எங்கை,
மகிணன் இல்லையேல் வாழேன் என்றாள்"
மகிணனோ,
"தன்னைக் கிள்ளைக்குத் தந்ததாய்ச்" சாற்றினான்
என்றான் அமைச்சன்.

"எங்ஙனம் விடுதலை" என்றான் தங்கவேல்.

"அங்கே அரசன் அவள் நினைவாக
இருந்திடு கின்றான் எரிந்திடும் உளத்தொடு!
மருந்தொன்றும் அறியேன் மக்கள் நோய்க்கு!
மகிணனும் கிள்ளையும் மற்றவர் தம்மினும்
மிகுந்த விருப்பினர் விடுதலை பெறுவதில்.
அவர்பால் என்னநாம் அறைதல் கூடும்?
தவறோ இழைத்தனர்? சற்றும் இல்லையே"
என்றான் அமைச்சன்.

தங்கவேல், "தீங்கைத் தவிர்க்க எண்ணி, அம்
மங்கை மன்னனை மணந்து கொள்வது
நன்றே அன்றோ" என்று கூறினான்.
"முன் ஒருவன்பால் முழுதும் சென்று
பின் ஒருவன்பால் பெயர்வ தென்பதை
ஒப்பார் தமிழர். பிற இனம் ஒப்பும்.
இருவர் கொண்ட எண்ண மதனில்
தலையிடல் என்பது சரியல; இதுதான்
மக்கட்கு மக்கள் வைக்கத் தக்க
உயர்வாம்" என்று கூறி
அயலில் சென்றான் அமைச்சன் ஆங்கே

Chapter - 13

Place : *The palace of Ko<u>nr</u>ai*

Characters : The minister Tańkavēl

The minister said to Tańkavēl thus :
"The moon has no glow or charm without the ruddy sun.
Even so I have life none but Makiṇa<u>n</u>" said my sister Kiḷḷai.
Makiṇa<u>n</u> too says, "I have given myself to Kiḷḷai"

"*If so, what is the fate of freedom?*" queried Tańkavēl.

"The king languishes there
His heart ever haunted by Kiḷḷai's thoughts.
His heart is aflame!
I don't find a medicine
To cure the people of their ill!
The thirst for freedom
Of Makiṇa<u>n</u> and Kiḷḷai are far greater
Than that of the others.
What shall we say to them?
Are they guilty of any crime?
Not a bit they are guilty - said the minister.

"*Is it not wise on Kiḷḷai's part*
To consent to wed the king
To avoid the potential danger to the freedom?" asked Tańkavēl.
"Loving a person soulfully
And then changing the object of love
May be in the nature of some people.
But the Tamils will not favour it.
It is not proper to meddle
With the strong resolve of the love-pair.
This is the highest honour a man can give to his fellowmen."
With these words, the minister moved aside.

இயல் 14

இடம் : ஊர்ப்பொது மன்று.

உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, தங்கவேல், பொதுமக்கள்.

மறுநாள் ஊர்ப்பொது மன்று சூழ
நிறைபெறு மக்கள் நின்றனர். மன்னனை
விடுதலை அறிக்கை வேண்டிக் கூவினர்;
விடுவழி விடுவழி வேந்த னிடத்துச்
சென்று நானே செய்தி அறிவேன்
என்றான் ஒருவன்! நன்றோ இதுதான்
என்றான் ஒருவன்! எந்நாள் கொடுப்ப
தென்றான் ஒருவன்! இன்றே அளிக்க
என்றான் ஒருவன்! இந்த நிலையில்
தங்கவேலன் அங்கு வந்தான்,

அங்கிருந்தார்க் கெலாம் அறிவிக்கின்றான் :
“அமைதியாய் இருப்பிடம் அடைவீர், விடுதலை
நமை அடையத்தகும் நாள் தொலைவில்லை?
உமக்கிதை உறுதியாய் உரைத்தேன்” என்னலும்
நன்றென நவின்று சென்றனர் மக்கள்.

தங்கவேல் மன்றில் தனித் திருந்து
பொங்கு காதலால் புழுவாய்த் துடிக்கும்
மன்னனைக் கண்டான் மன்னன், “எங்கே
புன்னகை? எங்கே புதிய நிலவு?
கோடையிற் குளிர்மலர் ஓடை எங்கே?
ஆடுமயில் எங்கே? பாடுகுயில் எங்கே?
எங்கே கிள்ளை என்று பதறினான்”
“அங்கே அவளை அடைவோம்,” என்று
தங்கவேல் தணிவு சான்றினான். மன்னன்
“அவள்தன் விருப்பம் அறிவித்தாளா?
இவண் அதை உரைப்பாய்” என்றான் தங்கவேல்

Chapter - 14

Place : The Public Forum

Characters : The king of Māḻai, Taṅkavēl, Citizens

The next day, the citizens of the land
Collected at the public forum.
They called aloud and appealed to the king
To declare freedom.
One among them gathered there
Came forward to go and meet the king
And know the truth. 'It is welcome!'
Said another man.
"When does the king intend to give us freedom?" asked a third person.
At that time Taṅkavēl came there.

He announced to the crowd thus :
"Return home peacefully.
Our freedom is not far away. It is certain!"
The people dispersed peacefully.

Taṅkavēl stayed back in the forum
And met the king who was in an agitated mood
Out of his excessive love-sickness.
"Where is the smile? Where is the fresh moon?
Where is the stream full of cool flowers in the scorching summer?
Where is the dancing peacock?
Where is the cuckoo of dulcet music?
Where is the lisping parrot?" asked the anxious monarch.
Taṅkavēl pacified him saying,
"We will get her there?"
"Did she give her consent?
Tell me now!" said the king.

"வெயில்நிகர் மணிகள் அயல் ஒளிப்பதக்கம்
பயிலும் மார்பும் பட்டு சட்டையும்
படர்விழி பறிக்கும் பன்மணி முடியும்
கடலிடை எழுந்த சுடர்நிகர் முகமும்
கட்டிள மையும் கிள்ளையின் கண்ணில்
பட்டால் அவள்உளப் பறவை நும் வலையில்
கட்டா யம்படும்! கடிது புறப்படும்!"
என்னலும் மன்னன் ஏதும் உரையாது
பொன்னு டைமணி இழைபூண்டு, தங்கவேல்
வழிநடக்க நடந்து சென்றான்
அழகிய தங்கத்தேரென ஆங்கே.

✿

"The bird of her heart will be certainly caught
In your net, provided she witnesses your chest
Adorned with the patakkam* embedded with
Sun-like brilliant gems, your fine silken garment
Your diamond-embedded crown
That dazzles the eyes, your face
Resembling the sun that emerges
From the sea and your enchanting youth.
Start at once!" urged Taṅkavēl.
The king started silently
wearing golden garments and adorning himself
With diamond jewels. He followed Taṅkavēl
When he resembled a beautiful chariot wrought of gold.

✿

* A neck ornament embedded with diamonds

இயல் 15

இடம் : கொன்றை நாட்டின் முன்னாள் அரண்மனை

உறுப்பினர் : தங்கவேல், கிள்ளை, மாறைப் பேரரசு.

"என்னால் தடையோ எழில்விடு தலைக்கே?
சொன்னால் நலம்" எனத் தோகை கேட்டாள்.

"கிள்ளையே உன்னால் கெடுதலை இராதுதான்.
அள்ளக் குறையா அழகும், இளமையும்,
வைய மாட்சியும் எய்திய மன்னன்,
தையல் உன்னிடம் தனிமையிற் பேச,
வாயிலின் புறத்தே வந்துநிற் கின்றான்,
தூயோய் வருகெனச் சொல்லுக" என்று
தங்கவேல் கெஞ்சினான். மங்கை ஒப்பினாள்
அங்கது தெரிந்தே அரசன் வந்தான்.

இருக்கை காட்டினாள் இருந்தான் அரசன்.
முருக்கிதழ்க் கிள்ளையும் முனைவேல் அரசனும்
தம்மில் பேசினார். தங்கவேல் மறைந்தான்
"இம்மா நிலத்தில் எனக்கொன்று வேண்டும்.
அதுவோ, எனக்கோர் ஆவி யாகும்.
புதியதாய் ஓவியர் புனைந்த பாவையே
உனக்கொன்று தேவை. உனக்கும் அஃதுயிர்.
இனிப்புக் கினிப்பென எழுந்த செங்கரும்பே,
உன்றன் தேவை என்றன் கையிலும்
என்றன் தேவை உன் கையிலுமாம்

எனவே,
உன்னுயிர் என்னிடம் என்னுயிர் உன்னிடம்
மன்னி இருப்பது மறைப்பதற் கில்லை"
என்று மன்னன் இயம்பிய அளவில்,
"நாட்டுரிமை மக்கட்கு நல்குவோர் தாம்ஒன்று
கேட்டு நிற்பது கேட்டதில்லையே,"

Chapter - 15

Place : Old palace of Konrai

Characters : Tańkavēl, Kiḷḷai, The king of Māḻai

"Am I a stumbling block to the cherished freedom?
I will be happy if you tell me." said Kiḷḷai.

Definitely you are not in any way
A stumbling block for attaining freedom.
The king of inexhaustible handsomeness
And blooming youth and the boon of the rulership of the country
Is longing to speak to you a few words in private.
He waits at the threshold of your house.
Purest one! Please speak favourable
Words to him!" begged Tańkavēl.
The dame readily agreed to meet him.
The king appeared before her.

She offered him seat and the king took it.
The spear-wielding monarch
And the red-lipped lass had their private conversation.
Tańkavēl left from there.
"In this world, I am after an object.
I consider it my very life.
O painting wrought afresh
By an accomplished artist!
You need a thing which is your very life.
O sweetest of the sweet?

Your need is in my hand as mine is in your hand.
So your life is with me, and my life is with you.
They are destined to shine bright
And not to vanish." said the king.

என்றாள் கிள்ளை
வையமன்னனும் மணி முடிதாழ்த்தி
"ஐயம் என்றுவாய் அங்காந்து கேட்பதோர்
உயர்பொருள் உன்னிடம் உள்ளதே" என்றான்

"அயல் ஒருவர்க்கதை அளித்தேன்" என்றாள்.
வருந்திய மன்னன் "குருந்துபடர் முல்லை
பெருந்தேக்கிற் சென்று பொருந்துதல் இல்லையோ?"
என்றான்.

"காதல் என்னுமோர் கைதேர்ந்த தச்சன்
வாழ்தலில் சிறப்பொன்று மாட்டக் கருதி
என்னுடல் மற்றுமோர் பொன்னுயிர் இரண்டையும்
முன்னரே பொருத்தி முடித்தான்" என்றாள்!

"முடிவை மாற்ற முடிந்தால் உனக்கும்
குடிகள் தமக்கும் கொற்றவன் எனக்கும்
நல்லது மயிலே! நல்லது மயிலே!
அல்லது தீமை அனைவர்க்கும் அன்றோ!"
என்று மன்னன் இரங்கிச் சொன்னான்.

ஒன்றும் உரையாது நின்றாள் கிள்ளை.
தன்சொற் கேளாது தள்ளாடி ஓடித்
தின்பண்டம் நாடும் சிறுகு ழந்தைபோல்
மொய்குழல் மீது மொய்த்த தன் விழியை
வெய்துயிர்த்து மீட்டு, மன்னன்
வாயோய்ந்து வெளியில் வந்தான். அவனைக்
காயோ பழமோ கழறுக என்று
தங்கவேல் கேட்டான். மன்னன்
தங்கம் உருகுதல் தணற்கென் றேகினனே

At this Kiḷḷai said, "The one empowered to grant freedom to a country
Begging others for a favour is a thing quite unheard and strange!"
"What shall I do?
You have with you, so high a thing for which even the ruler of a land
Will stand before you expecting your favour.
He will bow his crowned head before you!" said the king.

"I have already given it to someone else!" replied she.
The grieving king asked, "Haven't we seen the jasmine creeper
From a Kuruntu* tree creeping over a teak tree?"

Intending to make life meaningful,
The accomplished carpenter 'Love'
Has already united my body
And the golden life of another person
Once for all!" said Kiḷḷai
When the king said, "My pea-fowl!
O charming pea-foul! It will prove beneficial
To me as well as the citizens
If you could change your present stand.
If not, it will prove harmful to all!"

Kiḷḷai stood silently!
The king's eyes defied his control
And rushed towards Kiḷḷai and got fixed on her.
Those eyes resembled the little children
Who are eager in searching for sweets to taste!
The king with great efforts
Redeemed them and came out
With hot sighs and exhausted tongue!
Taṅkavēl asked the king,
'Did your efforts bear fruit or not?
When the king went away saying,
"Gold melts only in hot fire!"

* Kuruntu - wild lime

இயல் 16

இடம் : கொன்றை நாட்டு அரண்மனை.

உறுப்பினர் : ஒள்ளியோன், மாழைப் பேரரசு, பொதுமக்கள், தாரோன்.

"கெஞ்சிப் பார்த்தேன். கேள்நீ ஒள்ளியோய்
அஞ்சுமாறு கிள்ளைக்கும் அனைவர்க்கும் சொன்னேன்
சென்றஎன் உள்ளமோ திரும்புவ தின்றி
மின்னிடை தன்பால் வீழ்ந்தது! துன்பம்
கடக்குமுறை எதுவெனக் காணின், நாட்டில்
அடுக்குமுறை ஒன்றினால் ஆகும். ஒள்ளியோய்
உன்னிலும் எனக்கோ ஒருவரும் நற்றுணை
இந்நி லத்தில் இல்லை. அமைச்சனோ
கொன்றை நாட்டுக் கொடுக்கும் உரிமையை
இன்றே கொடுத்தல் ஏற்றதென் கின்றான்"
என்று மன்னன் இயம்பும் போதே
அன்றுபோல் இன்றும் மன்று சூழ
ஊர்ப்பெரு மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து
தீர்ப்பீர் "குறை" எனச் சென்று கூவினர்.
மாடியில் அரசன் மக்கள் குரல் கேட்டு
வாடிய முகத்தோடு வாளா இருந்தான்
ஒள்ளியோன் மாடியின் உச்சியினின்றே
வெள்ளம்போல வெளியில் இருப்பார்க்குச்

சொல்லுகின்றான் :
"கொன்றை நாட்டினரே, கூறுவது கேளீர்
மன்னன் விடுதலை வழங்கு முன்பு
இந்நாடு விடுதலைக் கேற்ற தகுதி
உடையதா என்பதை நடைமுறை தன்னில்
கடிதில் ஆராய்தல் கடமை அன்றோ?
ஆதலால்,
பொறுப்பீர்என்று புகன்றான்." மக்கள்
நீவிர் இங்கு நெடுநாள் தங்கி

Chapter - 16

Place : The Palace of Konrainātu

Characters : Olliyōn, king of Mālai, The public, Tārōn

"I persistently begged her. Hear me Olliyōn!
I spoke to Killai and others in a frightening tone.
My heart that rushed toward her
Is still with the one of fulgurant waist.
Despotism alone seems to be the best means
To tide over the present pain.
Do I have in this world, a better associate than you?
My minister favours immediate granting of freedom!"
Even as the king was saying so,
The people collected themselves in the public forum
As before, and demanded freedom.
Their combined voice reached the king
Who was in the upstairs.
His condition was helpless. His face had wilted away.
Olliyōn got to the top of the mansion
And spoke to the surging crowd thus :
"Citizens of Konrai! Lend your ears.
Before the king declares freedom,
Is it not his bounden duty
To assess the situation carefully?
Is it not his duty to know
If the country is fit to be freed?
So, please wait patiently."
"You are well aware of things,
As you stay here for a long time.

யாவும் அறிந்துளீர். எந்நிலை அறியீர்?
அரச னிடத்தில் அறைந்திரே என்று
வெறுப்புடன் நின்றனர். விளம்புவான் ஒருவன் :

"விரைவில் விடுதலை வேண்டும் எமக்கே
கற்றனர் நாட்டினர் கண்டீர் அன்றோ!
ஒற்றுமை உடையோம் உணர்ந்தீர் அன்றோ!
வேற்றுமைக் குள்ள வித்தும்அங் குளதோ?
ஆற்றுந் தொண்டெலாம் அறத்தொண் டல்லவோ?
மாழைநாட்டினர் வந்தபின் அன்றோ
ஏழைமை தன்னை எய்திற்றுக் கொன்றை!
ஆளுந்திறமை அற்றோமா? எம்
கேளும் கிளையும் கெட்டொழிந்தனவோ?
ஆளி சுமந்த அருமணி இருக்கையும்,
மங்காது மின்னும் மணிக் கொடிமதிலும்
இன்னும் முன்போல் இருத்தல் அறியிரோ?
மன்னர் பெருங்குடி வாழ்வதும் அறியிரோ?"
என்று கூறினான்.

வாட்பொறை மாமன் மகனாம் 'தாரோன்'
கேட்பாய் ஒள்ளியோய் கிளத்து கின்றேன் :
"கோழி நாட்டுக் கொற்றவன் உன்றன்
மாழை நாட்டை வளைப்பதற்குப்
பெரும்படை திரட்டினான். விரைவிற் கிளம்புவான்
தருவதோர் விடுதலை தந்து முடித்தால்
உன்றன் நாட்டுக் குதவியாய்க் கொன்றை
நன்று முயற்சி நடத்து மன்றோ?
இச் செயல் விரைவில் இயற்றீராயின்
எத்தீங்கு நேருமோ எண்ணுக இதனை"
என்றான். ஒள்ளியோன் "எம்இறை ஆணையை
இன்றுநீவீர் இகழாது செல்வீர்."
என்று சினத்தொடும் இயம்பினான். மக்கள்
சென்றனர் தாரோன் சிரித்துச் சென்றான்.
ஒள்ளியோன் அரசனிடத்தில்
விள்ள லானான் நடந்ததை விரித்தே

Don't you know our plight?
Did you explain to the king our wishes?"
Thus thinking, the crowd stood there in a mood of disgust.
One of those assembled there spoke thus :
We want immediate freedom.
Are you not aware of the fact
That we are well educated?
Are you not aware of our unity?
Can you see here the seed of disunity?
Are not all our activities based on righteousness?
Don't you know that Konrai embraced penury
Only after its subjugation to Mālai?
Are we devoid of the power to rule?
Have all our kith and kin got ruined?
Don't you know that our throne
Embedded with diamonds
As well as our ever-radiant fort walls
With our comely flag are very much with us?
Are you not aware that our royal family still survives?"
Now, Tārōn the uncle's son of Vāṭporai
Spoke to Oḷḷiyōn thus :
The king of Kōlināṭu collects a huge army
To besiege your Mālainaṭu.
He may attack you any moment!
If you grant the long-cherished freedom now,
Konrai will come to your rescue.
Will it not? If you fail to do it soon,
I do not know what trouble will befall you.
Ponder over this aspect."
Oḷḷiyōn with anger, cautioned the people
"Defy not the orders of our king.
Leave from here peacefully!"
The crowd melted away.
Tārōn went away laughing.
Oḷḷiyōn narrated every thing in detail to the king.

இயல் 17

இடம் : கொன்றை நாட்டின் ஒருபுறம்.

உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, ஒள்ளியோன் (மாற்றுருவினர்.)

"நன்று கூறினை நாட்டாரிடத்து நீ
கொன்றை மக்கள்மேல் குற்றங் காட்டிச்
சிலரைப் பிடித்துச் சிறையில் அடைத்தும்
பலரை இன்னற் படுத்தியும் பார்க்க
எண்ணி இருந்தேன் என் எண்ணம் போல்
நண்ணிய மக்கள்பால் நன்று கூறினை.
நம்உரு மாற்றி நாட்டைச் சுற்றுவோம்
இம்மக்கள்பால் எக்குறை காணினும்
நாட்டைமுன் னின்று நடுத்துவோர் மேல் அதைப்
போட்டுச் சிறையில் புகுத்த வேண்டும்
என்னஉன் எண்ணம்" என்றான் மாழையான்!
"அன்னதே என்றான்" வன்புடன் ஒள்ளியோன்!
பழந்துணித் தலைப்பாகையும், சட்டையும்,
முழந்துணித்த மேல் விரிப்பும் நரைத்த
தாடியும் மீசையும் தடியும் குடையும்
வாடிய முதுமையும் வாய்க்கும் வண்ணம்
தன்உரு மாற்றினான் மன்னன்!
அன்னவன் மனைவி ஆனான் ஒள்ளியோனே.

Chapter - 17

Place : A part of Ko<u>nr</u>aināṭu

Characters : The king of Mā<u>l</u>ai, O<u>ll</u>iyō<u>n</u> (in disguise)

The emperor of Mā<u>l</u>ai appreciated
Taṅkavēl for what he said to the people
And said, "I am planning to accuse
The citizens of Ko<u>nr</u>ai on some grounds.
I intend to imprison a few
And cause sufferings to many others.
What you said to the people
Just reflects my wishes!
Let us go round the country in disguise!
Whatever shortcomings we notice with the citizens,
Let us throw the blame on their front rank leaders
And put than behind the bar!
This is my plan; speak out your mind!"
said the king of Mā<u>l</u>ai.
O<u>ll</u>iyō<u>n</u> strongly endorsed the king's plan.
The king disguised himself as an old man.
He wore a turban of an old cloth;
He put on a worn-out shirt;
He covered his body
With a small piece of cloth;
His beard and moustache were gray;
He carried an umbrella and a staff.
He now resembled exactly an old man of wilted body.
O<u>ll</u>iyō<u>n</u> played the role of his mate!

இயல் 18

இடம் : கொன்றை நாட்டின் ஊர்ப்புறம்.

உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, ஒள்ளியோன், (மாற்றுருவினர்) ஏற்றம் மிதிப்பவர்.

ஏற்றம் மிதிப்பார் இருவர். ஒருவன்
சேற்றுநீர்ச் சாலினைச் செங்கை பற்றிப்
பாடி இருந்தான் பழமை பற்றியே
பாடல் என் எனில்,

"ஐந்து சாதிகள் அந்தநாள் இருந்தன.
கொந்தி எடுக்குமே குடிகளை அவைகள்.
மேலான சாதி வேலைசெய் யாமல்
பாலான சோறும் பருப்பொடு நெய்யும்
உண்டு வாழுமே! ஊரில் மற்றவை
கண்டு நடுங்குமே கைகட்டி நிற்குமே
கீழான சாதி எக்கேடு கெட்டேனும்
கூழேயும் இன்றிக் குடிசையில் தூங்குமே
அப்போது நானோ ஆர்என்று கேட்டால்
தப்புடைய மேல் சாதியைச் சேர்ந்தோன்"

உழவன் பாட்டை ஒருசொல் விடாமல்
கிழவனும் மனைவியும் கேட்டிருந் தார்கள்.

"பாரிடைப் படர்ந்து பறிபடாச் சாதியின்
வேரிடை வெந்நீர் விட்டுக் களைந்தனர்
ஆரும் மறவா ஐந்து சாதியின்
பேரும் மறந்தார் பெருநாட்டார்கள்"
என்றான் கிழவன். இயம்புவாள் மனைவி
"நற்றொண் டாயினும் நாம் இதை இன்று
குற்றமென்று கூற வேண்டுமே?"

Chapter - 18

Place : The outskirts of Konrai

Characters : King of Māḻai, Oḷḷiyōṉ (disguised)
The workers baling water

Two peasants were engaged in baling water
With the help of a shadoof.
One of them held the vessel
Full of miry water the while singing.
The song's theme was
In glory of the past.
It is this :
Only five castes existed then;
They used to torture the citizens.
The highest caste had no job to do
But enjoyed eating food
Soaked in milk, together with dal and ghee.
The very sight of them made the others shake in fear
With their arms folded.
The lowest caste would sleep in huts
With empty stomach in spite of their hard labour.
Then I belonged to the notorious caste in the top."
The old man and his wife listened to every word of the song.
The old man said,
"They poured hot water at the roots of the caste system
Which had taken deep root and ramified all over the country.
The people of the vast land
Forgot even the names of the five castes,
Which had once attained unforgettable glory."

எனலும், "ஆம்ஆம்" என்றான் கிழவன்
"மனு எனும் கடவுள் மக்களுக் களித்த
சாதி ஒழுக்கம் தலைகீழ் ஆம்படி
தீது செய்தீர் தீது செய்தீர்
என்றுநாம் குற்றம் இயம்ப வேண்டும்"
என்றாள் மனைவி. "எழுதிவை ஏட்டில்"
என்றான் கிழவன். ஏட்டில், மனைவி,
நிறத்தின் வேறுபாட்டை
அறுத்தது குற்றம்என் றழுத்தினாள் எழுத்தையே.

✿

The wife spoke :
"In spite of its being good
We should now call it a serious crime."
The old man said, "Yes! Yes! You are right!"
'You have committed a heinous sin
By which you have caused the caste system
Of divine Manu to undergo a complete change!'
Thus we should accuse them!" said the old man.
His wife noted in bold letters,
"You are guilty of causing
Damage to the discriminating varna system."

இயல் 19

இடம் : கொன்றை நாட்டின் ஊர்ப்பொது மன்று.

உறுப்பினர் : மாறைப் பேரரசு, ஒள்ளியோன் (மாற்றுருவினர்), பொதுமக்கள்.

ஆல மரத்தின் அடியில் ஒருவன்
காலைச் சப்பளித்துக் கணக்கனொடு குந்தி
உறுதி மொழியை உரைத்தான். என்னெனில்
"குறைவிலா எனது கொன்றைநாட் டாணையில்
இந்த அறமன் றில்என் உள்ளம் அறியநான்
வந்தார்க்குத் தீர்ப்பு வாய்மையில் வழங்குவேன்."
என்னலும்,

உடனே ஒருத்தி மடமயில் போன்றாள்
நெடுவிழி நீரால் நிறைய அழுது
"மன்றுளீர் மன்றுளீர் என்றன் தலைவன்,

மணமாகாத மங்கையை நாடிப்
பணமாய்ப் பட்டாய் அணியாய் அவட்கு
நாடொறும் நாடொறும் நல்குவான் ஆனான்
ஈடேறும் வகை எதுவும் காணேன்.
இருக்கும் சொத்தில் என் விழுக்காட்டை
அளிக்கும் படியும், அன்றைய மணத்தைக்
கிறுக்கும் படியும் கேட்பதென் வழக்கென,"

மன்றுளான் சான்றினர் வருக என்னலும்
அறுவர் சான்றினர் ஆம்எனப் புகலவும்
மறம் இழைத்தானை வருக என்னலும்
வந்தவன், பிழையை மறைக்க முயலலும்
இந்தா தீர்ப்பென இயம்புவான் மன்றினன் :

Chapter - 19

Place : The Public forum in Konrai

Characters : The king & Olliyōn in disguise

Beneath a banyan tree, one man
Squatting before the accountant took oath thus :
"In this court of law,
I will dispense justice to its seekers,
True to my conscience
And in pursuiance of the law
Of this flawless Konrainātu."
At once,
A woman, charming like a pea-fowl
With her long eyes full of tears, cried, "Courtiers! Dear Courtiers!
Hear my complaint please!
My husband has gone astray;
He *has taken a new spouse, a virgin,*
And on her he showers every day,
Money, silk garments and shapely ornaments!
I find no way of salvation.
Decree please to give me
My due share of the remaining property.
Let my wedding with him, recorded in this office be dissolved.
This *is my prayer!"*
When the court servant summoned,
The witnesses appeared there.
Six men bore witness on her behalf.
The accused was called to the box.
As he attempted to conceal the truth,
The judge declared his verdict thus :

"மங்கை தன்னை மதியாமை குற்றம்,
பங்குக்குரியவள் பகர்ந்த மறுப்பையும்
எண்ணாதொருத்திக் கீந்தது குற்றம்!
ஆதலின்,
நாட்டின் பேழைக்கு நாற்பது வராகன்
கட்டுக, சொத்திரு கூறு படுத்துக,
ஒருகூறு தருக ஒண்டொடி தனக்கு!
வரும்உன் பங்கில் இருபது வராகன்
சேயிழை இனிமேல் செயத்தகு மணத்தின்
செலவுக்குத் தருக" என்றான்; நின்ற
இலவுக்கு நிகர் இதழ் ஏந்திழை மகிழ்ந்தாள்.

மறைவில் நின்று வழக்கு நடந்த
முறையை அறிந்த முதியனும் மனைவியும்
தம்மில் பேசுவார் :

"இம்முறை நன்றெனு" இயம்பினான் கிழவன்
"அரசினர் மன்றம் அங்கே இருக்கையில்
ஒருமன்றிவர்கள் உண்டாக் கினர்" எனக்
குற்றம் சுமத்தினாள். "கூறியது
சொற்றிறம்" என்று சொன்னான் கிழவனே.

✿

You are guilty of disrespect to your wife.
You are also guilty of giving the wealth to another woman
In spite of the protest of a shareholder!
So, you are required to pay into the treasury of the country forty varakans.[1]
Divide the holdings into two halves
And give one half to your wife.
From your share pay twenty varakans
To meet the expenditure of this girl's future marriage!"
The comely lass, her lips
Delicate like ilavu[2] petals was happy.

The *old man and his wife*
Who secretly observed the proceedings
Spoke thus : "Good is this dispensation of justice"
said the old man.
"When there is a forum of the state,
These people have themselves created
Another forum unlawfully."
Accused the woman.
The old man applauded her opinion.

✿

1 A gold coin with the image of a boar on it
2 Silk-cotton tree.

இயல் 20

இடம் : கொன்றை நாட்டின் ஒரு சிற்றில்.
உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, ஒள்ளிறோன் (மாற்றுருவினர்), மருத்துவன், நோயாளி.

குறியதோர் வீட்டின் அறையினுள்ளே
சிறுவிசிப் லகையில் உறு நோயாளி
படுத்திருந்தான். அடுத்தொரு மருத்துவன்
எடுத்துப் பலபல இயம்புகின்றான் :

"கழலையை அறுத்தேன் கட்டினேன் மருந்திட்டு -
இன்னும் இரண்டுநாள் எனை அழைக்காமல்
முன்போல் வாளா மூடி வைத்திருந்தால்
சாக்காடு தான்" என்று சாற்றிய அளவில்,
நோக்காடு குறைந்த நோயாளி கூறுவான் :

"அன்னை, எதையோ அரைத்துப் பூசினால்,
இன்னே இந்நோய் இராதென்று சொன்னதால்
நாட்கள் சென்றன" என்று நவில
நாட்டு மருத்துவன் நகைத்து, "முன்னெலாம்
அச்சம் தரும்படி முச்சியன் வரைந்ததை
மெச்சும் உருவென மேற் சுவரில் மாட்டி
அதற்குச் சோறு முதற்பல படைத்தும்
எதிர்கீழ் வீழ்ந்தும், இருகை கூப்பியும்,
இறையே இறையே எனக்கும் மனைக்கும்
உறைமக் களுக்கும் கறவை மாட்டுக்கும்
பிணியென ஒன்றும் அணுகா வண்ணம்
அணித்திருந்தருள்வாய் என்பதுண்டாம்,
அன்றியும்,
மைந்தர்க்கு நோய் வரின் மலையின் உச்சியில்
குந்தி இருப்பதாய்க் கூறும் இறைக்குக்
கைப் பொருள் கொண்டு காலிடை வைப்பதாய்

Chapter - 20

Place : A small house in Konrai

Characters : The king & Olliyōn in disguise,
doctor, patient

A patient lay on a small cot in a room of a little hut.
A native doctor in a high tone
Spoke about many a thing thus :

"I removed the tumour,
Applied medicine and dressed the wound.
Had you postponed the treatment for a couple of days more,
You would have died." - said the doctor.
The patient said :
"Mother suggested the application
Of a certain medicinal paste
Which would effect speedy cure and hence this delay."
The native doctor laughed and said,
"In olden days,
People would hang from the wall
The fearful portrait of some deity
Roughly painted by someone, praising it
As the best picture ever painted.
Then they'd offer it food, fruit and sundry
And prostrate before it.
They'd stand with folded hands,
And pray, "Graceful god! Guard me,
My wife, my children, and my milchcows from all sorts of ills!"
Moreover,
In case children had some affliction
They'd vow to place some articles
At the foot of a deity believed to abide on a hill's top.

செப்பி, அங்குளான் தின்னத்தருவதோர்
உறுதி சொல்லி, உறுநோய் மைந்தன்
இறுதி பெறும்வரை இருப்பாராம் வாளா!
எல்லைக் கடவுள் என்பதொன் றுண்டாம்
தொல்லை தீர்க்கச் சொல்லி அதற்குக்
குருதியும் சோறும் தெருவில் இட்டே
இருகை கூப்பி இறைஞ்சுவாராம்.
கூரை சலசலப்புக் கொள்ளுமாயின்
சீரிலாக் கடவுள் சீறிற்றென்று
தோப்பில் மண்ணால் ஏற்படுத்திய
காப்புக் கடவுள் கருத்து மகிழக்
கொழுத்த பன்றியின் கழுத்தை யறுத்துப்
படையலிட்டுப் பணிவதுண்டாம்!
நோய்வராதிருக்கவும் நோய் வரின் தணிக்கவும்
போய்ப் பல கடவுளைப் போற்றுவ துண்டாம்!
நடைமுறை பிழையாது நடத்தல் இல்லையாம்!
மடைமையை ஒழிக்கும் வழி காணாராம்!
கல்வி அறிவு காண எண்ணாராம்!
அவர்போல் நீவிரும் கவலை யின்றிக்
கழலைக்கு நல்ல கருவியிட்டாற்றாது
வாளா இருந்து வந்தீர்" என்றான்.

ஒளிந்திருந்து கண்ட ஒருத்தியும் கிழவனும்
தெளிந்த பகுத்தறிவு தெரிந்தனர் ஆயினும்
கடவுளைக் கடிந்தது குற்றம்
விடப்படாதென்று விண்டு சென்றனரே.

✿

They'd promise to feed the man there
Until the children were cured of their illness.
They also believed in the presence
Of deities guarding the borders of villages.
They would offer them blood-soaked food.
They'd place them in the street and worship them with
folded hands.
If some unexpected noise was heard on the roof-top,
They'd sacrifice a fat hog to the deity in a clay-made form
Which was installed in the grove
With the prayer to protect them
Against the fury of some harmful deity.

It was also in practice to pray to many a god
To prevent the attack of diseases and for remedy as well.

They never followed accepted norms.
Nor they tried to remove ignorance.
They never tried to become literates!
Like them, you were carefree
Without seeking remedy to the tumour." said the doctor.

The woman and the old man
Who witnessed this scene from a hidden place
Left the place saying,
"Though they are fairly rational in approach,
They are guilty of despising God.
They should not be spared!"

இயல் 21

இடம் : கொன்றை நாட்டின் புறநகர்.

உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, ஒள்ளியோன், (மாற்றுருவினர்) வடநாட்டு மக்கள் குள்ளன்.

புறநகர் தன்னில் ஓர் அறவிடுதி தனில்
மறைவுள் ளத்தினர் வட நாட்டு மக்கள்,
கொன்றையில் பிறந்த ஓர் குள்ளனிடத்தில்
நின்றுகண் ணீரொடு நிகழ்த்துவாரானார் :

"சுமைப் பொருளோடும் இத் தமிழ் நாடுசேர்ந்தோம்
எமை, இங்குள்ளார் இகழ்வாரானார்
'வடக்கில் வழங்கும் இடக்கு மொழியை
அடக்கடா' என்றெமை அதட்டியதாலே
ஓராண்டாக உயர்வுறு தமிழை
நேருறக் கற்றோம் நிலையாய் இங்குத்
தங்கி வாணிகந்தான் செய்வதற்கே!
இங்குளார் நெஞ்சம் இரங்கக் கேட்டோம்.
'தமிழர் செல்வந் தன்னைச் சுரண்டி
உமது நாட்டுக் கோடுதல் ஒப்போம்.
வாணிகம் என்று வந்துட் கார்ந்து
மாணுறு தமிழர் வாழ்வுக் கொவ்வாச்
செயல்கள் செய்ய முயலவும் கூடும்.
அயலவர் ஆதலின் அகல்வீர்' என்றார்."

மற்றிது கேட்டார் இருவரும்!
குற்றம் என்று குறித்தாள் மனைவியே.

✿

Chapter - 21

Place : The outskirt of Ko<u>nr</u>aināṭu

Characters : The king of Māḻai, Oḷḷiyō<u>n</u> (both in disguise)
The people of the north, A dwarf.

It was a chowltry in the outskirts of the city.
A group of northerners of deceitful nature,
Were complaining to a dwarf, a native of Ko<u>nr</u>aināṭu.
The complainants' eyes flooded with tears.
"We came to Tamilnadu with our loads of articles for sale.
But the natives despised us.
They despised our language.
So we learnt your rich mother tongue Tamil for the past one year.
We pleaded with them to show us mercy
And support our continued stay here to run our business.
They said, in frightening tone thus:
"We won't permit you any longer to plunder our land
And flee to your home.
Being outsiders you may behave in such a way
To pollute the highly cultured ways of the Tamils

By your stay here in the name of business. So leave from here!"

The old man and his wife listened to their words.
The woman added this also to the list of crimes.

✿

இயல் 22

இடம் : கொன்றை நாட்டின் ஒரு வீட்டுப் புறம்.
உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, ஒள்ளியோன், (மாற்றுருவினர்).

காதல் நறுக்கைக் கைப்பட எழுதி
மாதுக் கனுப்பினான் மறவன் ஒருவன்!
எழுதியதன்றி, இன்பம் அடைந்திடும்
முழுநம் பிக்கையால் மொய்குழல் வீட்டின்
கொல்லைப் புறத்தில் குந்தி யிருந்து
வருவாள் என்று வழிபார்த் திருக்கையில்
அன்னவன் காதை, அவளும், அவளின்
அன்னையும் பேசுதல் அதிரச் செய்தது.

மங்கை சொன்னாள் :
"எங்கும் எப்போதும், இதனை எழுதிய
சேயிடம் என்னுளம் சென்ற தில்லை.
ஆயினும் தெருவில் அவன்பேர் சொல்லி
நீட்டி அழைத்தது கேட்ட துண்டாதலால்
பேர் தெரியும்,
தோட்டத்து வருவதாய்ச் சொல்லுகின்றான்
பிழைபட நினைத்தான்
அவன் என்மானம் அழிக்கும் எண்ணமோ"
என்னலும் :

அன்னை அன்னவன் அனுப்பிய நறுக்கைத்
தன்கையில் தாங்கித் தலைநட்டுப்படிப்பவள்,
இடையிடை அவனை இகழ்ந்தாள், இகழ்ந்த சொல்
தொடர்ந்துதான் வரைந்த தூய தமிழிலும்
பட்டது, கேட்டான் பதைத்தான். ஐயகோ

"கெட்டவன் நானே. கெட்டவன் நானே.
என்னை இகழ்ந்த அன்னை, என்னால்

Chapter - 22

Place : Near a house in Konraināṭu

Characters : The king and Oḷḷiyōn (in disguise)

A valorous lad sent a note of love to his beloved.
His heart full of hope
He waited patiently, to enjoy bliss,
In the rear side of her house.
The conversation between the girl and her mother
Clearly fell on his ears.
The girl said :
"My heart never rushed toward the author of this note.
Yet I know his name
As people used to call him aloud by his name.
He promises to visit our garden to meet me.
He has misunderstood!
Does he intend to cause damage to my womanhood?"
The mother read the contents of the note with care.
She blamed the writer every now and then.
The blame also touched
The pure Tamil in which it was written.
This made the lad unhappy extremely.
"Alas! I am blameworthy! Really I am blameworthy?
The mother who blamed me for my fault

பொன்னிகர் தமிழை இன்னுயிர் ஒப்பதை
இகழ்ந்தாள் என்றே இடையில் தொங்கிய
வாளை உறையினின்று வாங்கி அன்னைபால்,
'காளை' நான் கொண்ட கருத்தின் பிழைக்கு
வாட்டுக என்னை, வாட்டிய பின்னை
நாட்டின் தமிழை நலிவுற இகழ்ந்ததற்கு
நின்கொடு நாவினை இன்னற் படுத்துக."

என்றெதிர் நின்றான்! அன்னவன்
துணிவும் கண்டாள் தூய நெஞ்சின்
தணிவு கண்டாள் தமிழ்ப் பற்றுக் கண்டாள்
மங்கையோ, காதல் மடுவிற் குதித்தாள்.
மங்கையின் தாயோ "மங்காத் தமிழை
மங்க உரைத்தது மாப்பிழை" என்றே
அங்கு நலிந்தாள், அவனையும் வியந்தாள்
மகளின்
கடைவிழி மடைபாய் சுயலென அவன் பால்
நடப்பது கண்டு நன்றே வாழ்த்தினாள்!
"நாளை மண"மென நவின்றாள் அந்தக்
காளை மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்ந்தான்.

இதை யெலாம் கிழவனும் ஏந்திழைதானும்,
பக்கத்திலிருந்து பார்த்தும் கேட்டும்
வியந்தனர் ஆயினும் குற்றம்
உயர்ந்த தென்றே உரைத்தே கினரே.

✿

Has also blamed my precious Tamil,
Which is as dear as my life!"
With these words, he drew this sword, ran to the mother
And said, "Respected madam! You may assail me for my misunderstanding
That caused me commit a blunder!
After punishing me, may you cut your tongue
With this sword, as a punishment for the sin
Of despising the Tamil language that belongs to the whole country!

With these words the warrior stood before her.
The dame suddenly plunged into the pool of love
After witnessing his courage, the humility of pure heart,
And the intensity of his love for Tamil!
The mother regretted her act of despising the unfading
Tamil language.
She admired the goodness of the warrior.
She heartily blessed her daughter
Witnessing her glances
That rushed toward him like a leaping carp.
She marked the next day for their wedding.
The lad plunged into the sea of delight.

The disguised king and his minister stood wonder-struck.
Yet they left the place recording it as a serious crime of the people.

✿

இயல் 23

இடம் : கொன்றை நாட்டு நெற்களம்.
உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, ஒள்ளியோன், (மாற்றுருவினர்) காதலர் இருவர்.

நெற்களத்திட்ட நெடும் பரண் மீது
சற்றும் விழிப்புத் தளரா தொருத்தி
உட்கார்ந்திருந்தாள். ஒருவன் வந்தே,

"எட்பூ மூக்கும், இளைத்த இடையும்,
அரும்பும் இளைமையும் அடைந்தோய், என்னை
விரும்புதல் நன்றென" விளம்பினான்.

"அரசினர் கல்வி அளிப்பதன்றியே
விரைவில் கொன்றை மேன்மை எய்தத்
திட்டங்கொண்ட இச் செந்தமிழ் நாட்டில்
எத்தனைபேர்க்குநீ எழுத்தைச் சொல்லி
வைத்தனை? நீயோ வண்டமிழ் எவ்வளவு
கற்றனை?" என்று கனிபோல் கழறினாள்.

பெற்ற புலமை பெரிதெனக் காட்டினான்.
பயிற்றிய சிறார்கள் பலர் என விளக்கினான்
வியப்புற்று மெல்லி, மேலோன் தோளினை
நயப்புற்ற பொன்னுடல் நன்னுறத் தழுவினாள்.

கிழவன் கண்டான், கேடு நவிலும்
பிழையினள் கண்டாள் "பெரிதும் குற்றம்"
என்று கூறி, அங்கிருந்து
சென்றனர் ஊர்ப்பொது மன்று நோக்கியே.

✲

Chapter - 23

Place : A thrashing ground in Koṉṟaināṭu

Characters : King of Māḻai and Oḷḷiyōṉ (in disguise), A love-pair

A dame was seated on a high loft
In a thrashing ground
Guarding it with all vigilance
When a lad visited there.
He wooed her saying,
"One of comely nose resembling seasame flower!
You of slender waist and blooming youth!
Why don't you reciprocate my love?"

In return, she asked him thus in her lisping voice :
Apart from the efforts of Koṉṟai government
To give education to its citizens,
Have you, in any way, contributed your share
For the progress of this country?
How many were the persons made literates by you?
What is your level of erudition in Tamil?"
He proved his deep scholarship in Tamil!
He proved also his contribution to the education
Of youngsters was significant.
The wonder-struck slender dame
Held close to her golden body
The shoulders of the lofty youth!

The old man and the fault-finding old woman
After witnessing all these, walked toward the public forum
With the remark, "It is a serious crime!"

இயல் 24

இடம் : கொன்றை நாட்டுத் தெரு மணிப் பொதுமன்று.

உறுப்பினர் : பொதுமக்கள், மாழைப் பேரரசு, தங்கவேல், கிள்ளை.

விடிந்தது. ஒவ்வொரு தெருவிலும் வேல், வாள்
படிந்த தோளொடு படை மற வர்கள்
நெடுவிழி எரிபட நின்றனர். மக்களை
கடுமொழி கூறிக் கலைத்தனர். தெருவில்
நடப்பதும், தவறென நவில்வாரானார்.
படுப்பதும் தீதெனப் பகர்வா ரானார்.
வியந்தனர் சிலரே. வெகுண்டனர் சிலரே.
துயரில் கொன்றை தோய்ந்த தென்றார் சிலர்.
என்ன நடக்குமோ என்றனர் சில்லோர்.
ஈவான் விடுதலை என்றனர் சில்லோர்.
காவான் என்று கழறினர் சில்லோர்.
திடு திடு என்றொரு சிறு படை சென்று
மகிணனைச் சிறையில் வைத்து மீண்டது!
சடுதியில் ஒருபடை தாரோன் தன்னையும்
வடுவொன் றில்லா வாட்பொறை தன்னையும்
சிறையில் சேர்த்துச் சிரித்து நின்றது!

தங்கவேல் கண்டு தளர்வுற்றிருந்தான்.
கிள்ளை பெருந்துயர் வெள்ளத்தாழ்ந்தாள்.
கொன்றை நாடழுதது; கொதித்தது நெஞ்சம்.
அன்று, மணிப்பொது மன்றில் அரசன்,
தனிமையில் அழைத்தான் தங்கவேலனை.

"இனியும் கிள்ளை இணங்க மாட்டாளோ"
என்று கேட்டான். இசைத்தான் தங்கவேல் :

Chapter - 24

Place : A street in Koṉṟaināṭu, The Public Forum

Characters : The people, The King of Māḻai, Kiḷḷai, Taṅkavēl

It was dawn.
In every street were seen patrolling warriors,
Their shoulders bearing
Spears and swords and their eyes emitting fire.
Their harsh words dispersed the people.
Mere walking in the street was an offence.
Even lying on the ground was a crime.
Some were surprised; some others were angry.
"Koṉṟai wallows in grief" lamented a few.
"What will befall us?" feared a section.
"He'll grant us freedom", believed a few.
"He will not protect us" opined another section.
A small group of warriors rushed to Makiṇaṉ and put him in prison.
Soon another group of sepoys
Captured Tārōṉ and flawless Vāṭpoṟai
And put them behind the bar and felt elated!

Witnessing all these,
Taṅkavēl was depressed and Kiḷḷai was steeped
In the flood of boundless sorrow.
The entire Koṉṟaināṭu was in tears.
Their hearts were burning.
That day, the king who was in the public forum
Called Taṅkavēl near and secretly enquired him,

"Would not Kiḷḷai give her consent even now?"
Taṅkavēl replied :

"ஒன்று கேட்க! ஊர்ப்பொது மக்களின்
தலைவரைச் சிறையில் தள்ளியது கொடிது
புலையோ, களவோ, கொலையோ புரிந்தார்
குற்றம் என்ன கோவே? வாட்பொறை,
மற்றவர் இழைத்த குற்றமும் சொல்வீர்?
ஒருவனை விரும்பிய ஒண்டொடி யைப்பெறத்
திருவுடை நாட்டின் சீர ழிப்பதோ?"
என்று தோள் அதிர, இருநீர்விழி யுடன்
சொன்னான். சிரித்து மன்னன் சொல்வான் :

"தங்கவேல், இங்கிருந்து தைய லிடம்போய்
அங்கே, மன்னனின் அழுகை நீக்கி
நாட்டு மக்களின் நலிவை நீக்கென்று"
கூறுக. உன்றன் குறையைப் பின்னர்
கூறுக என்று கூறிய அளவில்
தங்கவேல் கிள்ளைபால் சென்றான்
அங்கவள் உளத்தை அரசனுக் காக்கவே.

✿

"A word to you my lord!
It is unjust to put behind the bar the people's leaders.
What was the offence committed by them?
Robbery? Murder? or any other criminal act?
What crime are they guilty of my lord?
Tell me the crime committed by Vāṭpoṟai and others.
Remember that you are a king.
Would you destroy the greatness of a country just for
attaining a girl
Who has already lost herself to another man?"
Thus with tearful eyes and shaking shoulders
He questioned the king.
The latter replied thus :

"Taṅkavēl! You go to Kiḷḷai and advise her
To wipe off the king's tears and through it,
Remove the sufferings of the people.
Reserve your complaints for now."
Taṅkavēl rushed to Kiḷḷai to persuade her to wed the king.

✿

இயல் 25

இடம் : கொன்றை நாட்டு முன்னாள் அரண்மனை.

உறுப்பினர் : தங்கவேல், கிள்ளை.

"தங்கவேல், இதுவும் தகுமோ உனக்கே?
எங்குளாய்? கொன்றை இகழ வாழ்ந்தனை.
அன்பரை, அண்ணலை அரசன் வருத்திட
உன்துணை பெரிதும் உதவிற் றேயோ?
நாட்டினைப் பிறன்பால் காட்டிக் கொடுத்தும்
வாழஒப் பிற்றோ மற்றுன் உள்ளமும்?
மாழைநாட்டான் மகிழ நடந்திவ்
வேழை நாட்டை ஏற்கஎண் ணினையோ?
எங்கே வந்தாய்? என்னுளம் மாற்றவோ?
சிங்கம் உண்பதைச் சிறுநரிக் காக்கவோ?
கொன்றை நாட்டைக் குறைவு படுத்தவோ?
உன்றன் கருத்தை ஒப்பேன். போய்விடு.
தங்குவேல் என்னும் தமிழனைக் காண்கிலேன்
இங்கொரு கோழையை யான்காண் கின்றேன்.
போ" எனச் சொன்னாள் பூவிழி நெருப்புக.
கோஎன அழுதே கூறுவான் தங்கவேல்;

"சிறையினில் எனையும்அத் தீயோன் சேர்ப்பான்
பிறகெவர் உள்ளார்? அறைக கிள்ளையே.
அரசனை அணுகி அறிவு புகட்டினேன்.
'திருமுகத் தாளைநான் சேரும் படிசெய்'
என்று நஞ்சென இயம்பினான், வந்தேன்
உன்னுளம் சொல்லுக. உரைப்பேன் அவனிடம்."

Chapter - 25

Place : Former palace of Ko<u>nr</u>ainātu

Characters : Taṅkavēl, Kiḷḷai

"Dear Taṅkavēl! Is it becoming of you?
Where are you now?
You live to earn the blame of Ko<u>nr</u>ai.
Were you of great assistance
To the king in his unjust act
Of taking Vāṭpo<u>r</u>ai and other patriots prisoners?
Did your heart permit you
To live a life of bondage
Betraying your mother land to the alien?
Do you intend to get
The rulership of this poor country
Acting in a way to please the king of Mā<u>l</u>ai?
Why did you come here? To change my heart?
Can I offer the lion's food to a base fox?
Do you expect me to bring disgrace to Ko<u>nr</u>ai?
I will not consent. Leave from here.
I don't see Taṅkavēl the Tamilian here!
Alas, I see only a coward. Get lost!"
Said Kiḷḷai, her flower-like eyes emitting fire.
Taṅkavēl wept aloud and said :

"That wicked king will not spare me.
Certainly he'll imprison me too. Tell me Kiḷḷai!
Who else is here to work for the freedom?
I approached the king and gave my piece of advice in vain.
He was firm in his decision.
"Make Kiḷḷai the comely-faced dame, my wife!"
Was his poison-like answer!
So I rushed to you.
Open to me your heart. I will report your reply to him."

என்று சொல்லவும்,
"என்னுளம் என்னிடம் ஏது, கூறுக
மகிண னிடத்தில் வாழ்வ தன்றோ?
என்னிடம் இம்மொழி இயம்பவும் ஒண்ணுமோ
உன்னிடம் அறிவும் ஒழிந்த தேயோ?"
என்று கூறினாள் கிள்ளை.
சென்றான் தங்கவேல் மன்ன னிடத்தே.

✿

Kiḷḷai said, "Do I have my heart with me?
Is it not with Makiṇaṉ now?
Don't you know this?
Do you expect me to explain this to you?
Have you lost your native wisdom?"
At this, Taṅkavēl left from there intending to meet the king.

✿

இயல் 26

இடம் : கொன்றை நாட்டு அரண்மனை.

உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, ஒள்ளியோன், தங்கவேல்.

கொள்ளாக் காதலொடு கொற்றவன் இருந்தான்
ஒள்ளியோனும் உடன் அமர்ந் திருந்தான்.
படையின் தலைவனோர் பாங்கர் இருந்தான்.

தடதடவென்று தங்கவேல் வந்து
"கிள்ளை என்மொழி கேட்கிலள்", என்றான்
துள்ளி எழுந்து சொல்வான் மன்னன் :

"ஒள்ளியோய் நேற்றுமுன் உன்னை எதிர்த்துத்
துள்ளிய பலரையும் சுட்டிக் காட்டுக.
படையின் தலைவனே கடிதே அவர்களை
அடைக்க சிறையில். அதுவும் அன்றி,
வீட்டினின்று மக்கள் வெளிவரா மற்செய்,
கூட்டம் எங்கும் கூடா வகைசெய்.
கடைகள், தொழிலகம் கதவடைக் கச்செய்.
தடவயல் உழவும் நடவா மைசெய்.
ஒருவீட்டி னின்றும்மற் றொருவீட்டுக் கொருவன்
வருதலின்றி வழுவாது பார்த்திடு.
மன்னனின் ஆணை மறவேல்" என்றான்.

தங்கவேல் பதைத்துத் தரையிற் புரண்டு
"மங்காப் புகழுடை மன்னா மன்னா
கொன்றை நாடு கொடுமை பொறுக்குமோ?
நன்றிதோ நன்றிதோ"! என்று கெஞ்சினான்.

ஆணையை நடத்த அவ்வொள்ளி யோனும்
படையின் தலைவனும் பறந்தார். மன்னன்
"தங்கவேல், மங்கையைத் திருத்துக.
இங்கிரேல்" என்றான். ஏகினான் அவனுமே.

Chapter - 26

Place : The palace of Ko<u>nr</u>ai

Characters : The King of Māḻai, Oḷḷiyō<u>n</u>, Taṅkavēl

The king's heart overflowed with the love for Kiḷḷai.
Oḷḷiyō<u>n</u> was seated near him.
The army-chief also was there.
It was then Taṅkavēl arrived there hurriedly.
He submitted to the king,
"My Lord! Kiḷḷai brushed aside my advice to wed you!"
The king grew angry and rose up and ordered, "Oḷḷiyō<u>n</u>!
Point out to me all those who opposed you
The day before yesterday.

Army chief! Take them prisoners and put them in chains!
See that no one comes out of his house!
Prohibit people from gathering together!
Let shops and industrial houses remain closed!
Stop all agricultural operations forthwith!
Prohibit the movement of the people
From one house to another.
This is my strict order. Execute it at once!"
Agitated greatly, Taṅkavēl fell on the ground and rolled.
"King of unfading fame! Will Ko<u>nr</u>ai bear this despotism?
Is this just? Is it good?"
Taṅkavēl pleaded with the king thus.

Oḷḷiyō<u>n</u> and the army-chief began to swing into action!
The king ordered Taṅkavēl to rush to Kiḷḷai at once
And advise her to change her stand!

இயல் 27

இடம் : கொன்றை நாட்டுச் சிறைக்கூடம்.
உறுப்பினர் : தாரோன், மகிணன், வாட்பொறை.

தாரோன் சிறையின் சன்னலின் கம்பியை
ஆரும் அறியா தகற்ற முயன்றான்.
அவனுளம் அரசன் ஆவியைப் போக்க
ஓடிற்று; நல்லுயிர் உலகை வெறுத்தது.
ஆடின இருதோள். அலறின உதடுகள்,

"கொன்றை நாட்டு மக்காள். கொடுமையால்
இன்று நலிந்திரோ" என்று கூவினான்.
"இமைகள் இரண்டும் இருவிழி காத்தல்போல்
தமிழரே, மகிணன் தலைமையில் நாடொறும்
ஓம்புதல் பெற்றீர் உயிர்துடிக் கின்றீர்
பாம்புநிகர் மன்னனைப் பழிவாங்கேனோ"
என்று துடிதுடித் திருந்தான். மகிணனோ,
"இன்றுநான் இடர்பல ஏற்பேன். அஞ்சிடேன்.
என்னைத்தன்னுயிர் என்று நினைப்பாள்
தையல் என்நிலை தாங்காள். உலகில்
உய்ய மறுத்தே உயிர்விடு வாளோ!
அவள்பொருட் டஞ்சினேன் ஐயகோ! அந்தத்
துவளிடைக் கிள்ளையின் துயரம் மாற்றத்
தங்கவேல் உள்ளான்; தகுபண் புள்ளான்;
மங்காத ஆற்றல் வாய்ந்தவன்" என்று
சிறையிடைத் துன்பச் சேற்றில் சிக்கி
உறுவரிப் புலிபோல் உலாவி இருந்தான்.

Chapter - 27

Place : The Prison of Ko<u>nr</u>ai

Characters : Tārō<u>n</u>, Makiṇa<u>n</u>, Vāṭpo<u>r</u>ai

Tārō<u>n</u> attempted to bend the window bar of the prison and escape.

His heart was bent upon killing the king.
He hated being alive.
His shoulders shook and lips lamented :

"O *people of* Ko<u>nr</u>ai?
Alas, you are gripped by such a great grief!"
Even like the eyes
Which are protected by their brows,
O Tamils! You were protected by Makiṇa<u>n</u>.
Today your life is at stake!
When shall I avenge the snake-like king?"
Saying so, Taṅkavēl was in an agitated mood.
"Today I will bear my pains.
My fear is not for my sake.
But Kiḷḷai considers me as her dear life.
She will not tolerate my sufferings.
I fear that she will give up her sweet life!
My fear is for her sake!
Fortunately Taṅkavēl is there.
He is an embodiment of virtues
And one of matchless prowess.
He will look-after Kiḷḷai."
Thinking so, Makiṇa<u>n</u> wallowed in the mire of grief.
He loitered hither and thither in the prison.

வாட்பொறை, கிள்ளையை மகிணனை எண்ணி
"மீட்சி என்று, நம் ஆட்சி என்று
மன்னன் தீமை மாறுவ தெந்நாள்?"
என்று துடித்தான் இருண்ட சிறையில்.
வீடுதோறும் நாட்டு மக்கள் படும்
பாடு, நவிலவும் படுவ தன்றே.

✿

Vāṭpoṟai was much worried
with the thought of Kiḷḷai and Makiṉaṉ.
When will dawn our freedom?
When will flourish our rule?
When will the King's despotism end?
These questions assailed him ceaselessly.
The suffering of the people in every house was beyond
description.

✿

இயல் 28

இடம் : கொன்றை நாட்டின் வீதிகளும், வீடுகளும்.

உறுப்பினர் : கொன்றைநாட்டு மக்கள்.

வீதியில் மாழையான் விட்ட படையன்றி
நாட்டினர் எவரும் நடத்தல் இல்லை.
வீடொவ் வொன்றும் வெஞ்சிறை விடுதி,
விடுதி தோறும் படுதுயர் மக்கள்,
பசிஎன அழுகுரல் பாய்ச்சி யிருந்தனர்.
அரிசி யில்லை, ஆவன இல்லை.
புரிவ தொன்றும் புரிந்தபா டில்லை
குழந்தைகள் வீட்டில் புழுவெனத் துடித்தனர்
எழுந்த நிலாமுகம் எரிந்தனர் மங்கைமார்!
தின்பன வாங்கத் தெருவில் வந்தாரை
முன்னின்று தீயர் முகத்தில் அறைந்தனர்.
"சாகின்றோமே சாகின்றோமே
வேகின்றோமே விடைகொடும் ஐயா"
என்று கெஞ்சும் எளிய மக்களைக்
"கொன்று போடுவோம் குதிகால் வெட்டுவோம்
வீட்டை விட்டு வெளிவந்தால்" என்று
நீட்டினர் கத்தியை நிற்கும் காவலர்.
இருந்த பண்டம் அருந்திய பின், சிலர்
எரிந்த வயிற்றுக் கில்லா தழுதனர்!
நெல்லைக் குற்றிய நல்ல அரிசியை
மெல்ல லாயினர். விறகில் லாமையால்
கூளம் எரித்துச் சோளம் வதக்கி
மாளா திருக்க வயிற்றுக் கீந்தனர்!
உலைக்கொன் றின்றி உட்புறம் வளர்ந்த
இலைக்கறி, சிலபேர் குலைக்குள் இட்டனர்.
உள்நாக்கி லிட்டுப் பிண்ணாகக் கைச்சிலர்
மண்ணாங் கட்டியோடு வயிற்றை நிறைத்தனர்.
உழுந்தைப் பச்சையாய் உண்டனர் சில்லோர்.
கொழுந்து மாவிலை விழுங்கினர் சில்லோர்.

Chapter - 28

Place : The streets and homes of Konrainātu

Characters : The citizen of Konrainātu

None else was seen in the streets
But the sepoys deployed by the king of Mālainaṭu.
Every house was virtually a wretched prison;
In every inn, the starving people
Bitterly sobbed out of hunger.
Neither rice nor other necessaries were in sight.
No welfare measures were taken.
The children suffered like worms.
The women folk lost the charm of their moon-like faces!
Rowdies had their upper hand.
They slapped those who came out to buy food stuffs.
"We are dying! We are dying!!
We are burning! Give us leave!"
Lamented the people.
"We will kill you!
We'll cut your heels, if you move out of your shelters!"
Was the response of the patrolling warriors
Who frightened the people, brandishing their swords.
Some people exhausted their stock of food stuff
And for the next meal they munched their raw rice
For want of firewood to cook.
They filled their belly
With roasted maize and saved their life.
In the absence of rice to cook, some filled their belly
With the greens available in their neighbourhood.
There were some who filled their stomach
With oil-cake and soil-block!
Some took raw black-gram,
And some others the tender mango shoots!

புளிதின் றார்சிலர். பூண்டுதின் றார்சிலர்.
மிளகும் தீர்ந்தது. வெந்தயம் தீர்ந்தது.

ஒருவீட்டுக்குள் ஒருகுழந்தை, தன்
மரப்பாவை கடித்து வாய்நொந் தழுதது.
சுண்ணாம் பள்ளிச் சோறெ்றென உண்டு, வாய்
புண்ணாம் படியாய்ப் புரளும்ஓர் மகவு.
கன்னமும் நெற்றியும் கண்ணும் சுருங்க, வாய்
செந்நீர் போலச் சிவக்க அழும்! ஓர்
அருமைக் குழந்தைக் கன்னை துடித்தழ
உருகி உள்ளம் உடையவன் கதற
வளர்ப்பு நாய்ஒன்று வாய்விட் டுளற
இளைத்த காக்கை களைப்பாற் கரைய
எய்திய இந்நிலை இங்குப் போலவே
வீடு தோறும் வீதி தோறுமாய்
நாடுறு கொன்றை நகர முழுதும்
செறிந்தது. மக்கள் திறந்தவாய்
நிறைந்த அழுகுரலால் நிலம் அதிர்ந்ததுவே.

✿

Some ate tamarind and some others garlic.
Pepper and Ventayam* were exhausted.

Inside a house, a baby got its mouth wounded
After biting its wooden doll and wept!
A rare child to its parents sobbed; its mouth turned blood-red.
Its cheek, forehead and eyes had shrunken!
It made its mother wallow in grief; her grief caused
Her husband's heart to melt!
A pet dog was howling out of hunger.
Even crows starved and called out of exhaustion.
This was the state of affairs
In every house and all over the town!
The earth shook with the loud lament of the anguished
people.

✿

* Fenugreek

இயல் 29

இடம் : கொன்றை நாட்டு அரண்மனை.
உறுப்பினர் : ஒள்ளியோன், மாழைப் பேரரசு.

ஒள்ளியோன் வேந்தனுக் குரைக்க லானான் :
"கிள்ளை துன்ப வெள்ளத்தில் வீழ்ந்தாள்.
அவள்வாழ் கின்ற அரண்மனை தன்னில்
துவள் இடை இரண்டு துண்டாய் விடுமோ
எனும்படி, கரையில் இட்ட மீ னைப்போல
நனிதுடிக்கின்றாள். நன்னீர், குளம்நிறைந்து
வழிதல்போல விழிநீர் பெருகப்
பிழிதேன் மொழியாள் பெருங்குரல் பாய்ச்சி
ஐயகோ என்ன அழுதிருக் கின்றாள்.
ஐயுறு கின்றேன் அவள் உயிர் வாழ்வதில்.
பின்னிய சிலந்திநூல் பெருங்காற்றைத் தாங்குமோ;
துன்பம் நனி பெரிது தூய உடல் நனி மெலிது.
தங்கவேலுடன் நான் அங்கு மறைந்திருந்து
மங்கை நிலையறிந்து வந்தேன்," என்னலும்
"எதற்கவள் அழுதாள்" என்றான் மன்னன்
"மதிற்சிறை தன்னில் வாழ்வார் தம்மை
எண்ணி" என்றொள்ளியோன் இயம்பினான். மன்னன்,

"பெண் அவள், காதலன் பிரிவு பற்றி
வருந்தினாள் எனில், அவ் வருத்தம் கொல்லாது
பொருந்த நெஞ்சில் பூத்துக் காய்த்த
காதல்நோய் சாக்காடு கடிவதோர் மருந்தே!
ஆதலின், நானும் அஞ்சுதல் தீர்ந்தேன்.
நெடுநகர் மக்களின் நிலை யா"தென்றான்.

"விடிவதற்குள் மிகுபசித் தீயால்
சாவார்" என்று சாற்றினான் ஒள்ளி யோன்.

"இந்நிலை கிள்ளைக்குச் சொன்ன துண்டோ"
என்று மன்னன் கேட்டான். "இல்லை"
என்றான் ஒள்ளியோன். "எழுந்து போ கடிதில்,
படையின் தலைவனை அழைஎன"
விடைதந் தனுப்பினான் வேந்தன் அவனையே.

Chapter - 29

Place : The Palace of Ko<u>n</u>rai

Characters : Oḷḷiyō<u>n</u>, The King of Mā<u>l</u>ai

Oḷḷiyō<u>n</u> submits to the King :
Kiḷḷai is steeped in the flood of grief;
She suffers like a fish out of water;
Her grief is so intense,
That it seems her slender waist will get broken;
She keeps lamenting ceaselessly;
Tears flow from her eyes
Like a tank which overflows with water!
I very much fear she may die soon.
Will a delicate spider - web withstand a violent hurricane?
Her body is too weak to bear this grief which is so intense.
I myself witnessed her plight
Secretly, staying with Taṅkavēl."
"What is the cause of her suffering?" asked the king.
"The thought of the plight of those
In the high-walled prison!" replied Oḷḷiyō<u>n</u>.

Being a woman, if she weeps
For her separation from her lover,
Her grief will not harm her life.
The love-sickness which bloomed
And got ripened in the heart
Serves certainly like a life-saving medicine.
So, I too have ceased fearing.
What about the people in the city?" asked he.
"Before dawn, they will die of acute hunger" replied Oḷḷiyō<u>n</u>.
"Did you report this matter to Kiḷḷai?" posed the king.
When he said, "No!", he ordered his men to fetch
The army-chief to his presence at once!

இயல் 30

இடம் : கொன்றை நாட்டு அரண்மனை.

உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு.

"மங்கை கிள்ளை மன்னனை மணந்தால்
இங்குள தொல்லைகள் ஏகும் என்றும்,
இதற்கே மகிணன் இடையூறாக
இருந்திடு கின்றான் என்றும், நகரத்து
வீடு தோறும்நீர் விரைவிற் சென்று
சொல்லவேண்டும். சொன்னபின் அவர்களை
மகிண னிடத்திலும் மற்றவரிடத்திலும்
செல்லச் செய்க சேயிழை, என்னைத்
திருமணம் புரியச் செப்பிடச் சொல்க
சிறையினை உடனே திறந்து விடுக
மகிணன், தாரோன், வாட்பொறை ஆகியோர்
எங்கணும் போகலாம் என்று கூறுக.
விரைவிற் செல்லுதல் வேண்டும்" என்று
மன்னன் உரைத்தான் நன்றெனச்
சென்றனர் படைத்தலை வன்முதல் சிலரே.

✿

Chapter - 30

Place : The palace of Konrainātu

Characters : The King of Mālainatu

"You should from now onwards
Visit every house and let the folk know
That their suffering will cease
Only if Kiḷḷai weds the king of Mālainatu.
Tell them also that Makiṇan
Is against this wedding.
This done, you must persuade them
To go and meet Makiṇan and others.
Let them speak favouring my wedding with Kiḷḷai.
Open the prison gates at once!
Tell that Makiṇan, Vāṭporai and Tārōn and others are free
To visit any place.
Be quick in your action." ordered the king.
The commander-in chief and a few others.
Left from there welcoming the King's decision.

✿

இயல் 31

இடம் : கொன்றை நாட்டின் முன்னாள் அரண்மனை.

உறுப்பினர் : மகிணன், தாரோன், வாட்பொறை, கிள்ளை, மக்கள்.

கடுத்தபசி என்னும் காட்டாறு, மாந்தராம்
மடித்த சருகுகளை அடித்து வந்து
சேயிழை வீட்டிற் சேர்த்தது. சிறையின்
வாயிலி னின்று மகிணன் வாட்பொறை,
தாரோன் அனைவரும் தையல்பால் வந்தனர்.

யாரே வெறுப்பார் எளியோர் நிலையை?
கிள்ளையோ தனது கீற்றுப் புருவம்
நெற்றிஏற நீள்இமை ஆடாது
பற்றுளம் பதறப், பார்த்தனள் மாந்தரை.

மகிணன், பதைத்தான்! வாட்பொறை அழுதான்!
தாரோன், மக்கள் சாற்றும் மொழிகளை
நேருறக் கேட்டு நின்று தயங்கினான்.
மக்கள் ஒருங்கே வாய்விட்டுக் கூறினார் :
"இக்கொடு மைக்கெலாம் இருவரே காரணர்.
மங்கைகிள்ளை மன்னனை மணக்க,
மகிணன் இதனை மறுத்தல் வேண்டாம்."
இவ்வாறு கூறி இடுப்புத் தளர்ந்தே
எவ்வாறு நடப்போம் எவ்வாறு வாழ்வோம்
பசிநோய், பசிநோய். பதைப்புறச் செய்ததே
புசிஎன எவரும்ஒன்று போடா ரோஎனப்
படுத்தார் அங்கே பற்பலர். வீழ்ந்து
துடித்தார் சில்லோர். தொழுதார் சில்லோர்

Chapter - 31

Place : The former palace of Ko<u>nr</u>ai

Characters : Makiṇa<u>n</u>, Tārō<u>n</u>, Vāṭpo<u>r</u>ai, Kiḷḷai,
The citizen.

The wild stream of acute hunger carried in its current
The dry leaves, namely the emaciated folk
And brought them to Kiḷḷai's house.
Makiṇa<u>n</u>, Vāṭpo<u>r</u>ai, Tārō<u>n</u> and others
Started from the prison gate and reached Kiḷḷai's home.

Who will tolerate the suffering of the poor?
Kiḷḷai gazed at the starving people
Her narrow forehead rising above
And her eyebrows standing still!
Her loving heart palpitated.

Vāṭpo<u>r</u>ai was moved to tears. Makiṇa<u>n</u> was agitated.
Tārō<u>n</u> personally heard the people's opinions and felt sad.
All of them in one voice said,
"Only two persons are responsible for all our woes!
Makiṇa<u>n</u> should not oppose the wedding between the King
and Kiḷḷai!"

Their waists were exhausted;
They had no hope of life;
They were too weak to move about.
Acute hunger had ruined them!
"We are dying of hunger!
Are there none to throw to us
Something to eat?" asking so,
Many folk lay there.
Some of them fell down and rolled!
Some folded their hands in supplication!

இமைக்கும் நேரத்தில் தமிழர் எதிரில்
சுமைசுமை யாகத் தூய பழங்களும்,
கிழங்கு பலவும் தழலிட் டெடுத்த
கொழும்பயறு கொட்டைபலவும்
தழற்காட்டு மழைஎனச் சாய்த்தனர். அவரவர்
விழுக்காடு பெற்று விழுங்கினர். உடனே
கல்மலை மூன்றின்மேல் பொன்மலை ஒன்றென
அடுப்புமேல் தாழியில் அரிசி யிட்டு
வெள்ளி மலைபோல் வெஞ்சோறு படைக்க
அள்ளூறு சுவைக்கறி ஆக்கியும் படைக்கக்
கலந்துண்ட மக்களின் கருத்தில், மன்னனை
இலங்கிழை மணக்கா திருப்பா ளாயின்
இன்று பட்டதே இனிப்பட நேருமே
என்ற நினைவே எழுந்ததால், நடுங்கி,
"மகிணத் தலைவர் மறுக்க வேண்டாம்
தகுமன்னனுக்கும் தையலுக்கும்
மணம்புரி வீர்" என்று வாய்விட்டுக் கூவினார்.
பணமிலார் பொங்கல்நாள் அணுகினார்போலச்
செல்வியும், மகிணனும் திடுக்கிடு நெஞ்சொடு
சொல்வ தொன்றும் தோன்றா திருந்தனர்.
தாரோன் அவர்நிலை நேரில் அறிந்து
நீராழ்ந்த மூச்சு, நிலை காண எண்ணல்போல்
செய்வகை நாடினான். தெரியாது துடித்தான்.
நெய்உகுத்த நெருப்பு நெஞ்சொடு வாட்பொறை,

Within seconds,
Things poured in fantastic speed
Before the starving Tamils.
There were pure fruits, tubers of every kind, fried dals, nuts etc.
Like heavy downpour on a burning forest.
Every one had his own share.
Suddenly,
Huge pots were mounted on stone - made *ovens.*
The pots resembled golden mountains
Mounted on three other mountains.
The heap of hot food resembled a hill.
Tasty curries were served.
The people were immensely happy.
"If Kiḷḷai refuses to marry the king,
We will have to undergo this ordeal in future also."
This was the thought that filled the minds of the people
who ate the food!"
So they shook with fear; they requested Makiṇa<u>n</u>
Not to *oppose* the King's wedding with Kiḷḷai.
They demanded early wedding.
Makiṇa<u>n</u> and Kiḷḷai were helpless.
They were shocked beyond measure.
Their plight was akin to that of the poor people
At the drawing near of the *Poṅkal festival.*
Tārō<u>n</u> after personally knowing of their plight was agitated.
He *was in search of* a way to tide over the situation.
He felt like the breath of a person
That wished to regain normalcy
When got drowned in water.
Vāṭpo<u>r</u>ai's heart was burning like a fire fuelled with ghee!
He addressed the people thus :

"கொன்றை நகரக் குடிகளே, கேளீர்,
இன்றிதோ மன்ன னிடம்நான் செல்வேன்.
மாலைஇது போகக் காலையில் மணத்தின்
வேலையோ, அன்றி வேறெதோ ஆம்என்று
கூறி, அருள்செய்யு மாறுகேட்பேன்.
தேறுக உள்ளம். செல்க" என்றான்.
ஊராளும் வாட்பொறை சொல்லை
யாரே விலக்குவார்? ஏகினார் ஆங்ஙனே.

✿

"People of Konrai! Lend your ears to me!
Now I'll approach the king and ask him,
What will be the important business scheduled for
tomorrow morning.
I will ask him whether it will be the wedding or
something else?
I will beg him to show mercy to you!
Do not worry! Disperse with confidence!"
Who will disobey the words of Vāṭporai their ruler?
They dispersed at once!

✿

இயல் 32

இடம் : கொன்றை நாட்டின் அரண்மனை.
உறுப்பினர் : வாட்பொறை, மாழைப் பேரரசு.

ஏழை வாட்பொறை, ஏந்தலைக்கண்டான்
மாழை நாட்டு மாப்பே ரரசே,
மக்கள் பசியால் வருந்தினர். வீட்டில்
புக்கவர் வெளியிற் போகா தடைத்தீர்
குற்றமற்ற குடிகளை வாட்டுதல்
கற்ற மக்கள் காட்டும் திறனோ?

அவள் உளம் அவன்மேல் ஆழ்ந்துகிடப்பதாம்.
குவிபொருள் வறியவன் கொண்டதுபோலத்
துவரிதழ்க் கிள்ளைபால் தோய்ந்த நெஞ்சை
மாற்ற முடியாது மகிணன் கிடந்தான்.
உலகுக் கழகை ஊட்டுமோர் காதற்
கலவை நிகழ்ச்சியைக் காணினும் கேட்பினும்
மாந்தரின் தந்தைநேர் மன்னன் மகிழ்வதா?
போந்து சிதைப்பதா? வேந்தே வேந்தே.
உண்ணும் உணவிலான் உடுக்கத் துணியிலான்
கண் உறங்கக் கால் முடங்கு கூரையான்
பொன்னுளத்தைப் பொதுவுளம் ஆக்கியும்.

Chapter 32

Place : The palace of Ko<u>n</u><u>r</u>aināṭu

Characters : Vāṭpo<u>r</u>ai, The king of Mā<u>l</u>ai

Poor Vāṭpo<u>r</u>ai met the king.
He appealed to him thus :
"Emperor of Mā<u>l</u>ainaṭu!
The citizens are starving.
You caused them to remain confined in their houses.
You prevented their movement outside.
Do you think torturing the citizens
Is the mark of a good ruler?

Ki<u>ḷ</u>ḷai's heart is inseparably united with Makiṇa<u>n</u>'s heart.
Makiṇa<u>n</u>'s heart which was oned with that of the girl's
Is beyond redemption
Even like a huge wealth that fell into the hands of a poor man.
What is naturally expected of a king
Who is verily the father to his citizens?
Should he feel happy when he hears or sees
The union caused by genuine love
Which is an ornament to the world,
Or deem it his duty to destroy such union?
Tell me my lord!
Immensely great is Makiṇa<u>n</u>'s love for this country.
He sweats for the country
With so much interest
Even like a mother who works for her family!
He is the one who languished without food to eat and cloth to wear!
His hut is hardly sufficient to sleep coiling his body.
Such a one has dedicated his golden heart to the welfare of his country.

வீட்டுக் கன்னை மிகவுழைப் பதுபோல்
நாட்டுக் குழைக்கும் நாட்டம் மிகுந்தும்
இகழ்ந்திடும் எதிரியும் இருகை ஏந்திப்
புகழ்ந்திடப் பெற்ற மகிணன், நாடொறும்,
தோகையின் அன்பில் துளி விழுக்காடு
நோகாது பெற்று நுண்ணிடை யாளுடன்
இரண்டுடல் இரண்டுயிர் இனமாற்றிப் பிணைந்தவாறு
திகழ்ந்தான். இந்தத் தெவிட்டாக் கவிதையைப்
புகழ்ந்தால் புகழே புகழ் பெறும் அன்றோ?
தீப்பட்டுக் குதிப்பொடு சேர்ந்தார் போலக்
கூப்பாடு போட்டனர் கூட்ட மக்கள்!
நெருக்கினர். மணவினை நிகழ்த்தினர். தேறுதல்
உரைத்தனுப்பி ஓடிவந் தேனிங்கு!
மன்னவன் மலர்வாய், இன்னல் இன்றி
நன்மொழி ஒன்று நவிலுக" என்றான்.
என்னுயிர், கிள்ளையால் இங்கு நிலைப்பது.
மன்னிய மக்களின் வாழ்வென் னிடத்தது.
மாற்றம் இலையென மன்னன் சொன்னான்.
காற்றில் கனல்ஏறும் கடுமொழி கேட்ட
வாட்பொறை, நன்று மன்னா, காலையில்
இன்னது விடையென இயம்புகின்றேன்
இன்னல் அதுவரை இழைத்தல் வேண்டாம்
என்று சொன்னான். சொன்னதும்,
நன்றென மன்னன் நவின் றிருந் தானே.

✿

Even his arch enemy will shower encomia
On him with folded hands.
He enjoys the entire love of Kiḷḷai.
They are two bodies and one life.
Will not fame itself earn fame
If we glorify this piece of poetry of unsatiated sweetness?
The crowded citizens, like those who ran escaping from
a scorching fire
Gathered and called aloud seeking help!
They brought pressure upon me!
They did every preparation for the wedding.
Dispersing them I hurried to you.
I expect from the flowery mouths of the king
An auspicious word of blessing with no trace of malice"
submitted he.
"My life is now sustained by Kiḷḷai
The life of the people is in my hand.
There is no change in my stand" said the king.
Vāṭpoṟai who heard these words
As hot as a blazing fire fanned by the blowing wind,
Said to the king,
"I will give my answer tomorrow.
Pray do not do any harm till then!"
The king gave his nod and remained calm.

✿

இயல் 33

இடம் : கொன்றை நாட்டின் முன்னாள் அரண்மனை.

உறுப்பினர் : கிள்ளை, தாரோன்.

பஞ்சணைமீது பச்சை மயில்கிடந்து
நெஞ்சு புண்ணாக நினைந்து நினைந்து
வழியறி யாமல் அழுத கண்ணும்
செழுநிலா முகமும் சிவக்க லானாள்.
வாழ்வு, மகிணனை மணப்பதாகும்.
சாவு, மகிணனைத் தவிர்ப்பதாகும்.
வஞ்சி நான் மன்னனை மணப்ப துண்டோ,
நெஞ்சு பொறாததை நிகழ்த்தினான் மன்னன்.
படைவலி மிக்க கொடியவன் சொன்னான்.
நடைமுறை அறியாது நவின்றான். அந்தோ
மக்களைப் பசிக்கனல் வாட்டச் செய்தான்.
எக்கடன் உடையேன், என்பதும் அறியேன்.
நாட்டுக்குரிமை நன்றா? என்னுயிர்
வாட்டும் காதற்கு வகை செயல் நன்றா?
காதல் என்னில். சாதலோ மக்கட்கு,
மீட்சி என்னில், வீழ்ச்சியோ கற்புக்கு?
நல்லிராப் போதும் நலிஇரக் கம்கொளச்
செல்வி படுப்பதும் திடுக்கிட் டெழுவதும்
ஆகஇருக்கையில், அப்போ தங்கே
தாரோன் வந்து தையல்பால் கூறுவான் :

Chapter - 33

Place : Former palace of Konrai Nāṭu

Characters : Kiḷḷai, Tārōn

Kiḷḷai lay on her bed of cotton mattress
Her mind confused; she was helpless to the core;
She got her heart wounded
Haunted by many a thought;
She ceaselessly sobbed causing her eyes
And glowing-moon-like face to turn red!
"My life rests in my marrying Makiṇan
And failing in it meant death for me.
Will I, under any circumstance
Consent to marry the king?
The king had told what my heart cannot bear!
The cruel despot had uttered those words
Owing to his military strength.
He is ignorant of the ground realities!
Alas, he caused the fire of hunger
To consume the people!
I am unaware of my duty at hand!
What merits first priority? Working
for the freedom of the country
Or striving for the fulfilment of my love that assails my life?
If I prefer love, is death the lot of the citizens?
If I prefer freedom, is it fall to chastity?"
Her heart was assailed by many such thoughts.
She could not get sleep!
She spent the night restlessly
Lying for a while and suddenly waking up shocked!
Even dark night pitied her!
It was then Tārōn arrived.
He spoke to her these words :

"மக்கள் விடுதலை மறுப்பது நன்றா?
விடிந்தால் என்ன கொடுமை நேருமோ,
அடிவயிறு தீப்பட அங்கவர் நைந்தனர்
என்னசொல் கின்றாய் இந்நாட்டு மக்கட்கு?
மின்னும் முடிபுனை வேந்தனோ, வாட்பொறை
என்ன சொல்லியும் இம்மியும் ஒப்பிலான்,
கிள்ளையை மணந்து கொள்ளவேண்டும்.
எள்ளளவும் பொறேன். இதனை ஒப்பினால்
கொன்றைநாடு கொழுந்துவிட் டெரிவதை
என்கை விலக்கும்; இயற்றுக" என்றான்,
என்று தாரோன் இயம்ப, ஏந்திழை,

"ஈக்களும் நுழையா தாக்கித் தொங்கவிடு
தூக்கணம் புட்கள் கூட்டொடு தொலைந்தாங்கு
நானும் என்னுளம் நண்ணும்அச் செல்வனும்
தீநனி வளர்த்ததில் செத்தொழிந் திடவோ?
அன்றி, எம்மை அறுத்துக் கழுத்தைக்
கொன்று போடும் கொள்கை யுடையிரோ?
ஆயினும், நாடுபடும் அல்லல் நினைக்கில்
தீயினில் வீழ்வதும் சிறந்ததே ஆகும்
சாவதும் என்னைச் சார்ந்த செய்தியோ?
நாவால் அவரே நவில வேண்டும்.
என்றன் வாழ்வில் இரண்டைக் கேட்டேன்.
ஒன்று விடுதலை. ஒன்று மகிணன்!
மகிணனை வேண்டின் மாயும் விடுதலை!
விடுதலை வேண்டின் வீழும் என்னுயிர்,
ஒன்றினை ஒன்றே ஓடி மறித்தது
நன்றிது நானிதில் ஒன்றும் கூறேன்.
துன்பமும் நானும் தனியே
இன்னல் இரவில் இருக்கவிட் டேகுவையே!"

Is it right on your part
To refuse freedom to the people?
Who knows what harm will betide on the morrow?
Their stomachs burning,
The people are wallowing in agony there!
What is your answer to the people?
In spite of Vāṭpoṟai's good efforts,
The king of glittering crown
Did not relent even a bit!
He is strong in his resolve
To wed Kiḷḷai and says,
"If you accept my proposal,
My hands will save Koṉṟaināṭu
From being reduced to ashes by blazing fire;
Take a wise decision!" said the king.
Hearing these words, Kiḷḷai said,
"Should my dear one and I
Kindle a fire and die falling in it
Even like the spinner birds
That die together with their nest, spun so skillfully
Allowing not the entry of even little flies?
Or have you any plot to kill us by cutting our throats?
In a sense, even falling into fire is a welcome thing
When we consider the woeful plight of the country today.
Even if I were to die, can I decide it myself.
No! It is to be decided by him.
What I wish for in my life are a *couple of things.*
One is the freedom of the land and the other is Makiṇaṉ.
If I wish to attain Makiṇaṉ
There is scope none for freedom!
If I prefer freedom of the land,
I will certainly cease to live!
Freedom and love oppose each other!
Well! I have nothing to say in this matter.
You may go now
leaving my grief and I remain alone
During this painful night!

இயல் 34

இடம் : கொன்றை நாட்டில் மலர்ப் பூங்கா.
உறுப்பினர் : மகிணன், அமைச்சன்.

நான் இறப்பேனேல், மான்இறந்திடுவாள்
இறந்திடுவாள் எனில், இறக்கும் அவள் கற்பும்.
அவளைநான் அணுகி, ஐயோ ஐயோ
துவரிதழ்க் கிள்ளையே, துணைவனாய் மன்னனைக்
கொள்க என்பது கொள்கை யல்லவே,
கொள்கை என்று கூறினும் அவளோ
தாங்காள், இறப்பாள், சற்றும் பொறாளே.
ஏங்குமென் நிலையை எவர்தாம் அறிவார்?
மக்கட்கு நான் இன்று வழுத்துவதென்ன?
தக்கது யாவரே சாற்றுவார் எனக்கே?
என்று மகிணன் இரவில் தனியாய்
ஒன்றும் அறியா துலாவி யிருந்தான்.
மகிணன் உலாவும் மலர்ப்பூங் காவில்,
புகுவான் ஓர்ஆள், "மகிணனே" என்றான்.
அமைதியொடு மகிணன் "ஆர்" என்று கேட்டான்
"அமைச்சன் "நான்" என் றறைந்தெதிர் வந்தான்
கண்ணீரால் மகிணன் கழறுவான் :
"எண்ணிப் பார்த்திரோ என்னிலை ஐயா?
நாட்டினர்க் கென்ன நவிலுவேன், காதற்
கேட்டினுக் கென்ன கிளத்துவேன்" என்றான்.

அமைச்சன் அழுதான். இமைக்காது நோக்கினான்.
"நேற்று நாட்டினர் நிலைகெட்டிருந்தார்,
காற்றெலாம் அழுகுரல் கலந்தது. பசியின்
தீயோ அவரைச் சிதைக்க லாயிற்றே
தாயனைய அன்பன் தங்கவேலன்,
அரசனை அணுகி, அறிவு றுத்தினான்

Chapter - 34

Place : A flower-garden in Ko<u>n</u>rai

Character : Makiṇa<u>n</u>, Minister

"If I die, the doe* will die too.
Her death means the death of her chastity.
Alas! Alas! should I approach her
And say, "My dear of coral-red lips!
May you wed the king?" No!
It will not be appropriate.
Even if you call it right,
She won't bear it! *Certainly she will die instantly.*
Alas, who will understand my agony?
What should I wish for the people now?
Who will offer me a proper advice?"
Assailed by such worries, Makiṇa<u>n</u>
Kept loitering alone during that night.
At that time came there
A person, calling his name!
Makiṇa<u>n</u> calmly asked, "Who are you?"
"I am the minister!" saying so,
The minister stood before him.
Makiṇa<u>n</u> said to him with tearful eyes,
"Do you understand my plight now?
What answer shall I give to the people of the country?
What shall I say about my love's fate?"
The minister wept and looked at him with his
unwinking eyes!
"Yesterday the people were in a woeful state.
Their lamentation filled the air.
The fire of hunger had ruined them.
Taṅkavēl of motherly love
Approached the king and advised him.

அரசன் நெஞ்சையும் அறிந்துகொண்டான்.
தெருத்தோறும் சென்றான். தீமையில் துடிக்கும்
பெருமக்கட்குப் பெரிதும் இரங்கினான்.
ஆழ எண்ணினான். அறிந்தான் ஒருவழி.
வீழும் மக்கள் வாழவும், கிள்ளையின்
கற்புக் கிடையூறு காணா திருக்கவும்
தோன்றிய அவ்வழி சொல்ல நினைத்தான்.
தான் அதைச் சொல்லத் தகாதெனச் சொன்னான்.
இவ்வா றென்னிடம் இயம்பிச் சென்றவன்
சிறிது போழ்து செல்ல, ஓர்ஓலை
அனுப்பினான். "இந்தா அன்பனே" என்று
கனற்படு மெழுகெனக் கருத்துருகி நின்று,
தந்தான் அமைச்சன். தந்த ஓலையை
மகிணன் ஆவலோடு வாய்விட்டுப் படித்தான் :
"மன்னன், கிள்ளையை மணக்க எண்ணி
இன்னல் பலவும் இழைக்க லானான்.
நாட்டினர் பட்டதை நானே கண்டேன்.
கேட்க. நானொன்று கிளத்த எண்ணினேன்.
உன்னெதிர் நின்றே உரையேன் அதனை.
என்னினும் நானதை இயம்புதல் என்கடன்.
அடிமையி னின்றும், மிடிமையி னின்றும்
விடுதலை பெறுதல் வேண்டும் மக்கள்.
அதற்குக் கிள்ளை அவனை ஒப்புவாளோ?
மிதித்துத் தள்ளாள் மெல்லிதன் கற்பை.
உடனே செய்க ஒருசெயல், நாட்டுக்குன்
கடமை செய்கநீ, கடிது செய்க.
உன்கையால் கிள்ளையின் உயிரைப்போக்கு!
வேறுவழி ஏது? விளம்பினேன் இதனை.
மாறுபடும் உன்னிலை, மங்கும் உன்முகம்
உன்னிலை காணுமுன் என்றன் வாழ்வைக்
கன்னல் அருந்திக் கசடு நீக்கல்போல்
முடித்துக் கொண்டேன். விடுதலை. விடுதலை.

He too understood his mind.
He visited every street;
He sympathised with the leaders
Who wallowed in pain;
He thought deeply and found a way out;
For the dying citizens to thrive,
And to prevent Kiḷḷai's chastity from being damaged
He had a plan; he wished to tell it;
But decided not to disclose it.
He said to me so and took leave.
Shortly he sent me a letter.
This is the letter my friend!"
So saying, he produced the letter
With his heart melting like wax in fire.
Makiṇa<u>n</u> anxiously read it. It ran thus :
"The king, impelled by the desire
To wed Kiḷḷai, did many harms.
I myself witnessed all the woes of the people.
I wanted to tell you a matter.
But I could not disclose it standing before you.
Yet it is my duty to tell you.
The people should be freed from their poverty and serfdom.
Will Kiḷḷai accept the hand of the king to achieve this end?
She will never forsake her chastity.
Please do a thing without delay.
It is your service to the country. Do it now!
Yes! Take the sweet life of Kiḷḷai with your own hands!
Is there any other way?
This is my opinion.
You may take a different stand.
Your face will lose its glow!
Before seeing your plight,
I have willingly put an end to my life.
It is like cleansing oneself drinking sugarcane juice!
Freedom! Freedom!

கடிது கொணர்க கண்ணிகர் தோழரே
இங்ஙனம் தங்கவேல்" - என்று படித்தபின்,
"எங்ஙனம் என்னை இவண்விட்டுச் சென்றனை.
நாளெலாம் நல்லுரை நல்கிநீ இறக்கும்
வேளையும் நாட்டின் விடுதலை மருந்தை
அருளினாய் அப்பா, ஆருனை ஒப்பார்?
உருள்பெருந் தேர்க்கோ ஓர்அச் சாணிபோல்
இந்நாட்டு நட்புக் கிருந்தாய் ஒருவன் நீ.
பொன்னை வறியான் போக்கினான் போல
உன்னைநான் இழந்தேன் உன்னைநா டிழந்ததே
என்னைநீ இயற்றுமாறு சொன்னதை
இன்னே புரிவேன் இன்னல் புரியேன்.
ஆம் அவ ளுயிரே அகற்றத்தக்கது!
தீமை போகும் திருநாடு வாழும்.
கொடியான் தானும் கொடுமை ஏற்று,
விடுவான் நாட்டை, வேறுவழி ஏது?
அமைச்சரே ஒரு 'வாழ்' அளிக்கவேண்டும்.
இமைக்குமுன் அவளுயிர் ஏகு மாறு
செய்வேன். கடன்இது. செய்வேன், தக்கது.
தையல் உயிரால் தருக விடுதலை,
அணங்கினள் ஆவி, அனைவர்க்கும் மீட்சியைக்
கொணர்ந்த தென்னில் கொண்டாடத் தக்கது.
காதல் பெரிதன்று! கடமை பெரிது!
ஈதல் உண்டோ எழில்வாள்" என்றான்
அமைச்சன் வாள்ஒன் றளித்தான்
தமிழன் கொண்டு போனான், தையலை நோக்கியே.

✿

Bring forth freedom without any delay,
O my eye-like friends!"
After reading the painful letter
Makiṇaṉ lamented thus :

"How did you leave this world, my friend,
Leaving me here all alone?
You gave your counselling every day.
You have offered the medicine
Needed for the freedom, even at the moment of your death!
Where is another man to match you?
You were a person resembling the axle-pin
Of a mighty chariot
To the well-being of this land!
I badly miss you!
Your loss to me is akin to a poor main's loss of golden wealth.
Alas, how great is your loss to the country!
I will certainly carry out your wishes!
I will kill Kiḷḷai for the sake of the country.
I will do it this moment! I will not hesitate!
Yes, it is her life that merits to be removed
For the sake of freedom.
This done, all evils will leave.
This country will prosper!
The cruel despot will free the land, unable to bear pains!
There is no option!
Minister! Give me a sword.
I will cause her death in a fraction of a second!
It is my duty. I will certainly do it! It is proper too!
Let freedom dawn by the loss of Kiḷḷai's life!
If her death brings comfort to all, it is but a welcome thing!
We can celebrate her death!
Duty to the country is greater than my love!
Would you give me a sword?" he implored!
The minister gave him one.
The Tamilian took it and rushed toward Kiḷḷai.

இயல் 35

இடம் : கொன்றை நாட்டு அரண்மனை.

உறுப்பினர் : மாஹைப் பேரரசு.

கிள்ளை என்னைக் கேடன்என் றெண்ணி
எள்ளுவாள்; ஏசுவாள் இன்னலுற்றாள்.
அன்னாள் அன்பினை அடைய எண்ணும் நான்,
இன்னல் இழைத்தேன், என்னே மடமை!
தங்கவேல் கொடுமை தாங்கிய மக்களை
அங்குக் கண்டான். அவன் உயிர் நீக்கினான்.
ஏனையோரும் இறந்து படுவரோ.
மாநிலம் பழிக்குமே மன்னன் என்னை.
விடியுமுன் என்ன விளையுமோ, கிள்ளை
பொடிபட்டு நெஞ்சுபொறாது மாய்வாளோ
மங்கை கிள்ளைக்கு மகிழ்ச்சியை விளைத்துத்
திங்கள் முகத்தில் சிரிப்பை விளைத்து
நன்மொழி சொல்லடி நங்கையே என்றால்
பொன்மொழி ஒன்று புகலினும் புகல்வாள்,
ஆதலின்,
எழுதிய விடுதலை ஏட்டை நானே
முழுநிலா மறையும் முன்னரே சென்று
அவள்பால் நல்குவேன். அங்குநான் சென்றால்
தவறு விளையுமோ. சட்டை மாற்றி
முகத்தடை யாளம் முழுதும் மாற்றித்
தகும்என் அமைச்சனின் தளர்உரு எய்திச்
செல்வேன் என்று மன்னன்
நல்லதோர் திட்டம் நண்ணினான் ஆங்கே.

Chapter - 35

Place : The palace of Konrainātu

Characters : The king of Mālainaṭu

"Would Kiḷḷai consider me a scoundrel and despise me?
It is but natural for her to blame me,
Being an affected person.
I intend to win her love. Yet I have harmed her.
How profound is my ignorance!
Taṅkavēl gave up his life
On the sight of the people who bore cruelties..
Will the others too follow suit?
Alas, the world will blame me
For my acts which are unbecoming of a king!
I don't know what else will happen
Before the dawn! Will Kiḷḷai give up her life
Unable to bear pain?
Would Kiḷḷai get her heart broken and die?
Perhaps she may accept our proposal
If we make her happy
And cause her face glow with smile!
So, before the moon sets, I will myself go to her,
And give her the written document of freedom.
If I go there, will any harm befall me?
I will go there in the guise of my aged minister,
Changing my dress and altering my face altogether."
The king thus arrived at a good decision.

இயல் 36

இடம் : கொன்றை நாட்டின் முன்னாள் அரண்மனை.

உறுப்பினர் : மகிணன், கிள்ளை, மாழைப் பேரரசு.

"உளக்கோ யிலிலே உற்ற சுடர்மணி
விளக்கவிக்க வாளொடு விரைந்து செல்கின்றேன்"
என்று தன்னை இகழ்ந்தா னாகி
அரண்மனை எதிரில் அணுகினான் மகிணன்.

இருண்டடர் கூந்தல் ஏந்திழை இப்போது
துயின்றிருப்பாளா? துயரிலே நெஞ்சு
பயின்றிருப்பாளா? பற்பலர் அவளிடம்
சூழ்ந்திருப்பாரா? தூக்கத்திலே அவர்
ஆழ்ந்திருப்பாரா? அறியேன்! என்று
மகிணன், அரண்மனை வாயிலை மிதித்தான்.
கலைத்தால் மற்றொன்று காணரும் ஓவியம்
நிலைத்தால் இந்த நீணிலப் புதுமை
பாவலர்க்குப் புதிய பாடம் அவள் என்று
காவல் வாயிலைக் கடந்து சென்றான்.
விட்டுவிட்டன்றி விடாது மின்னுமோர்
கட்டழகு தன்னை வெட்டவும் வேண்டுமே.
பொலிவிருக்கும் புதுப்பூ என்று
கொலுவிருக்கும் கூடம் கடந்தான்.
பெண்ணழ கொன்று பேர்சொல இருந்ததென்று
மண்ணும் இரங்குமே, மக்கள் கூட்டம்
நிலா இருந்தது நீணில மதிலும்
இலா தொழிந்ததே என்றும் இரங்குமே

Chapter - 36

Place : The former palace of Ko<u>n</u><u>r</u>ainā<u>ṭ</u>u

Characters : Makiṇa<u>n</u>, Kiḷḷai, The King of Mā<u>l</u>ainaṭu

"I rush to the palace, sword in hand
To put out the beautiful lamp
That glows in the temple of my heart!"
Despising himself thus
Makiṇa<u>n</u> neared the palace.
"Would Kiḷḷai of dark and dense hair
Have slept by now?
Is she surrounded by many people?
Would they be steeped in sleep?
I do not know." With such thoughts,
He entered the palace.
"If I undo this painting rare, it is rare to find another!
Should it survive, this wonder of the world
Will prove to be a lesson to the poets."
Thinking so, he left the guarded gate behind.
"A matchless beauty is she
Which flashes ceaselessly
And not intermittently!
Should at all I cut and destroy this exemplary beauty!
It is a fresh flower and an abode of beauty!"
Thinking so, he passed by the durbar hall!
"Alas! Even this country will grieve
Saying, 'A feminine beauty was here
To uphold our honour for ever!'
The people of the country will regret saying,
'Even the earth had a moon of its own!
Alas, it has vanished now!'
"Alas, the country will regret!
The city will regret!"

நாடிரங்குமே நகர் இரங்கு மேஎன்
றாடரங்கு முதல் அனைத்தும் கடந்தான்
அணிவிளக் கெரியும் அறையின் நாற்புறம்
பணிப்பெண் கட்குறு பல்அறை நோக்காது
பஞ்சணை ஒன்றில் பாய்ச்சிய நெஞ்சொடு
வஞ்சியறை வாளொடு மாப்பிளை புகுந்தான்.
இருபொற் பாவை ஏந்து விளக்கிடையில்
ஒரு தமிழ்ப்பாவை உறங்கக் கண்டான்.
அசைவறு முகநிலா மிசைவிற் புருவமும்
இசையுறு மலர்வாய் இருகனி யுதடும்
கொஞ்சுதல் போலவும் கிடந்தன ஒளியில்,
சரிந்து கிடந்த கருங்குழல் மீது
தெரிந்த அவள்முகச் செந்தா மரையில்
ஓடிய அவன்விழி உளத்தை யசைத்ததால்
“தேட முடியாச் செல்வம். மண்ணிடைப்
பார்க்க முடியாப் பலர்புகழ் ஓவியம்.
வார்க்காது நெஞ்சை மகிழ்விக்கும் தேன்.
தனக்கென்று வாழாள்; எனக்கென்று வாழ்வாள்
தனைக்கொன்று வாழ நினைக்கும் தீயேன்,
ஒருவாளொடு நிற்கையில் உறக்கத் திரைக்குள்
இருவாள் விழியையும் இட்டு வைத்தாள்.
கலைக்கழகு நல்குதிருக் கண்ணமுதை மாய்க்கக்
கொலைக்க ருவிநான் கொண்டதை அறியாள்.
இன்பக் கனவுலகு தனில்வாழ்ந் தாளோ
துன்பம் நெருங்குவது தோன்றா திருந்ததோ,
பொன்னுடலில் எங்குப் புகுத்துவேன் வாளை,
மென்மை உடலை வெட்டிச் சிதைப்பதோ

So thinking, he passed by all the parts of the palace
Beginning from the dancing theatre!
Comely lamps were aglow on all sides of the room!
He overlooked the many apartments
Meant for the servant maids.
His eyes were fixed only on the cot
Furnished with soft mattress in the bed-room of Kiḷḷai.
He, the bridegroom stepped into that room, sword in hand!
He beheld the Tamil-doll sleeping
Between two lamps in the statue form.
Her bow-like brows above her moon-like face were motionless!
Her pair of closed lips, fruit-like,
Appeared in the light as though they'd lisp!
Her dark hair had slided aside.
On it was seen her red lotus-face!
His eyes that rushed toward it shook his heart!
"A precious wealth rare to seek is she!
A matchless painting adored by many on the earth is she!
The sweet honey unpoured that fills the heart with joy is she!
I am a wicked fellow who wants to live
For my sake alone!
I stand here, sword in hand,
To take her sweet life off!
Now her pair of eyes, verily sharp-edged swords,
Are hidden behind the screen of sleep!
The ambrosia, endowed with comely eyes,
Who is the source of beauty to every art
Does not know that I am here to destroy it!
Does she now live in a world of sweet dream?
Is she not aware of the danger that approaches her?
Into which part of her body shall I plunge my sword into?
Am I to cut into pieces this body of hers so delicate?
Alas, is it I who should venture to commit this sin?

ஐயோ. நானோ? அவளையோ அன்பு
பொய்யோ" என்று புலன்கள் கலங்கும்
போதில் நெடுவாள் பொத்தென்று வீழ்ந்தது!
காததிர்ந்து கிள்ளை கண்ணை விழித்தாள்.
"நீவிரோ! நீவிரோ! நீந்தத் தெரியாது.
தீவின் நடுவில் திகைத்துத் துயர்க்கடல்
பாய்ந்தழி வேனுக்குப் பாய்விரித்துக் கப்பல்
வாய்ந்த தெனவே வந்தீர் வருக!
நீவிரோ" என்று நிகழ்த்தி, மகிணனின்
பூவிழியில் சொட்டும் புனலொடுவாளைக்
கண்டாள் முகத்தில் களையிழந்து நிற்றலைக்
கண்டாள். நடுங்கும் கைகள் கண்டாள்.
"என்ன என்ன என்ன" என்றாள்.
"கொன்றை விடுதலை கொள்ள வேண்டும்.
உரிமை இழந்தும் உடலைச் சுமந்து
திரிவார்க்கு விடுதலைச் சிறப்பை இதுவென்று
காட்டுதல் வேண்டும். காதலைப் பார்க்கிலும்
நாட்டுக் கடமையே நனிபெரி தென்று
குறிக்க வேண்டும். கொல்வந் தேன் உனை.
மறுக்காது நாட்டு நிலையை மறக்காது
மாந்தர் நலத்துக்கு மாய்ந்திட மகிழ்ச்சிகொள்
சாய்ந்து கொடுப்பாய் தலையை" என்றான்.

எதிர்பாராத இடிக்கு முடி சாய்த்தாள்;
அதிர்ந்த மின்னலுக் கணுவும் இமைத்திடாள்.
தன்னலத் துக்கே எந்நிலை மைகளும்
என்னும் தீயர் இருக்கும்இத் தரையைக்

Is it my dear one whom I should kill?
Is the thing spoken as love merely a falsehood?"
When thus he stood all his senses confused,
The long sword fell down with noise.
Kiḷḷai woke up, as the noise resounded in her ears.
"Is it you! Has my dear one come to save me
At this critical moment
When I am in an island of misery, struggling hard
Quite ignorant of the means of escape?
Luckily, you have come here
Like a ship, its sails unfolded!
Welcome to you! Is it you who have
Come to rescue me (How fortunate am I?")
Expressing so her joy with a sense of wonder,
She noticed the tears trickling from Makiṇa<u>n</u>'s flowery eyes
As well as the sword he held.
She noticed also his trembling hands and wilted face and asked,
"Why? Why? What makes you to shake and shed tears?"
"Ko<u>nr</u>ai should attain freedom.
We should show the greatness of freedom
To the people who move about
Carrying the load of their flesh in vain,
In spite of their losing their freedom.
We should establish the truth
That service to the country
Is far greater than fulfilment of our love?"
So I came to liquidate you!
Forget not the country's plight!
Do not object to it!
Take delight in dying for the people's sake!
Bow your head down!" said Makiṇa<u>n</u>.
She bowed her head before the unexpected thunder!
Not a bit did her eyes wink
At the flashing of the dazzling lightning.

காணு தற்கும் நாணுவாள் போல
இறுக விழியை இமையால் மூடி
உறுதியாய்த் தன்னிரண் டுள்ளங் கைகளைக்
கன்னம் இரண்டிலும் கவித்துக் குனிந்தே
'இன்னுடல் நாட்டுக் கிந்தா' என்று
நின்றாள். அவள்குழல், நீல அருவி
குன்றினின்று வீழ்வதென்று சொலும்படி
சரிந்து விழுந்து தரையில் புரண்டது.
திருந்து தங்கத் தேர், நடு முறிந்து
விழுகையின் தோற்றம் விளைத்தது வளைந்தமெய்!

வாளைக் குனிந்து மகிணன் எடுத்தான்.
காளையின் விழிகள் கவிழ்ந்த முகத்தை
அடைந்தன. அவன் உளம் ஐயோ என்றது.
தடந்தோள் கீரைத் தண்டாய்த் துவண்டது.
தொட்டவாளைத் தூக்கவும் வலியிழந்து
பட்ட மரம்போல், பாவையைப் பார்த்து
நின்றான், மீண்டும்வாள் நிலத்தில் விழ்ந்தது.
திரும்பினாள். கண்டாள் செயலற்ற மகிணனைத்
தரும்படி வேண்டினாள் தன்கையில் வாளை.
வாளைத்தூக்கி வஞ்சிபால் நல்கக்,
காளை ஒருபாதிக் கருத் திசைந்தான்.
பாதியைக் காதலுக்குப் பறிகொடுத்தான்.
ஏதிலார் கேட்பினும் இரங்கும் குரலில்
"அன்பை என்பால் ஆக்கிய பிழையால்
என்பும் தோலும் இணைந்தஇவ் வுடலைப்
பின்நாள் நோய்வந்து பிளக்கும் கட்டையை

As though she would feel ashamed
Even to see this earth that shelters cruel men
Who hold that every thing on earth
Exists for their own benefit,
She tightly closed her eyes!
She strongly pressed her palms
Against her cheeks and bowed her head down
Saying, “Take my sweet life for the sake of my country!”
Her flowing hair sliding, resembled a blue-hued cascade
Falling down a hill and rolled on the floor.
Her bent body resembled a shapely golden chariot
That crumbled down, broken in the middle.
Makiṇaṉ bent down and picked up his sword.
His eyes which reached her face
Turned toward the ground.
His heart inly cried “Alas!”
His high shoulders grew weak.
He couldn’t lift his sword.
His eyes fixed on her,
He stood still like a dead tree.
Again his sword slipped from his hand!
She turned her eyes toward him
And saw her helpless lover.
She requested him to give the sword.
His patriotic spirit and his passionate love
Were equally strong
And he was in a dilemma!
In a tone so melancholic that would melt even the foes,
She said, “This body wrought of mere bone and skin
Is but a log of wood which diseases will come and consume in future!
You hesitate so much to destroy it,
Because of your profound love for me.”
Saying so, she drew near him

இந்நாள் தீர்க்க இரங்கி நின்றீர்"
என்று கூறி எடுத்தடி வைத்து
நின்றோன்கை நெடுவாளை நெருங்கித் தொடுவாளைத்
தொட்டு மலர்மெய்ச் சுனைமூழ்கி "என்றன்
கட்டிக் கரும்பே விட்டுப்போ வாயோ"
என்று நெஞ்சம் இளகிக் கிடந்தான்.
"கொன்றை விடுதலைக்குக் கொடுப்பீர் என்னை,
என்றன் கற்பை எளிதாய் நினைப்போன்
நன்று திருத்த நல்குவீர் என்னுயிர்"
என்று வாளைத் தன்கையில் மீட்டு
நின்றாளை, "அன்பே" என்று கெஞ்சி
வாள்பிடித்தான். அவன் தாள்பிடித்தே அவள்,
"சிறிது மறைவில் சென்றிருங்கள்.
குறை தவிர்ப்பேன் கொன்றையை மீட்பேன்"
என்று உரைத்தும் ஏகா திருந்தான்.
பின்னே நாலடி பெயர்த்து வைத்து
வாளைத்தூக்கினாள் வளைகழுத் துநேரில்.
ஆள்வந்து பின்புறம் வாளைப் பிடித்து,
"விடுதலை பெற்றது நெடிய கொன்றை.
விடுக அன்னையே, விடுக வாளை"
என்ற குரல் கேட்டுத் தன்முகம் திரும்பினாள்
நின்ற அமைச்சன், "மன்னன் நானே
என்னுரு மாற்றி இங்குவந்தேன்
பன்னுமோர் விடுதலைப் பட்டயம் இதுவாம்
அன்னை எனக்கு நீ, அருமைக் கொன்றைக்குத்
தன்னுயிர்விடவும் தயங்காக் கிள்ளையே
மகிணனுக்கென்று வாய்ந்த அமுது நீ

And tried to snatch the long sword away
When he held her close to his chest
As if he would immerse in a pool of flowers
And asked her with melting heart,
"My sweet dear! Will you leave me here alone?"
"Sacrifice me for the sake of Koṉṟai's freedom!
Sacrifice my life to give a chance
To the king to mend himself –
The king who underestimates my chastity!"
She begged him so and picked up his sword.
"My love!" he called and caught hold of the weapon.
When she fell at his feet and pleaded,
"My dear! Pray stay behind the screen for a while.
I'll fulfil your cherished desire and free Koṉṟai!"
Makiṇaṉ stood motionless.
She moved a few steps behind,
Lifted the sword and held it just above her neck
When suddenly a person
Caught hold of it and spoke thus :
"The great Koṉṟai is free! O my mother!
Release the sword from your hold!"
Hearing this voice, she turned her face
When the minister who stood there
Said thus : I am the king of Māḻai.
I came here in the guise of my minister!
Here is the document of your long-sought freedom!
You are indeed my mother dear!
O Kiḷḷai who came forward with little hesitation
To sacrifice your sweet life for the sake of Koṉṟai!
You are the ambrosia specially born to be the spouse of
Makiṇaṉ.

You are also the mother
For the profound virtue of selflessness
Which the country is badly in need of!

இந்நிலம் இந்நாள் எதிர்பார்த் திருக்கும்
தன்னலம் மறுத்த தன்மைக்குத் தாயும்நீ!
தகுசீர்க்கொன்றை தழைத்து வாழிய!
மகிணன் கிள்ளையொடு வாழிய!" என்று
மன்னன் நெஞ்சார வாழ்த்தி நின்றான்.
மெருகடைந்து பொன் ஙங்கு மின்னியதுபோல
அருகிருந்த கிள்ளை அழகன் இருவர்
மகிழ்வடைந்து தாமரைமுகம் மலர
"வாழிய மன்னா" என்று
நாழிகை கருதி நடந்தார் துயிலவே

✫

May the all-renowned Ko<u>nr</u>ai
Be blessed with every prosperity!
May Makiṇa<u>n</u> lead a happy life with Kiḷḷai!"
On hearing his hearty greetings,
Makiṇa<u>n</u> and Kiḷḷai who stood beside him
Like a piece of gold flashing out a fresh radiance
Were delighted beyond measure.
Their faces glowed like blossomed lotuses!
They hailed the king and went to sleep!

✿

இயல் 37

இடம் : கொன்றை நாட்டு அரண்மனை மன்று.

உறுப்பினர் : மாழைப் பேரரசு, கிள்ளை, மகிணன், அமைச்சன், ஒள்ளியோன், வாட்பொறை, தாரோன்.

இளங்கதிர் விளக்கம் ஏந்தக் குளம், வயல்,
களம், கதிர் விளக்கம் கண்டன; கொன்றை
விழித்தது; வல்லிருள் அழிந்தது; நலத்தில்
செழித்தது; தீமை ஒழிந்தது; மக்கள்
எழுந்தனர். மன்னன் இருக்கும் மன்றில்
நுழைந்தனர் பல்லோர் நுழைய முடியாது,
தெருவில் நிறைந்தனர்; திருநகர் நிறைந்தனர்.
"வருவார்; நமக்கும் வாய்திறந் துரைப்பார்;
தருவதாய் உரைத்ததை இரவே தந்தார்;"
என்றார் பல்லோர். "அன்றாடந்தான்
இப்படிச் சொல்லி ஏய்ப்பர்" என்றார்பலர்.
"தலைவர் வந்தார் தலைவர் வந்தார்
இலகுசீர்க் கிள்ளை இதோவந் திட்டாள்
தாரோன் வந்தான்; தகுதி மிக்க
வாட்பொறைதானும் வந்தான்" என்று
கடலென முழங்கினர்; கைகள் கொட்டினர்.
மன்றின் அழகிய மாடி உச்சியில்
நின்று, கடல்மிசை நிறைந்த பரிதிபோல்
மலர்முகம் காட்டினான். மக்கள் மகிழ்ந்து
கலகல என்று கைதட்டினார்கள்.
"வாழ்க மன்னன் வாழ்க மன்னன்"
என்று வாழ்த்துரை இயம்பி னார்கள்.
வையம் பயன் மழை கண்டது போலச்
சிரித்த முகத்தொடு தெரிந்தாள் கிள்ளை
பருத்ததோள் மகிணனைப் பார்த்தார் அண்டையில்,
வாட்பொறை தாரோன் மகிழ்வோடு நின்றார்.
தோட்புறம் தாடி தொங்கும் அமைச்சன்

Chapter - 37

Place : The foreyard of Konrai palace

Characters : Emperor of Māḷai, Kiḷḷai, Makinan, Minister, Oḷḷiyōn, Vāṭporai, Tārōn

As the rising sun held the lamp,
The tanks, fields, thrashing grounds
And paddy ears turned resplendent!
Konraināṭu woke up!
The engulfing dense gloom took leave!
Its prosperity waxed! Evils vanished!
The people woke up!
They collected in the forum where the king abode.
Many people stood in the street
For want of room in the forum.
People filled the entire town.
"He'll come; he will declare freedom as he had promised;
He will grant the promised freedom this night itself" said many.
"This is what they say every day.
In fact they cheat us!" grumbled many.
"There comes our hero! Our dear hero comes!
Our beloved Kiḷḷai comes!
Tārōn comes! The highly respected Vāṭporai comes!"
Thus the people rejoiced and the noise
Sounded like the roar of the sea.
They clapped their hands!
Makinan showed his flower-like face
From the top of the beautiful mansion in the forum.
He resembled the sun that rises from the sea's expanse.
The people welcomed him with loud claps.
"Hail to our king! Hail to our king!" they greeted.
Kiḷḷai's face wore a sweet smile!
She resembled the earth

மன்னன் அண்டையில் நின்றி ருந்தான்.
ஒள்ளியோன் இருந்தான்; உடன் பலர் இருந்தார்.
மாழை நாட்டின் மாப்பேரரசன்
"வாழிய கொன்றை மக்களே" என்றான்.
"கொன்றை விடுதலை கொண்ட" தென்றான்.
நன்றென மக்கள் நனிமகிழ்ந் தார்கள்.
"நாங்கள் நல்கிய நல்ல அவ் விடுதலை
நீங்கள் பெற்றீர் என்று நிகழ்த்தினான்."
மக்கள் வியந்தனர் மகிழ்வு கொண்டனர்!
"நானே உங்களை நலிவு செய்தேன்.
தானது பொறாத தங்கவேல் தற்கொலை
செய்துகொண்டான். செய்தி யறிந்துநான்
எய்திய துன்பம் இயம்பொ ணாததே
என்றன் உளத்தை இரங்கச் செய்தது
தன்னல மற்ற தங்கவேல் சாவே.
இன்றிரவு நான் ஓர் இலக்கியம் பெற்றேன்.
தன்னிகர் இல்லாத் தனியெழிற் கிள்ளை
என்னை யடைதல் வேண்டும் என்றேன்.
அடையாள் ஆயின் அளியேன் விடுதலை
என்றேன். அதற்கே எழிலுறு கிள்ளையைக்
கொன்று போடக் கொடுவாள் ஏந்தி
மகிணன் கிள்ளைபால் வந்தான். கிள்ளை
தூங்கினாள்! மகிணன் தொடங்கினான் கொலையை.
ஏங்கினான். விம்மினான். இருகை நடுங்கின.
அழகில் ஒருத்தியின் அகத்தில் மகிணனை
எழுதிவைத் திருந்தாள்; அவனும் அப்படி.
மகிணன் கைகள் மங்கையைக் கொல்லத்
தகும்வலி இல்லைவாள் தவறி விழுந்தது.
மங்கை விழித்தாள். மகிணனைக் கண்டாள்.
'எங்கு வந்தீர்கள்' என்று கேட்டாள்.
'கொல்லவந்தேன்' கொன்றை நாட்டுக்கு
நல்ல விடுதலை நாட்ட வேண்டும்
என்றான். எழுந்து நின்று பெண்ணாள்,
தன்தலை குனிந்தாள்; 'தமிழர் வாழ
என்னைக் கொல்லுக' என்று மொழிந்தாள்.

After a heavy shower of useful rain.
They saw Makiṇa<u>n</u> of swelled shoulders.
Beside him they saw Vāṭpo<u>r</u>ai and Tārō<u>n</u>.
The minister of flowing beard stood close to the monarch.
Oḷḷiyō<u>n</u> was there! Many others were there!
The king of king of Māḻai greeted, "Hail to you O Ko<u>nr</u>ai citizens!
Your Ko<u>nr</u>ai is now free!!"
The people cheerfully welcomed the declaration!
"The freedom was not given by us. In fact
You have won it by your own efforts!" he said.
The people praised the king's magnonimity and felt elated.
"I myself was cause for your suffering.
Unable to tolerate it, Taṅkavēl killed himself.
My grief was limitless on hearing of his sad end.
It is the selfless death of Taṅkavēl which mellowed my heart.
Today night, I was blessed with a literature.
I very much wished that Kiḷḷai
Of matchless charm should become my spouse.
If she does not consent to become my queen,
You will not get freedom!' said I with determination.
This prompted Makiṇa<u>n</u> to near Kiḷḷai with a sword to kill her.
She was asleep. He was all poised to execute his plan.
He sobbed, grieved, and his hands trembled.
She had painted Makiṇa<u>n</u>'s figure in her heart.
He in turn had drawn her picture in his heart.
His sword had no strength to kill Kiḷḷai. It slipped!
She woke up and saw Makiṇa<u>n</u>.
'What may the purpose of your visit be?' asked she.
"To kill you! I should free Ko<u>nr</u>ai" was his response.
She stood up and bowed her head before him
Saying, "Kill me for the sake of the prosperity of the Tamils!"

பின்னும் மகிணன், பெருவாள் தூக்கி,
ஓச்சமுடியா துழலும் போது
மீண்டும் கைவாள் வீழ்ந்தது நிலத்தில்!
மங்கை திரும்பி வாளை வாங்கி
எய்க விடுதலை ஓங்குக என்றுதன்
தூய்கழுத்து வெட்டத் தூக்கினாள் கத்தியைப்
பின்னே ஓடிப் பெருவாள் பற்றினேன்.
என்னே நாட்டில் இவர்க்குள அன்பு!
கடமையின் இலக்கணம் கண்டேன்! கண்டேன்!
சுவையுறு வாழ்வின் தூய இலக்கியம்
இவைகள் கண்டேன்! யானோ தந்தேன்?
விடுதலை தந்தவன் வேந்தன் நானோ?
விடுதலை உள்ளமே விடுதலை விளைக்கும்"
என்றான் மன்னன். இதனைக் கேட்கையில்
அழுதார் மக்கள். அழுதுகொண்டே
தொழுதார் மகிணனைத்! தோகை கிள்ளையை!
தங்கவேலின் சாக்காடு கேட்டே
"எங்களுக் காக எங்களுக் காக"
என்று நெஞ்சம் இரங்கி அழுதார்.
மன்னன் கூறினான் பின்னும், "மக்களே,
இந்நிலம் துன்பமும் இன்பமும் கலந்தது!
மனிதன் உள்ளமும் மறம், அறம் கலந்ததே.
இனிது செய்பவன் இன்னாது செய்வதும்
இன்னா செய்பவன் இனியவை நாடலும்
உண்டெனல் நானே கண்டேன் என்னிடம்!
இன்று நானும், என்பெரும் மறவரும்
கொன்றை நாட்டினின்று செல்வோம்.
வாட்பொறை யுள்ளான் மாப்பே ரறிஞன்.
தாரோன் உள்ளான் தகுதி யுள்ளான்
மகிணனும் கிள்ளையும் மற்றும் பலரும்
இருக்கின்றார்கள் இவர்கள் கொன்றைக்குப்
பொருத்த மான புதுமுறை வகுப்பர்.
நல்லதோர் ஆட்சியில் எல்லீரு மாக
மல்குசீரொடு வாழிய" என்றான்.
மக்கள் மீண்டும் மன்னனை
மிக்க அன்பினால் வாழ்த்தினர் நன்றே.

Again Makiṇa<u>n</u> raised his sword and it again slipped down.
Kiḷḷai took it in her hand and attempted
To severe her pure head herself saying,
"Let freedom dawn! Let it prosper!!"
I ran behind her and held the sword.
What a tremendous love she has for the country!
I witnessed in her the very grammar of duty!
I saw the sweetest literature of the purest life in her!
Did I grant the freedom?
Am I the king who granted the freedom?
Never! A free heart itself achieves freedom!" said the king.
On hearing these words, the people wept.
With tearful eyes, they worshipped Makiṇa<u>n</u> and comely Kiḷḷai.
On hearing of the demise of Taṅkavēl,
They sobbed and sobbed sorely
Saying, "He sacrificed his life for our sake!"
The king contiuned, "Citizens of Ko<u>nr</u>ai!
Worldly life is a mixture of pleasure and pain.
Our hearts are alike! They shelter both virtues and sins!
I have realised from my own life
The truth that it is possible
For a sinner to become virtuous
And a virtuous to become a sinner!
Today I leave from here with my warriors!
You have Vāṭpoṟai of matchless wisdom with you!
Tārō<u>n</u> of exemplary qualities is also with you!
Makiṇa<u>n</u>, Kiḷḷai and many others are here
Who will design a quite new government
For the prosperity of Ko<u>nr</u>aināṭu!
May you live an all prosperous life
Under the shade of their just rule!
At this, the citizens once again hailed the King heartily!

இயல் 38

இடம் : மகிணனின் இல்லம்.

உறுப்பினர் : கிள்ளை, மகிணன், மகிணனின் பெற்றோர்.

இரண்டு குதிரைமேல் இரண்டுபேர். ஒருத்தி
இருண்ட முகிற்குழல் ஏந்திழை கிள்ளை;
ஒருவன் மகிணன்; ஓடின குதிரைகள்;
திருமண மக்கள் சென்று, குடிசையில்
கிழவி கிழவனைக் கிட்டி நின்றார்.
தொழுது நிகழ்ந்தவை சொன்னார். சொன்னதும்,
அன்னை, கிள்ளையின் கன்னம் தொட்டுப்
"பொன்னே" என்று புரிந்த முத்தம்
கிள்ளையின் உள்ளத் தெள்ளமு தாயிற்றே.
கிள்ளையின் மாமனார் உள்ள மகிழ்ந்து
வாழ்த்துரை அனைத்தும் வழங்கி யிருந்தார்.
அனைவரும் ஒருபுறம் அமர்ந்திருக்கையில்
"உனையொன்று கேட்பேன் உரையடா" என்று
முதிய தந்தை மொழியலானார்,
"ஏரி தோண்ட இல்லையே" என்றார்.
"இல்லை என்ப திராதென்றான்" மகன்.
"திருக்கிளர் நாட்டின் செல்வர்கட்கும்
இருக்கக் குடிசை இல்லை" என்றார்.
"இல்லை என்ற சொல் இரா"தினி என்றான்.
"கடல் நிகர் நாட்டில் கணக்கிலா மக்கள்
உடல் நலமில்லா தொழிந்தனர்" என்றார்.
"இல்லை என்பதே இராதினி" என்றான்.
"எப்படி அரசியல்" என்றார் கிழவர்.
"ஒப்பிட எவர்க்கும் ஒருவீ டொருநிலம்
ஒரு தொழில், ஓர் ஏர், உழவு மாடுகள்
விரைவிற் சென்றால் தருவார்" என்றான்.
கிழவி இதுகேட்டு விழியிற்புனல் சேர்த்துக்
"குழந்தாய், இப்போது கூறிய அனைத்தையும்

Chapter - 38

Place : The house of Makinan

Characters : Kiḷḷai, Makinan and his parents.

Two persons were on horse back.
One was comely *Kiḷḷai*, the one of *hair, dark like rainclouds*
And the other was *Makinan. The horses galloped!*
The bride-groom and bride reached a hut
And stood near the grand old people,* who abode in it.
They with folded hands narrated the happenings to them.
On hearing their words, Makinan's mother
Gently touched Kiḷḷai's cheek, showering her praise on her.
She called her precious gold and kissed her.
That kiss was verily the celestial ambrosia
To the heart of Kiḷḷai.
Kiḷḷai's father-in-law was happy. He greeted them heartily.
When all were seated on one side,
The aged father complained to Makinan,
"Listen to me! *A question to you.*
The lake has not yet been dug out. Why?
"The state of absence of comfort will be absent here
henceforth!" promised the son.
"Even the rich people in the country
Have no house to live in" regretted the father.
"Hereafter even the word "absent" will be absent here!"
assured the son.
"*In this sea-like vast country,*
Innumerable are the people with poor health" regretted
the father.
"Hereafter no comfort of life will remain unfulfilled"
said the son.
"Nature of your politics?" asked the old man.

* The parents of Makinan

விரைவில் நான்போய் வேண்டிப் பெற்று
வரநினைக் கின்றேன் வருந்து கின்றேன்;
எட்ட ஊர் செல்ல வேண்டுமே
கட்டஓர் நல்லுடை இல்லை" என்றாளே.

✿

"All alike will have a house, own a piece of land,
And have, a business to do!
All will have a plough and a pair of bulls!
If the people go right now they will be given all these things!" said Makiṇaṉ.

On hearing his words, the mother stood her eyes filled with tears of joy.

"My child! I wish to go now itself
And get all the things you just mentioned.
But I am sorry! I should travel a long distance
To reach the place! I don't have a good saree to wear!"
Regretted the old woman.

✿

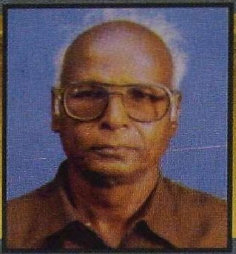

Dr. A. Dakshinamurthy a great Tamil Scholar is a product of the Annamalai University and a proud student of Prof. T.P. Meenakshisundaranar. He has to his credit thirty years of Collegiate teaching Service. He took his M.Phil. and Ph.D. degrees working on Sangam Literature. His Scholarly book "Tamilar Nakarikamum Panpatum" (The Civilization and Culture of the Tamils) is very popular among teachers and students of Tamil Nadu. He is one of the very few Tamil Teachers who possess a good knowledge of the English langauge and hence he could succeed in the field of translation. His book, "Poems of Bharathidasan - A Translation" was instantly recognized for a Certificate of Merit by Government of Tamil Nadu during the Centenary Celebrations of the Poet in 1991. He is the first scholar to attempt a faithful and complete translation of Akanāṉūṟu. It was published by the Bharathidasan University in 1999. He is also the first scholar to attempt a faithful translation of Naṟṟiṇai. It was published by the I.I.T.S., Chennai in 2000. The Government of Tamil Nadu has rightly honoured him with the prestigious Bharathidasan Award for the year 2003. His translations of Puraṭcikkavi, Cañcīvi Parvatattiṉ Cāral, Iruṇṭa Vīṭu, Nalla Tīrppu, Tamiḻacciyiṉ Katti, Kātāla Kaṭamaiya? and Kaṭalmēl kumiḻikaḷ all bear ample testimony to his great scholarship.

BHARATHIDASAN UNIVERSITY
Thiruchirappalli-620 024